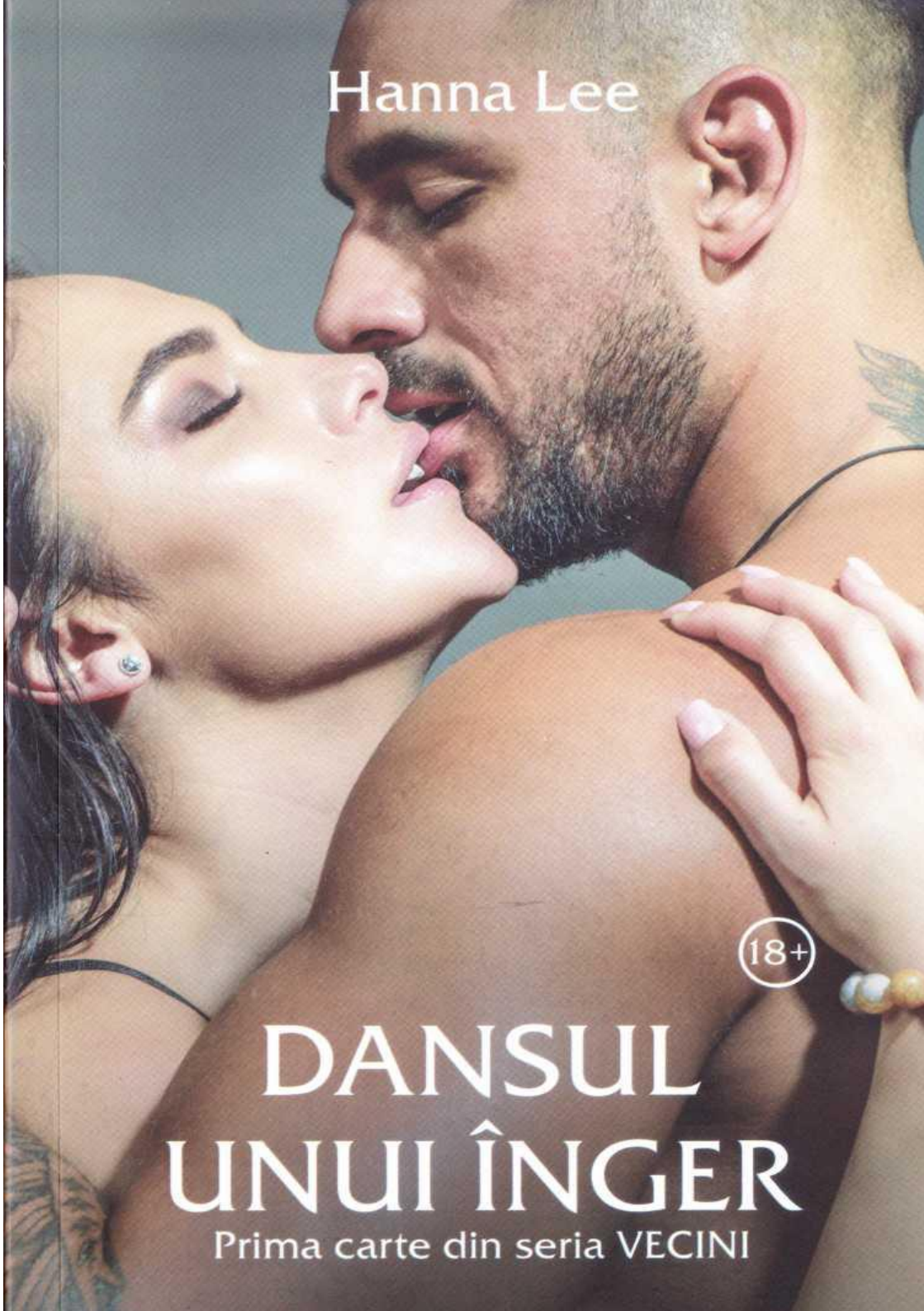
Hanna Lee
18+
DANSUL UNUI ÎNGER
Prima carte din seria VECINI

Hanna Lee

Prima carte din seria VECINI

DANSUL UNUI ÎNGER

„Nu îl văd zilnic, dar mi-aș dori să am ocazia. Nu mă satur să îl privesc, cu toate că el nici nu știe că exist."

Sunt gândurile ascunse ale Iuliei, o mămică proaspăt divorțată, care se confruntă cu greutățile perioadei alături de bebelușa ei nou-născută: singurătate, depresie, colicile bebelușului, o bunică cicălitoare și tot ce este în jurul ei menit să îi îngreuneze și mai tare viața de zi cu zi.

La polul opus, Cristian este un bărbat liber, nonconformist, plin de tatuaje și fără nicio grijă pe lume, care își împarte timpul între atelierul auto exclusivist, cluburile scumpe și femei superficiale.

Până când o vede pe ea și atunci își dă seama că viața lui este departe de ceea ce își dorea cu adevărat.

„Dansul unui înger" este povestea de dragoste dintre doi vecini cu stiluri de viață total diferite, care descoperă că iubirea adevărată locuiește chiar vizavi.

ISBN 978-606-9092-15-6

Hanna Lee

SERIA
VECINI

Dansul unui înger

Timişoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
Seria Vecini: Dansul unui înger/Hanna Lee Timişoara: Stylished, 2019
ISBN 978 – 606 – 9092 – 15 – 6

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Capitolul 1

Nenorocitul tatuat

Cristi

Ştii momentul ăla în care crezi că ai totul aranjat în viaţă, că eşti pe malul care trebuie al râului, pe drumul ideal? Că ai viaţa pe care ţi-o doreşti: casă, maşină, o afacere care merge foarte bine, adică un venit suficient de bun să îţi faci poftele, libertatea de a face ce vrei, de a pleca de-acasă şi de a te întoarce când ai chef, fără să dai explicaţii nimănui? Libertatea de a fi cu cine vrei, când vrei, cât timp vrei… pe scurt de a fute fără să te simţi obligat să o suni a doua zi, dacă nu mai ai chef de „una mică”?

Ăsta sunt eu. Cristian Diaconu. Pe scurt Cristi, dar de când cu filmul ăla pervers „Fifty Shades of Grey”, fetele de la firmă au început să mă strige pe numele de botez. Asta pentru că un lucru sigur ştiu şi ele: nu sunt un băiat bun. Cel puţin nu pentru o femeie.

Sunt un nenorocit, aşa cum mi-au spus optzeci la sută din femeile cu care am fost, un nesimţit, cum zic doisprezece la sută, şi orice rasă de animal, conform celor opt procente rămase, adică porc, bou, măgar, câine. Dar niciuna nu s-a plâns de prestaţia mea la pat.

Ok, recunosc că şi eu mai am tendinţe din astea de a mai da la fund câte o palmă, două… cinci… şi să i-o trag tare femeii, dar pornirile mele sadice se cam opresc aici. Chiar

dacă am aproape 1, 85 m înălţime, vreo 90 de kilograme lucrate frumos la sală şi sunt obsedat de tatuaje, care îmi acoperă mai mult de jumate din corp, asta nu înseamnă că îmi place să torturez femeile şi să îmi doresc să văd vânătăi pe ele.

Mărturisesc că într-o seară, singur, pe ascuns – de parcă nu voiam să ştie nici Dumnezeu că mă cobor la un aşa nivel – m-am uitat şi eu la filmul ăla, că deja mă mânca curiozitatea după toate aluziile primite. Am aţipit de vreo două ori până la final, mi s-a părut foarte prost regizat, şi cu toate astea mi-am dat seama că femeile întotdeauna preferă băieţii răi. Dar asta o ştiu de mic, de când mi-am făcut în liceu primul tatuaj şi puştoaicele au început să se arunce la picioarele mele, ca muştele pe prăjitură. Şi ce le mai plăcea să lingă glazura…

V-am zis că sunt un nesimţit, aşa că nu vă mai strâmbaţi, deoarece vocabularul meu e mult mai colorat decât vă aşteptaţi.

Revenind la filmul ăsta, după ce a făcut valuri în cinematografe, am sesizat o schimbare la femeile pe care le agăţam prin cluburi. Mai toate căutau un Christian Grey, iar eu aveam marele noroc să am acelaşi nume cu individul. Ajutat şi de tatuaje, eram văzut ca bărbatul lor ideal. Doar că nu prea eram dispus să fac ce făcea acela, şi cea mai urâtă experienţă am avut-o cu una care în mijlocul actului, parcă o şi văd crăcită sub mine, mi-a spus hotărâtă „Strânge-mă de gât!” Am crezut că nu aud bine. „Vreau să mă sufoci cu mâna pe gâtul meu!”

Bă, dă-o dracu’! … Am stat prea mult lângă boxă sau asta

chiar îmi cere să o sugrum?

Îmi place să ştiu femeia satisfăcută, dar am limitele mele. M-am uitat la ea de sus şi am încercat să întorc jocul în favoarea mea, măcar câteva minute, cât să îmi termin treaba, că apoi dracu' mă mai vedea la culoare. „Îţi place dur, scumpo?" am întrebat-o cu un zâmbet machiavelic, în timp ce micşoram ritmul şoldurilor mele, la un nivel agonizant de încet. „Da!" m-a implorat din glas şi din privire şi s-a întins după mâna mea, pe care mi-a aşezat-o pe gâtul ei, apăsând. *E dusă femeia…* „Una e dur şi alta e să te sufoc. Aşa că ia taci tu din gură şi lasă-mă să îţi dau o lecţie dureroasă, pentru că nu ştii să te joci frumos".

Eu eram serios şi voiam să termin repede cu nebuna, dar ea părea încântată şi îmi zâmbea entuziasmată. În mod normal ar fi trebuit să o las acolo şi să plec, dar sunt bărbat, dă-mă dracu', şi nu aveam cum să refuz o crăcănată siliconată în ţâţe şi buze, doar că era un pic dusă cu capul.

Am întors-o dintr-o mişcare cu faţa la cearşaf şi curul în sus, şi i-am lipit o palmă pe fesa dreaptă, soră cu cureaua de o primeam de la tata când nu eram cuminte pe la doisprezece ani. Ea a ţipat surprinsă, dar probabil şi de durere, pentru că i-am dat-o aşa bine, încât mă ustura şi pe mine palma. I-am mai dat una la fel de tare şi pe buca cealaltă şi am intrat tare în ea pe la spate, de am băgat-o cu capul în pernă de tot. Măcar acum ţipa de plăcere tot felul de interjecţii şi nu-i mai stătea capul la sugrumat. M-am înfipt încă de câteva ori, mai lipeam vreo două palme zdravene, când am auzit-o: „Mai tare!"

Nu sunt un tip violent cu femeile. Niciodată nu am bătut o femeie, în afară de astfel de palme date în pat, cu scop erotic, dar în gagica asta dădeam de parcă aş fi dat în sacul de box şi ea tot voia mai tare! Deja devenea enervantă şi tot ce îmi doream era să termin mai repede, dar am zis totuşi să îi fac pe plac masochistei. Dacă tot stătea ea aşa frumos cu curul în sus, ia să i-o dau la sensul interzis, m-am gândit eu. I-am mai lipit o palmă şi apoi degetul meu mare a testat uşor rozeta.

„A, nu…" am auzit-o din pernă şi a dat să se depărteze de mine, dar am prins-o imediat cu cealaltă mână de şold, forţând-o să stea nemişcată.

„Să nu îmi spui că gaura asta e sfântă…" i-am aruncat cuvintele ridicând o sprânceană, chiar dacă ea nu mă vedea. „Nu, doar că tu eşti prea mare şi o să mă doară!" a zis pe un ton de femeie mironosiţă.

Bă, dă-mă dracu'din nou!

„Dar parcă erai doritoare de mai tare, păpuşă. Lasă-mă câteva clipe şi o să îţi dau exact ceea ce vrei! Şi ajutându-mă de umezeala dintre picioarele ei, am pregătit în câteva secunde locul ei „sfânt".

Fără prea multe menajamente am mai lăsat puţină salivă să curgă pe acea intrare şi ajutai de o mână, am încep să împing în gaură capul penisului acoperit, normal, de prezervativ. Cam greu la început, că ea opunea un pic de rezistenţă, dar am ignorat gemetele ei plângăcioase mixate cu unele de plăcere şi până la urmă mi-am băgat-o în ea. Era destul de strâmtă, iar asta urma să mă ajute să termin mai

repede. Şi i-am dat, frate, să îi sară capacele şi să se sature femeia să îmi ceară mai tare sau ceva dureros. M-am aplecat peste ea şi i-am băgat o mână între picioare, pentru a-i tachina clitorisul, iar din câteva mişcări femeia era lovită de un orgasm puternic, ce o lucea să tremure sub mine şi să urle ca din gură de şarpe.

Nu am putut să nu mă gândesc pentru o clipă la săracii ei vecini…

Încă două-trei mişcări din cur condimentate cu câteva palme peste fundul înroşit şi mi-am dat şi eu drumul, uşurat, mai mult de faptul că o scap de lângă ea.

În mod normal, dacă eram în gaura cealaltă, chiar şi cu prezervativ îmi place să ies în ultima clipă şi să îmi dau drumul afară. Asta pentru că nici prezervativele astea nu sunt cele mai sigure şi am un prieten care a comis-o chiar şi cu ele. Mai bine să înveţi din greşelile altuia, decât din ale tale.

Dar cum gaura asta era sigură, am terminat în prezervativ şi apoi am lăsat-o să se prăbuşească epuizată pe pat, iar eu mi-am acordat câteva clipe să îmi trag sufletul, lungindu-mă lângă ea.

„Mâine nu o să pot să stau în fund” s-a plâns, dar era satisfăcută, cu un zâmbet mare pe chip.

Nu ara avut cum să nu mă simt mândru, dar asta tot nu mă făcea să vreau să mai pierd vremea prin apartamentul ăla. Am sărutat-o cast pe creştet şi m-am ridicat din pat, trăgând imediat blugii pe mine.

Ea se lungea şi se pisicea goală peste lenjerie, încercând

să fie ademenitoare. Dar nu ştia că mă pierduse la „sugrumă-mă". În gând mi-am dau ochii peste cap neimpresionat de tentativa ei de a fi seducătoare. S-a uitat lung la mine şi m-a întrebat: „O să mai aud de tine?"

Ai luat-o razna? „Ce să faci cu mine?" am întrebat-o când îmi încheiam nasturii la pantaloni. „Ce am făcut azi, plus altele". răspunde rânjind.

Altele, însemnând „strânge-mă de gât şi încearcă să mă omori, dar vezi să nu o faci". *Pas.*

„Scumpo, mă tem că avem gusturi diferite în materie de sex şi nu pot să îţi ofer ceea ce vrei".

A fost un pic surprinsă de refuzul meu şi se uita ca viţelul la poarta nouă, probabil pentru că se crede atât de sexy şi nimeni nu mai fusese aşa sincer cu ea, dar nu m-am putut abţine. Sinceritatea asta e calitatea mea de preţ.

Aşa că mi-am luat tricoul pe mine, mi-am pipăit buzunarul din spatele blugilor să fiu sigur că nu uitam portofelul sau telefonul pe la ea, iar când am fost convins că am totul, mi-am băgat degetul prin brelocul cheii de la maşină şi i-am urat multă fericire înainte să ies pe uşă.

Mi-a trecut pe lângă ureche un „Ce nesimţit!", dar nu m-a făcut decât să trântesc uşa mai repede şi să îmi văd de drum.

Şi uite-aşa a mai crescut de atunci procentul „fanelor" care mă consideră un nesimţit.

Cam asta e viaţa mea. Muncă, distracţie şi femei.

Şi când zic muncă, mă refer la atelierul auto pe care îl am împreună cu fratele meu. Nu vă gândiţi la un amărât de

depozit, pentru că noi ne ocupăm mai mult de maşini de lux. Mai exact, la noi vin pentru diferite personalizări cam toate maşinile de fiţe pe care le admiră cocalarii şi piţipoancele pe Dorobanţi. Trebuie să recunosc că afacerea merge bine, dar nu fără efort şi muncă. Munca începe în club, unde vine „lumea bună" şi unde ies cu clienţii care între timp mi-au devenit, unii dintre ei, şi prieteni. Şi cum la o distracţie se fac cele mai bune afaceri, ăla e mediul ideal pentru a discuta despre femei şi maşini şi mereu mai apare câte unul din aceste cercuri dornic să arunce nişte bani frumoşi pentru un neon sau o culoare mai deosebită pe maşina lui preţioasă.

Nu mă plâng. Asta e lumea pe care o cunosc de ani de zile şi nici nu mă văd în altă parte. De mic m-am plimbat prin astfel de cercuri de oameni cu bani, pentru că şi familia mea a fost una din această clasă, dar nu pot să spun că sunt cel mai mare fan al fiţelor şi că mă încântă siliconatele şi materialistele care stau pe lângă noi doar pentru că speră să ciugulească şi ele ceva.

Dar afacerea mea nu este construită pe banii părinţilor, ci pe relaţiile mele şi ale fratelui meu, dar mai ales pe interesul nostru pentru maşini. Aşa că acum, la aproape douăzeci şi nouă de ani, pot spune că viaţa mea este completă.

Sau cel puţin aşa credeam, însă, cum am spus la început, mă simţeam rege pe malul meu, dar totul s-a dărâmat în clipa în care am văzut pe malul din faţă ceva ce m-a făcut să simt că sunt gol şi fals ca ţâţele gagicilor pe care le agăţam de obicei. Pe malul celălalt era ceva ce nu mi-am imaginat

vreodată că va face parte din viaţa mea, însă în clipa în care am văzut acea imagine, mi-am dat seama ce îmi lipsea cu adevărat. Sensul.

Exista, totuşi, o mare problemă. Eu sunt aici, iar acel vis este pe malul celălalt. Două drumuri paralele, despărţite de o mare de apă. Cum aş putea ajunge acolo? Nu ştiu încă, dar al dracului să fiu dacă nu sunt dispus să mă apuc să construiesc un pod, o barcă, un iaht, un elicopter, orice, numai să ajung… *la ea.*

Capitolul 2

Dansul unui înger

Cristi

Îmi parchez maşina, Porsche 911 Carrera GTS personalizată negru mat, în faţa casei şi oftez. Mai stau câteva clipe cu mâinile pe volan şi mă uit în jur. E linişte. Toată lumea din cartier doarme, ceea ce e şi normal să facă la patru dimineaţa.

M-am mutat aici cu vreo trei ani în urmă. Este un cartier rezidenţial nou, destul de mare, iar casa mea împarte, împreună cu alte şapte case, o grădină destul de mare şi o piscină la care avem acces doar noi, cei din acest careu. Majoritatea sunt familii cu copii, toţi foarte prietenoşi, doar că eu nu m-am integrat prea mult în grupul lor şi nu m-am implicat în activităţile lor domestice, tocmai fiindcă stilul

meu de viaţă este altul, iar jumătate din copii s-ar speria de mine, aşa plin de tatuaje, reprezentând exemplul de „aşa nu” pe care tăticii îl dau fetiţelor lor. Şi asta e pe bune. Chiar am auzit un tată care i-a spus fetei lui de aproximativ şaptesprezece ani, să nu o prindă cu unul ca mine, aşa tatuat.

Sunt convins că ea l-a şi ascultat. Ha ha!

Dar să revin la noaptea asta „fatală”.

Cobor din maşină, şi mă doare undeva că sistemul de închidere al uşilor scoate un sunet destul de tare, eu apăs oricum pe telecomandă de vreo trei ori, ca să enervez lumea. E un obicei de-al meu.

Îmi abandonez adidaşii într-un colţ, pe hol, şi mă îndrept leneş spre baia de sus, unde abia aştept să înlătur şi ultima urmă pe care am adus-o de la gagica cu care tocmai am fost. O roşcată focoasă, cu sânii mari, siliconaţi, parcă prea siliconaţi, dar cu o gură ca un aspirator, pe care am agăţat-o în seara asta în club, dar pe care nu intenţionez să o mai văd vreodată.

Arunc tricoul pe scară, blugii la intrarea în baie, şosetele pe lângă chiuvetă, că oricum menajera vine luni, deci o zi în plus nu face nimic, oricum nu mi le vede nimeni.

După zece minute mă simt proaspăt şi nările îmi sunt învăluite de mirosul gelului meu de duş şi al şamponului cu miros de mentă. A fost primul pe care am pus mâna în supermarket, mi s-a părut ok, aşa că l-am luat. Dacă aş fi fost cu vreo femeie la cumpărături, probabil că ea ar fi pierdut vreo jumătate de oră să aleagă mireasma potrivită, desfăcând mai mult de jumătate din recipientele expuse.

Dar eu, pe sistemul „veni, vidi, vici”, în cazul ăsta „veni, vidi, cumpăratus”, am plecat de acolo în mai puţin de treizeci de secunde şi acum sunt la fel de curat ca ele. Şi aşa proaspăt cum sunt şi, surprinzător, destul de treaz luând în considerare ora târzie, decid să mai ies pe terasă să fumez o ţigară în speranţa că voi transforma starea mea de plictiseală în una de somn.

Mă aşez fără entuziasm pe fotoliul de pe terasă şi trag adânc din ţigară. Simt în tot pieptul fumul fierbinte, şi îl dau afară încet.

E linişte şi cald. Vara se simte în fiecare por, fiind jumătatea lui august. Sunt la bustul gol, având pe mine doar o pereche de boxeri, că nu mă vede nimeni la ora asta, dar nu îmi e frig deloc. E chiar foarte bine şi îmbrăţişez mental sezonul acesta călduros.

Mai trag un fum şi îmi arunc o privire spre casele din careul meu. Toate au luminile stinse.

Mai puţin una. Casa chiar din faţa mea, pe care o ştiam nelocuită.

La o distanţă de nici treizeci de metri de mine, în dormitorul de la etaj, am privilegiul de a vedea prin perdeaua subţire, cea mai frumoasă imagine din viaţa mea: o siluetă suplă, cu părul lung, dansează cu un bebeluş în braţe.

Se mişcă lin, legănând în acelaşi timp copilaşul, şi sunt hipnotizat de această imagine atât de frumoasă şi în acelaşi timp încărcată de un sentiment plin de căldură părintească.

Probabil că bebeluşul plânge, ea este obosită şi îşi doreşte să se bage la somn mai repede, dar eu, un egoist ce

sunt, vreau ca această proiecţie să nu se mai oprească.

Cu cât mă uit mai mult, cu atât mă simt mai atras de ea. Ceva în mine se trezeşte şi îmi doresc să fiu acolo, lângă ea şi bebeluş. Pentru o clipă imaginaţia mea stupidă mă duce în acea cameră, numai că eu sunt cel care valsează cu micuţul copil sub privirea ei caldă.

Ce dracu' e cu mine? Simt o arsură la mână şi îmi dau seama că am uitat de ţigara care ardea singură între degetele mele. O arunc şi îmi aprind imediat alta, parcă dorind să am o scuză pentru a mai sta acolo.

Dar din nou mă gândesc că am tâmpit. *Ce dracu' am de spionez o femeie cu copil în mijlocul nopţii?* Dacă apare bărbatu la geam, imediat îmi vede ţigara şi o să zică că sunt un obsedat.

Dar chiar aşa mă simt. Nu ştiu nimic despre femeia aceea, dar simt nevoia să aflu tot.

Îmi trec o mână peste faţă, rămânând cu bărbia în podul palmei. Cred că am luat-o razna, dar încerc să îmi bag minţile în cap: sunt un om în toată firea şi sunt sigur că ce se întâmplă în casa aia nu este treaba mea, aşa că trebuie să stau departe.

Mai trag un fum din ţigară, hotărât ca după ce o termin să mă întorc în casă, la viaţa mea şi la somnul care încă sper să îşi facă apariţia.

Îmi fac de lucru luând în mână telefonul şi încerc să mă focusez pe conţinutul paginilor mele pe câteva reţele de socializare. Aveam impresia că au trecut zece minute, dar de fapt erau doar două, când mă simt din nou tentat să mai

arunc o privire spre camera de la etaj. Nu mai văd pe nimeni, dar lumina e încă aprinsă. *Stai puţin! Unde ai plecat?* Trântesc telefonul pe masă şi, absent, las ţigara în scrumieră, îndreptându-mă imediat de spate. Câteva secunde mai târziu se stinge şi lumina în cameră şi mă simt brusc învăluit de întuneric. *Nu! Vreau să te mai privesc!*

Plin de frustrare, îmi mai aprind o ţigară. *Poate se întoarce.* Dar după trei ţigări, casa aceea este încă învăluită de întuneric.

Un lucru e sigur: nu ştiu cine s-a mutat vizavi de mine, dar sper ca până dimineaţă să mă liniştesc şi să trec peste obsesia asta a mea pentru nevasta altuia.

Într-un final mă duc şi eu la somn, şi ştiu că o să îmi fie greu să mă abţin să nu mă uit pe geamul dormitorului, care are vedere spre camera cu pricina. Pun capul pe pernă şi încerc să uit episodul de mai devreme, iar când somnul începe să mă cuprindă, sunt tot mai sigur că până dimineaţă o să trec complet peste cele văzute.

* * *

O nouă zi, o cafea bună făcută la espresor şi mă simt din nou pregătit să cuceresc lumea. Cu ţigara într-o mână şi cafeaua în cealaltă, ies pe terasă ignorând complet casa din faţă. Nici nu mai are rost să mă gândesc la ea şi privesc cu încredere cerul senin.

În curtea de lângă mine, aud vocea lui Marian, vecinul meu care locuieşte cu soţia şi băieţelul lor de aproape doi ani. El este unul dintre cei care ştiu tot ce mişcă în careul nostru şi prin cartier.

— Salut, Marian! îl iau prin surprindere băgându-mi capul pe proprietatea lui, peste gărduleţul care ne desparte.

— Bună, Cristi!

— Ce faci? Cum merge treaba?

E puţin surprins că mă bag în seamă cu el, pentru că nu îmi stă în caracter să socializez prea mult cu vecinii. Nu am avut conflicte, pentru că niciodată nu am dat petreceri zgomotoase care să îi deranjeze, cum, de altfel, niciodată nu am venit acasă cu vreo femeie care să le deranjeze somnul cu gemete şi ţipete, mi-am dat mereu zăpada din faţa casei la o parte, să nu fiu eu oaia neagră a cartierului şi să am discuţii neplăcute cu cineva de pe acolo.

— Bine, îmi răspunde vizibil încântat că par interesat de viaţa lui, chiar dacă o fac pentru că am un motiv ascuns. Voiam să mai tund iarba de pe gazon, dar mai întâi o tai pe-asta dintre copăcei.

Mă uit la gazonul şi la copăceii pe care îi bibileşte cu atenţie. Se vede că e pasionat de mica lui grădină, în timp ce eu am doar un gazon verde pe care mi-l tund cei de la administraţia complexului. Nu cred că am scos maşina de tuns iarbă de trei ori de când m-am mutat aici. Mă scarpin în cap cu un deget al mâinii care ţine şi ţigara, apoi în aceeaşi mână mut şi cana. Mâna liberă mi-o bag absent în buzunar.

— Ţi-ai făcut frumos aici. Cred că îi place mult celui mic să se joace.

— Da, e înnebunit!

Din fericire imediat îşi face apariţia şi nevastă-sa, o femeie durdulie, ca şi el, amândoi ochelarişti, dar ea cu un

zâmbet mult mai mare pe chip, ce apare la vederea mea.

— Bună, Cristi, mă salută ieşind repede din casă. Ce mai faci?

— Bună, Oana! încerc să mă trezesc, îi răspund arătându-i cana cu cafea.

— Ai avut o noapte lungă? întreabă zâmbind.

— Cam aşa ceva, evit să îi dau detalii, dar totuşi îi zâmbesc frumos, un zâmbet din ăla care dă fetele pe spate, şi imediat o face să se roşească.

Exact ce îmi doream, ca acum să o fac să vorbească. Bărbac-su, ca orice bărbat, sigur nu şi-ar fi dat drumul la gură, dar femeia… of, femeia… abia aşteaptă să împrăştie o bârfă mică, iar ea, care stă de aproape doi ani cu copilul în concediu postnatal, e o oază de informaţii.

— Am fost cam ocupat în ultimele lui, dar acum că toată lumea este prin concedii, parcă s-au mai liniştit lucrurile, aşa că spune-mi şi mie ce noutăţi mai sunt pe aici?

Ciripeşte vrăbiuţă! Ciripeşte!

— A… nu mare lucru. Nu ştiu dacă ai avut timp să te uiţi pe grupul nostru, dar chiar zilele astea vorbeam cu ceilalţi vecini să mai plantăm la primăvară nişte copaci pe terenul de aici din centru, pe lângă piscină.

Albesc. Nu se vede, dar în sufletul meu, albesc. *Cum să pună copaci? Păi eu cum o mai văd pe vecina de vizavi dacă ei plantează copaci între noi?!*

Cât despre grupul despre care vorbeşte, am oprit orice fel de notificare, pentru că rataţii aveau zilnic discuţii despre copii, vreme, politică şi despre cine şi-a mai luat nu ştiu ce.

— Copaci? spun strâmbându-mă. Nu ai văzut ce ravagii fac la o furtună mai puternică? Pot fi un pericol pentru copiii mici…

Sper că argumentul meu exprimat cu patos şi consideraţie să aibă efect. Şi are. Stau amândoi câteva secunde uitându-se de la unul la altul, apoi la mine, până când Marian spune pe un ton gânditor.

— Să ştii că la asta nu ne-am gândit. Ai dreptate.

— Mai bine punem flori pe jos, multe şi colorate, completez zâmbind cu toţi dinţii.

Flori, idioţilor, că sunt mici şi nu îmi stau în cale. Acum ziceţi-mi dracu' ceva de vecină!

Dar ei continuă să vorbească despre flori versus copaci. Îmi vine să îi dau cap în cap, dar fac tot posibilul să îmi păstrez calmul.

— Apropo, îi întrerup cu acelaşi zâmbet cald şi forţat pe chip, am văzut că s-a mutat o familie nouă în casa din faţă. I-aţi cunoscut?

Şi îndată ce formulez întrebarea, piticul din capul meu îmi dă o palmă peste ceafă. *Parcă ai zis că nu te interesează de ea şi că ţi-a trecut obsesia*! îl ignor. Ştiu că are dreptate, dar nu mă pot abţine.

Oana face imediat un pas spre mine, cu un zâmbet plin de entuziasm pe chip, dornică, aşa cum mă aşteptam, să îmi spună tot.

— Cine, Iulia? E de treabă tipa, îmi şopteşte ea, nevrând să fie auzită de alţi vecini bârfind. Am înţeles că e de-o seamă cu mine, la vreo douăzeci şi şapte de ani şi se ocupă de ceva

cu grafică pe calculator… S-a mutat cu fetiţa ei acum aproape două săptămâni. O dulceaţă, aia mică! Zâmbeşte şi gângureşte de zor şi are doar două luni!

Vorbeşte frumos şi cu entuziasm despre noua vecină, dar nu mi-a scăpat faptul că nu a pomenit nimic de bărbat.

— Şi soţul cum e? întreb încercând să par indiferent, dar am inima cât un purice.

Oana se strâmbă, vizibil deranjată de ceva, dar se dă şi mai aproape de mine.

— E lipsă, zice cu dezgust. E divorţată. Cică s-au despărţit înainte să nască.

Poftim?! Şi a lăsat-o să îşi crească singură bebeluşul nou-născut? Ce căcat de om e ăsta? Şi mai zice lumea de mine că eu sunt un nenorocit…

Dar pe cât de tare mă enervează aceste detalii, pe atât de repede sunt înlocuite de uşurarea care mă cuprinde realizând că vecina mea, care nici nu ştiu cum arată, dacă are coşuri sau e saşie, e de fapt o femeie liberă.

— Urât din partea lui să o lase singură, spun încet. Dar nu mai stă nimeni cu ele?

— Nu, zice ea. Are o bonă care vine aproape în fiecare zi, dar în rest nu am văzut decât ocazional diferite persoane pe la ea.

Diferite persoane? Dacă întreb sexul acelor persoane, deja bat la ochi. Important este că am obţinut informaţiile vitale şi acum trebuie să mă retrag, că am socializat azi mai mult decât în tot restul anului.

— Aham, zic scurt, dându-i de înţeles că vreau să închid

subiectul. Păi atunci, mulţumesc că m-ai pus la curent cu noutăţile, Oana, schimb registrul vocii în unul mai vesel. Cam astea fiind spuse, o să fiu mai atent la discuţiile de pe grup şi dacă e vorba de dat bani pentru ceva amenajări frumoase, contaţi pe mine, dar nu pentru copaci!

Îmi întind mâna să îl salut pe Marian, care acum are mâinile libere de mănuşile pline de iarbă, îmi iau la revedere de la Oana zâmbindu-i, iar ea îmi răspunde imediat cu acelaşi zâmbet de femeie topită, şi mă retrag în casa mea, aruncând în scrumieră chiştocul deja stins. Pun pe barul de la bucătărie cana aproape goală şi mă uit spre casa vecinei.

Curiozitatea mea a ajuns la cote maxime, dar faptul că nu ştiu mare lucru despre ea, şi nici măcar cum arată, mă face să îmi dau seama că exagerez. Nu pot decât să sper că nebunia mea o să treacă când o să dau cu ochii de ea şi o să văd că e vreo urâţenie, iar atunci o să îmi piară tot interesul.

Capitolul 3

Cei mai frumoşi ochişori

Cristi

După ce mai bine de jumătate din zi am petrecut-o prin sufragerie, cu privirea constant îndreptată în direcţia casei de vizavi, decid că e timpul să mă împac cu ideea că nu e nimeni acolo momentan, iar eu am exagerat din nou cu comportamentul meu de urmăritor obsedat.

Îl sun pe un prieten şi ieşim la o cafea în centrul oraşului, dar cât timp stau cu el la masă, îmi atrage atenţia de câteva ori că sunt absent şi aiurit. Nu am de gând să îi spun motivul stării mele lipsite de entuziasm, pentru că m-ar crede nebun. Sunt nebun, dar nu trebuie să ştie toată lumea.

La masa de lângă noi, două gagici dau toate semnele că vor să fie agăţate. De când s-au aşezat se uită mereu în direcţia noastră, beau sugestiv prin paiele subţiri ale cocktailurilor colorate, chicotesc şi îşi dau părul după ureche, îşi flutură părul pe spate, dezvăluindu-şi gâtul, leagănă gambele subţiri şi tocurile ascuţite…

— Ne băgăm în seamă? mă întreabă mişeleşte prietenul meu, uitându-se la cele două zâmbindu-le, iar ele reacţionează imediat, chicotind ca două adolescente.

Îmi dau ochii peste cap la reacţia lor atât de previzibilă. Două adolescente, la vreo douăzeci şi ceva de ani. În orice altă zi aş fi fost deja la masa lor, şi probabil cu mâna deja între coapsele uneia dintre ele. Dar azi nu e orice altă zi. E prima zi din cele care simt că or să urmeze, pline de mister şi lupte grele. Zile în care va trebui să fac tot posibilul să construiesc acel pod spre celălalt mal, spre *ea.*

Stau ca pe ace, pentru că piticul meu îmi dă din nou o palmă peste ceafă şi îmi reaminteşte de negii care pot exista pe nasul vecinei, iar eu vreau cât mai repede să o văd şi să îmi dau seama ce o să fac mai departe. Cel mai probabil să mă lecuiesc şi să trec peste nebunia asta.

În concluzie, să agăţ două căprioare care deja stau nemişcate în bătaia puştii, nu prea mă pasionează în acest

moment şi mi se pare extrem de plictisitor.

Nu am stare şi vreau să plec acasă.

Aşa că îl refuz pe prietenul meu şi îl las pe el să se bucure de cele două fete şi să aibă astfel de unde alege, dacă nu o să plece chiar cu amândouă. Eu aş fi reuşit, dar el nu ştiu dacă ar putea avea acelaşi succes.

Mă urc în maşină, motorul porneşte la viaţă cu un zgomot gros şi masculin, şi mă duc spre locul unde mi-am lăsat cu adevărat mintea. Sau sufletul. *Clar am înnebunit.*

Intru în casă plin de entuziasm, mă uit spre locuinţa ei, şi mare îmi e satisfacţia când observ că are deschisă uşa care dă spre terasă. În doar câteva minute văd o femeie trecută de cincizeci de ani, care iese din casă împingând un cărucior vişiniu.

Ies pe terasă pentru a vedea mai bine, prefăcându-mă foarte acaparat de telefonul meu. Cu coada ochiului o urmăresc pe femeia care este îmbrăcată destul de elegant, într-o fustă maro şi o bluză crem. Judecând după ţinută şi după pantofii cu toc mic, trag concluzia că nu este dădaca.

Cum traseul pe care îl urmează trece şi prin faţa mea, nu mă pot abţine să nu îi ies în întâmpinare când dă deja a treia tură. Norocul meu cel mai mare este că exact în acea clipă, una dintre roţile căruciorului se împotmoleşte în pământul înverzit, iar eu dintr-un pas sunt lângă ele să salvez situaţia.

— Mulţumesc mult, zice cu un zâmbet mare femeia cu părul prins în coc. Am crezut că e la fel de nivelat ca pe asfaltul de lângă piscină, se scuză ea.

Chiar dacă îmi zâmbeşte, nu îmi scapă felul cum îmi analizează tatuajele de pe braţe şi de pe gât, care se văd ieşind de pe sub tricou. Nu se simte bine în prezenţa mea, dar, sincer, nu mă interesează părerea ei.

— Nu aveţi pentru ce, zic zâmbindu-i frumos. S-a mai denivelat din cauza ploilor, probabil.

Şi fiind lângă cărucior, nu am cum să nu mă uit la creatura mică care stă în el. Sunt pe loc lovit de cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată. Mari, cu gene lungi şi negre, o faţă rotundă şi obrăjori bucălaţi, dar care deodată zâmbeşte cu guriţa ei mică, făcându-mă şi pe mine într-o secundă să râd de reacţia ei haioasă.

Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut în viaţa mea!

Dar ce e mai grav, este faptul că ceva în mine îşi doreşte să vadă acest copil râzând tot timpul.

Mă las pe vine, coborând la nivelul ei, şi o salut cu cel mai sincer zâmbet al meu.

— Bună, frumuseţe! Pe tine cum te cheamă?

Fetiţa râde din nou cu poftă, scoţând nişte sunete cristaline şi frecându-şi faţa cu mânuţele dolofane, ca şi când s-ar ruşina.

— Nu vorbeşti cu mine? o întreb râzând şi din nou ea are aceeaşi reacţie haioasă.

Femeia îmi răspunde cu politeţe în locul ei.

— O cheamă Deea. De la Andreea.

— Bună, Deea! o salut cu voioşie în glas, iar ea e la fel de amuzată şi îmi transmite râsul contagios.

Chiar este o dulceaţă şi m-a cucerit de la prima vedere!

— Aici eraţi, aud deodată o voce frumoasă care se apropie de noi.

— Am ieşit cu ea la o gură de aer, cât ai avut tu de călcat, zice femeia.

— Au fost puţine haine, restul o să le facă Nina mâine, răspunde aceeaşi voce.

Inima îmi bate ca a unui adolescent tâmpit. Sunt un bărbat în toată firea, care acum stă nemişcat după un cărucior, pentru că ştiu că următoarele secunde îmi vor pecetlui soarta. Voi afla dacă are negi, sau nu. Şi îmi e frică, pentru că îmi dau seama că nu vreau să aibă.

Îmi fac curaj şi mă ridic exact când aceasta ajunge în dreptul nostru, ştiind că nu avea cum să nu observe că lângă copilul ei stă o namilă de om.

Şi în clipa asta ştiu că sunt terminat. Am în faţa ochilor, nu o urâtă cu negi sau pete pe faţă, aşa cum o parte din mine spera, ci cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Doi ochi albaştri mă privesc cu uimire şi timiditate, iar eu sunt la fel de înmărmurit ca şi ea. Are o faţă rotundă, nasul mic şi buzele rozalii, perfect conturate, întredeschise, de parcă aerul nu mai este suficient. Părul şaten, este blond spre vârfurile care îi acoperă sânii plini şi bine conturaţi prin tricoul alb.

Este destul de subţirică, aşa cum am văzut-o prin perdea azi-noapte, şi poartă o pereche de blugi negri, dar mă abţin să îi analizez mai atent corpul, pentru că de la distanţa asta şi-ar da seama că o studiez ca un adolescent plin de

hormoni, şi n-aş vrea să o sperii.

Privirea mea se opreşte din nou asupra buzelor roze şi pline, şi un gând pervers mi se strecoară în minte. Ochii ei mari privindu-mă de undeva de jos, în timp gura îmi cuprinde perfect membrul întărit la maxim. Mă priveşte docilă cu aceeaşi timiditate pe care am descoperit-o acum câteva secunde, iar eu mă pierd tot mai adânc în gura ei. Îi prind părul cu ambele mâini pentru a-i ţine capul stabil, în timp ce ea îşi relaxează gâtul primindu-mă cât mai adânc. Mă lasă să îmi mişc şoldurile tot mai repede, luând controlul întregului act, până când ochii ei înlăcrimează din cauza efortului, dar nu vrea să îmi dea drumul. Pentru că vrea să mă satisfacă şi vrea să îmi dau drumul în gura ei, să mă guste şi să mă stoarcă de ultima picătură de sevă acumulată datorită ei.

— Domnul ne-a ajutat să trecem de un mic dâmb, mă aduce brusc la realitate femeia cu coc, pe care o ignor total în acest moment.

Sunt concentrat asupra întăriturii din pantalonii mei, pe care sper din tot sufletul să nu o sesizeze niciuna dintre femei, altfel vor începe să ţipe că sunt un pervers, iar asta ar fi ultima „calitate” pe care aş vrea să o adaug reputaţiei mele, mai ales într-un cartier predominant locuit de familii cu copii.

— Bună, spun întinzând mâna spre vecina mea, captivat de privirea albastră care mă fixează cu aceeaşi intensitate ca a mea, de parcă mi-a citit pe chip fantezia scăpată de sub control. Eu sunt Cristi Diaconu, vecinul de vizavi, şi îi

zâmbesc sincer, arătând cu cealaltă mână spre casa din spatele meu.

Orice gest, numai să le mut privirea spre orice altceva, decât corpul meu excitat.

— Bună, îmi răspunde zâmbindu-mi cald. Iulia Stoian. Văd că ai cunoscut-o pe mama mea, Veronica, şi pe fetiţa mea, Deea.

— Îmi pare bine, doamnă, spun cu eleganţă şi îi sărut ca un cavaler, ce nu sunt, mâna femeii care pare măgulită de gestul meu. Am avut plăcerea să văd şi zâmbetele minunatei Deea.

Mă uit la fetiţă, care din nou râde la mine şi mă simt topit din nou, într-o secundă. Iulia o ia în braţe, iar tabloul din faţa ochilor mei este o completare la cel din seara precedentă, care nu face decât să îmi stârnească o dorinţă şi mai mare de a face parte din el. Erecţia s-a domolit între timp, dar a fost înlocuită de un sentiment duios.

— Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut în viaţa mea, îi mărturisesc cu sinceritate şi ştiu că tonul vocii mele o face să mă creadă.

— Mulţumesc, răspunde un pic stânjenită. Aşa zic şi eu, dar am crezut că e din cauza iubirii de mamă. Toate mamele cred că au cei mai frumoşi copii din lume.

— În cazul tău, pot să confirm.

Îmi mulţumeşte cu un nou zâmbet, iar privirea mea se pierde din nou pe cele două fiinţe care formează această imagine minunată.

Deea îşi duce pumnuşorul la guriţă şi începe să molfăie

cu poftă la el.

— Cuiva îi e foame, remarcă doamna Veronica.

— Da, se apropie timpul pentru masa ei.

— Atunci nu vă mai reţin, zic încercând să îmi ascund dezamăgirea că trebuie să le las să plece, dar în acelaşi timp să îmi alung imaginea sânilor ei când alăptează şi care readuc la viaţă bestia din pantalonii mei, deveniţi deja prea strâmţi. Sunt sigur că o să ne mai vedem pe aici, mă adresez Iuliei, afişând zâmbetul meu criminal, care pentru prima dată îmi doresc din tot sufletul să aibă efectul dorit.

— Desigur. Doar suntem vecini, răspunde aceasta zâmbindu-mi.

Doamne, cât e de frumoasă! Piticul meu îşi şterge sudorile de pe frunte, fiind copleşit de frumuseţea ei, ca o babă la soare.

În acelaşi timp bestia îmi spune *„Hai acasă că avem treabă, boss! Trebuie să mă rezolvi că m-a trezit femeia asta cu buzele ei şi sânii ăia plini!"*

— Apropo, zic când dau să mă întorc pe călcâie, băgându-mi mâinile în buzunar. Bine ai venit în cartier!

— Bine te-am găsit!… V-am găsit! se bâlbâie şi pot să jur că am văzut o urmă de roşeaţă în obrajii ei.

De data asta ea e cea care se întoarce cu Deea în braţe spre casă, urmată de mama ei care împinge căruciorul, iar eu mai rămân câteva secunde urmărind-o.

Sunt terminat. Dacă până acum eram obsedat din cauza curiozităţii, acum nu mai am leac. Buzele ei rozalii mi-au rămas impregnate în minte şi de fiecare dată când închid

ochii, îi văd chipul frumos.

Este un sentiment cald în sufletul meu când mă gândesc la ea, dar în acelaşi timp o dorinţă care îmi face sângele să fiarbă. E ceva ce nu am mai simţit până acum, un mixt de confuzie şi plăcere. Este carnal, dar parcă este şi ceva mai mult.

Sunt sigur că trebuie să fiu atent la fiecare mişcare pe care o voi face, pentru că în toată situaţia asta este implicat şi un copil. Cel mai frumos copil pe care l-am văzut în viaţa mea. Oi fi eu un nenorocit, dar când e vorba de copii, trag linie.

Iar Iulia nu este o femeie oarecare pe care să o cuceresc azi, să i-o trag mâine şi să o las poimâine. Este vecina mea pe care am să o văd aproape zilnic, dacă sunt mai atent cu statul pe acasă, dar în primul rând este o mamă.

Îmi trec mâinile prin păr de mai multe ori şi mă învârt prin casă ca un leu în cuşcă, încercând să mă hotărăsc dacă vreau să fiu un băiat bun şi să stau în banca mea, sau vreau să fiu băiatul rău şi să mă implic în ceva ce poate fi mult peste nivelul meu.

E timpul pentru ceva mai tare, aşa că îmi torn un pahar de whisky, să mă pot concentra.

Da, este o femeie foarte frumoasă şi m-a atras din secunda în care i-am văzut conturul corpului în miez de noapte, dar este o mamă, cu responsabilităţi, care probabil îşi doreşte linişte şi stabilitate în viaţă, în schimb eu sunt un afemeiat, care nu a ieşit cu o femeie mai mult de două ori în ultimii trei ani, de când am terminat singura mea relaţie

serioasă care a durat puţin peste un an. Nu pot să spun că am suferit, pentru că de luni de zile devenise totul prea plictisitor, însă atunci am realizat că nu sunt făcut pentru o viaţă liniştită şi atât de previzibilă alături de o singură femeie. Mi-am dat seama că nu îmi doream o familie, aşa cum tot bătea ea aluzii, iar libertatea mea era ceva mult mai important şi mai de preţ, decât ce îmi cerea ea. Între timp aceasta s-a căsătorit, iar eu am continuat pe drumul ales şi pe care nu l-aş fi schimbat nicio clipă.

Am aproape douăzeci şi nouă de ani şi nu am pus nicio clipă la îndoială stilul meu de viaţă.

Până azi-noapte.

Capitolul 4

Tatuaje în noapte

Iulia

Vecinul sexy a vorbit cu mine! Vecinul sexy a vorbit cu mine! Vecinul sexy a vorbit cu mine!

— Iulia, tu asculţi ce îţi spun?

Nu! Vecinul sexy a vorbit cu mine!

Inima încă îmi bate ca la un iepure speriat, după ce a văzut lupul mare şi rău. Nu ştiu cum am reuşit să îmi controlez corpul, mâinile, vocea, *chiloţii,* când am făcut cunoştinţă cu el. Ara crezut că am orgasm când s-a ridicat în picioare şi i-am văzut de aproape corpul perfect, braţele

puternice, umerii drepţi, totul acoperit de tatuaje care se vedeau chiar şi la marginea tricoului, pe gât. Un bărbat cum numai în filme şi în fanteziile mele umede am mai văzut. Părul, mai lung în partea de sus, bogat, şaten închis, îl avea dat uşor într-o parte, buzele foarte apetisante şi groase, ce schiţau un zâmbet menit să facă chiloţii să plece singuri de pe mine, iar ochii… oh, Doamne, ochii… O nuanţă normală de castaniu, umbriţi de gene lungi şi stufoase negre, mă priveau ca un animal de pradă care tocmai şi-a văzut următoarea masă. Clar eram ca un iepuraş prins în faţa bestiei şi eram la un pas să strig „devorează-mă!"

Dar poate că totul a fost în mintea mea, iar el doar a fost politicos, făcându-şi datoria de vecin primitor. Că altă explicaţie rezonabilă nu am pentru acel bărbat sexy, care probabil are câte o femeie în fiecare seară şi nu vrea să aibă de-a face cu o mamă singură cu un bebe de câteva luni.

Mi-e greu să mi-l imaginez schimbând scutece pline de caca la patru dimineaţa, dar gândul acesta mă face să zâmbesc.

— Hai că mă enervezi. Vorbeşti cu mine sau nu?

Vocea iritantă a mamei mele mă aduce la realitate.

Mă uit la Deea care aproape a terminat de mâncat laptele din biberon, apoi îmi ridic privirea spre mama mea.

— Da, mamă, te ascult, scuză-mă. Sunt obosită.

— Păi de ce?

Ridic o sprânceană la întrebarea ei stupidă.

— Ţi-am zis că are nişte crize de colici urâte şi o apucă plânsul în miezul nopţii, iar azi-noapte la patru eu mă

chinuiam să o adorm la loc.

Deea termină de mâncat şi o ridic pe pieptul meu, bătând-o uşor pe spate să râgâie.

— Trebuia să te aştepţi că o să fie aşa greu, zice de parcă tot ea e cea supărată. Ţi-am zis să te muţi din nou acasă, dar tu vrei să o creşti singură.

Îmi dau ochii peste cap şi mă pregătesc pentru placa stricată pe care am tot auzit-o şi care mereu duce la o ciondăneală.

— Dacă stăteai la noi, mai aveai timp să ieşi şi tu la o întâlnire, să mai cunoşti pe cineva, că doar nu ai de gând să o creşti pe Deea fără un tată! Aveţi nevoie de un bărbat în viaţa voastră! Plus că ceva nu îmi place la cartierul ăsta, chiar dacă tu zici că e foarte liniştit, la ce vecini plini de tatuaje văd că ai, nu prea mai am încredere. Cine ştie ce petreceri cu drogaţi o să dea, iar Deea o să crească în mediul ăsta!

— Mamă! ţip la ea când văd că imaginaţia ei a luat-o rău de tot pe arătură. Încetează să mai judeci oamenii doar după aspect! Greşeşti foarte mult în privinţa lui!

Deea râgâie de câteva ori şi o aşez pe locul ei de joacă, unde imediat începe să se bucure de jucăriile atârnate deasupra.

Apoi mă întorc spre mama mea, pentru că simt că trebuie să îmi apăr vecinul.

— Cei de aici vorbesc foarte politicos despre el. Are o afacere cu maşini şi nu a avut nicio petrecere zgomotoasă în cei trei ani de când stă aici. Omul îşi vede de viaţa lui şi ai

face bine să nu te mai porţi ca o mironosiţă şi să judeci aşa uşor oamenii!

— Hai că eşti nesimţită, bombăne ea. Nici nu ştiu de ce am mai venit pe la tine!

— Nici eu nu ştiu! zic trecându-mi mâinile prin păr, apoi mă aşez cu coatele pe barul de la bucătărie, împreunându-mi palmele. De fiecare dată trebuie să mă critici şi să îmi aminteşti că sunt o mamă singură.

— Încerc doar să te fac să realizezi situaţia în care eşti, Iulia, zice ea pe tonul clasic al mamelor care ţin predici şi care sunt convinse că ştiu totul mai bine ca oricine.

Sper din suflet să nu fiu şi eu la fel cu Deea…

— Ai aproape treizeci de ani. Tocmai ai născut şi corpul tău nu mai e la fel de suplu ca înainte. Iar asta nu o să îi facă pe bărbaţi să mai formeze coadă la tine la uşă ca în tinereţe. Cu atât mai puţin că ai un copil mic, care o să îi sperie ca dracu', oricât de cuminte ar fi. O să te aştepte vremuri şi mai grele, iar dacă ai fi stat cu noi, poate că te-am fi ajutat într-un fel să treci mai uşor peste perioada asta şi să ai mai mult timp pentru tine.

Singurul motiv pentru care o las să vorbească este că sunt stupefiată, cu gura deschisă la propriu, la ce poate să abereze.

— Tocmai ăsta este motivul pentru care *nu vreau* să stau cu voi! mă răstesc la ea, dar în acelaşi timp încerc să îmi păstrez un ton al vocii cât mai jos pentru a nu o speria pe Deea. Pentru că ar însemna să te aud zilnic vorbind aşa despre mine! Nu am avut eu cine ştie ce depresie până acum,

dar tu ai un dar extraordinar de a mă băga întruna, iar dacă aş sta cu tine, nu m-ai ajuta decât să îmi tai venele mai repede!

— Iulia, cum poţi să vorbeşti aşa? face pe victima, ducându-şi o mână la piept.

— Dar tu cum poţi să vorbeşti aşa, mamă? zic şi eu ironică, împreunându-mi mâinile peste piept. Crezi că astea sunt genul de încurajări de care am eu nevoie în perioada asta?

— Eu doar încerc să te ajut, zice bosumflată.

— Şi faci o treabă a dracului de bună! răspund ironică.

Deja sunt sătulă de prezenţa ei, ca de fiecare dată când stă mai mult de treizeci de minute. Nu numai că m-a înnebunit ca de fiecare dată cu cicăleala ei caracteristică, dar a avut tupeul să se lege şi de vecinul meu, despre care ştiu sigur că nu este un om periculos pentru copilul meu. Pentru mine, poate că da, dar asta nu voi afla niciodată.

— Ca de obicei nu mă pot înţelege cu tine, concluzionează. Mai bine mă duc acasă.

— Mai bine, îi arunc întorcându-mi atenţia spre Deea.

Pufneşte supărată şi înainte de a ieşi pe uşă îmi aruncă un „Hai pa!" pe care i-l întorc cu acelaşi entuziasm.

Asta este relaţia mea cu mama. Mereu. Chiar dacă acum pare că ne-am certat, asta nu o să o oprească să mă anunţe peste câteva zile că vine pe la mine şi apoi să ne comportăm ca şi când nimic nu s-a întâmplat. În ciuda acestor certuri, ne iubim prea mult ca să stăm supărate una pe cealaltă. Şi chiar dacă sună de cele mai multe ori ca o moară stricată, este una

dintre puţinele persoane care mi-au fost alături şi m-au susţinut necondiţionat pe perioada despărţirii de fostul soţ.

La fel este şi în cazul Irinei, sora mea mai mică cu doi ani, însă cu ea nu cred că m-am mai certat din clasele primare, iar între timp am devenit cele mai bune prietene, neavând niciun secret una faţă de cealaltă şi discutând deschis despre orice.

Mă întreb ce ar spune Irina despre faptul că am interacţionat cu vecinul sexy…

Când m-a ajutat să mă mut nu am fost noi foarte atente la ce era din jurul casei, dar parcă şi acum îmi amintesc ce reacţie am avut când l-am văzut şi cum a râs de mine.

Era foarte devreme, pe Deea o lăsasem la mama pentru câteva ore, timp în care eu şi Irina plănuiam să terminăm cât mai repede de despachetat ultimele cutii şi de făcut ultimele amenajări.

Irina era pe la baie, iar eu luasem o pauză de câteva clipe să beau puţină cafea, pe care o cumpărasem de la cafeneaua din complex. În timp ce savuram licoarea aromată şi mă bucuram că am aşa aproape un loc de unde să îmi iau o cafea atât de bună, în faţa ochilor mei, din casa de vizavi, iese *el.*

Irina susţine că în clipa aia, când ea a ieşit de la baie, mie îmi curgea cafea din gura care îmi rămăsese deschisă. *Este o afirmaţie absurdă şi o neg cu vehemenţă.*

Dar nu neg faptul că rămăsesem blocată, cu ochii fixaţi pe acest bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat cu un tricou alb şi pantaloni scurţi gri, care îmi lăsau la vedere corpul plin de

tatuaje. Multe, multe tatuaje. Brusc m-am simţit cuprinsă de curiozitatea de a afla povestea scrisă pe corpul lui, să văd de aproape acele opere de artă, în timp ce muşchii lui se încordau sub atingerea mea… sub mine… sau deasupra mea.

Ştiam că m-a luat valul imaginaţiei şi mă pregăteam să îmi dau o palmă şi să revin la realitate, când chiar am simţit o palmă peste ceafa primită de la sora mea.

— Ce dracu' ai rămas aşa blocată? s-a uitat la mine încruntată. Eşti bine?

În timp ce mi se adresa, s-a uitat şi ea în direcţia privirii mele şi a observat motivul blocajului meu.

— Şterge-te la gură, deschide doi nasturi la bluză şi ieşi imediat afară să te vadă!

Tonul ei poruncitor şi serios m-a trezit din reveria profundă din care nici palma primită nu prea reuşise să o facă.

— Ce dracu' e cu tine? am urlat realizând brusc durerea de după ceafă şi frecându-mi locul cu pricina.

Ea a început imediat să tragă de bluza mea şi să îmi deschidă nasturii, iar eu nu ştiam cum să o opresc, fiind luată prin surprindere de acţiunea ei grăbită.

— Ce faci, nebuno? am întrebat-o încercând să îi dau mâinile la o parte.

— Te dezbrac să te vadă ăla şi să sară pe tine! Tu nu vezi ce bun e?! E sex ambulant! s-a răstit la mine, şi cu greu am reuşit să mă depărtez de mâinile ei care îmi trăgeau de bluză cu disperare.

— Eşti dusă… am afirmat luând o nouă gură de cafea şi

aruncând o nouă privire în direcţia vecinului.

L-am văzut cum trăgea dintr-o ţigară şi avea în cealaltă mână o cană, probabil cu cafea. A privit în jur câteva clipe, apoi s-a întors în casă, lăsându-ne pe amândouă cu privirea în gol.

— Cred că mă mut şi eu în cartierul ăsta, a şoptit ea, rămasă încă neclintită.

— Ce mă bucur că m-am mutat aici, am zis la fel de visătoare. Eram decisă că nu mai vreau alţi copii, dar cu ăsta cred că aş fi dispusă să fac o echipă de fotbal.

Irina a fost prima care şi-a revenit şi a început să râdă copios, ţinându-se de burtă. M-am uitat la ea şi dându-mi seama ce tâmpenie am zis, am început să râd alături de ea.

— Gândeşte-te numai cât trebuie să încerci până îl faci pe primul şi pe al doilea, dar până la unsprezece… câte încercări! exclamă cu ochii mari.

— Păi la asta m-am gândit şi eu! şi i-am zâmbit cu toţi dinţii, făcând-o să râdă şi mai tare.

De atunci l-am mai văzut de câteva ori, dar la fel de fugitiv, şi chiar dacă visam să vină şi să rupă hainele de pe mine, iar apoi să mă urce pe pereţi cu braţele lui puternice şi tatuate, eram conştientă de situaţia mea şi de faptul că unul ca el nu s-ar uita niciodată la o femeie ca mine.

Ultima dată l-am zărit acum câteva nopţi, când ieşise, de asemenea, să fumeze o ţigară la lumina difuză a lămpii pe care o are pe terasă. Tocmai o adormisem pe Deea şi mă pregăteam de un duş, dar nu înainte de a coborî la parter pentru a lăsa biberonul gol. Lumina de la un bec din grădină

îmi era de ajuns să văd treptele şi să las biberonul în bucătărie. Atunci l-am văzut pe terasa lui, cu o ţigară într-o mână şi telefonul în cealaltă şi, profitând de întunericul care mă înconjura, mi-am permis să îl admir câteva clipe pe ascuns, pitită după o draperie groasă.

Era la bustul gol şi îi puteam vedea muşchii acoperiţi de cerneală. Purta doar o pereche de pantaloni scurţi şi avea tatuaje chiar şi pe gambe.

Nu m-am considerat o fană a tatuajelor, poate de aceea eu nu am niciunul, dar corpul lui mă fascina.

După ce a terminat ţigara a dispărut în casă, aşa că m-am dus şi eu să îmi fac duşul mult aşteptat. Acolo, după multe luni de abstinenţă, mi-am provocat un orgasm cutremurător, avându-l pe el ca „material".

Acelaşi lucru îl fac şi azi, imaginându-mi degetele lui tatuate, care acum câteva ore mi-au atins mâna, cum mă tachinează pe deasupra chiloţilor, frecându-mă încet înainte de a se strecura în spatele materialului, direct pe labiile mele umflate de dorinţă. Îmi şopteşte la ureche cuvinte murdare, care mă excită, şi mai mult „eşti atât de udă, Iulia" … „vreau să te ling până rămâi fără aer" … „o să intru în tine atât de adânc, încât o să ţipi de plăcere la fiecare pătrundere". Fiecare cuvânt şoptit cu vocea lui groasă este acompaniat de degetele care se mişcă în mine frenetic şi mă fac să simt imediat corpul cum ia foc. Este dominant, puternic, dar senzual, iar în câteva secunde orgasmul meu îmi face tot corpul să tremure.

Rămân cu un zâmbet satisfăcut pe chip câteva clipe,

mulţumită fanteziei cu vecinul de vizavi.

Capitolul 5

O cafea cu lapte

Cristi

De câteva zile, de când am făcut cunoştinţă cu ea, ne zărim în fiecare dimineaţă pe terasă. Asta pentru că mi-am dat seama că dacă plec cu jumătate de oră mai târziu decât de obicei, o văd mereu când iese.

Ea e cu laptopul la masă, iar eu îmi fumez ţigara. Ne salutăm din priviri, cu câte o înclinare uşoară din cap, şi atât. Tot restul zilei sunt constant entuziasmat şi nerăbdător să ajung mai repede acasă, sperând că o să o mai văd, mereu gândindu-mă la o metodă de a intra din nou în vorbă cu ea, fără să o sperii. Vreau să o cunosc. Vreau să aflu ceva despre ea care să mă facă să îmi piară acest interes inexplicabil şi în acelaşi timp vreau ceva care să mă facă să merg mai departe.

În fiecare seară, înainte să mă bag în pat, mă uit spre casa ei câteva clipe. Apoi mă întind pe pat şi mă gândesc la ea, în timp ce îmi imaginez că îi fac tot felul de lucruri care să îi aducă cât mai multe orgasme.

Îmi imaginez că sunt între picioarele ei, presând-o cu scula mea întărită, tachinându-i locul umed cu capul penisului, iar apoi mă înfig tare şi adânc în ea, făcând-o să îşi arcuiască spatele, iar sânii să i se ridice. Sânii pe care îi sug, îi

ling şi îi cuprind în palma mea mare. Îi strâng între degete sfârcurile întărite, iar ea geme, încolăcindu-şi picioarele subţiri în jurul taliei mele şi aducându-mă mai adânc în ea.

Sunt ca un puştan care şi-o freacă gândindu-se la vecina de vizavi şi adorm cu ea în gând, apoi mă trezesc şi o iau de la capăt.

Munca mă ajută cât de cât să mă focusez şi pe altceva, dar tot îmi zboară mintea la ea şi mereu mă întreb ce face ea pe-acasă în timpul ăla.

La capitolul femei, am vrut să mi-o trag cu una acum câteva seri, dar în drum spre casa ei, m-am simţit scârbit de mâna care încerca să mă atingă peste pantaloni, probabil dornică să îmi facă un handjob sau blowjob în maşină, aşa că am lăsat-o în faţa blocului şi i-am spus că am uitat să fac ceva urgent şi trebuie să plec.

Nu mi-a păsat că am lăsat-o baltă. Nu mi-a păsat deloc de ea, dar nu aş putea să mă port aşa şi cu Iulia. Ştiu sigur asta.

A doua zi dimineaţă o văd din nou pe terasa ei. Este tot cu laptopul în faţă şi o pereche de ochelari de vedere pe nas.

Mă uit la ceas. 9: 30. Nu mă grăbesc să ajung la birou, pentru că nu am un program strict, aşa că pot să mai stau pe aici. După ce fac cel mai rapid duş din viaţa mea, mă îmbrac într-un tricou alb simplu şi o pereche de blugi gri, care îmi vin puţin cam strânşi pe fund şi coapse.

Trag aer adânc în piept şi îmi iau inima în dinţi să ies din casă, sperând ca azi planul meu să funcţioneze.

* * *

Iulia

Vecinul sexy vine spre mine! Vecinul sexy vine spre mine!

Încep din nou să mă simt ca o copilă proastă când îl zăresc! L-am văzut ieşind din casă, în toată splendoarea lui masculină, ca în fiecare dimineaţă, de parcă ne-am creat un ritual tacit de a ne vedea pentru câteva minute de la distanţă. Dar acum văd că se îndreaptă spre mine. Când se opreşte la un metru distanţă de masa pe care am laptopul, inima îmi bate ca la un iepure şi privirea lui mă ţine captivă ca un animal de pradă. Iar eu chiar sunt iepuraşul prins în faţa lupului mare şi rău.

— Bună, Iulia.

Vocea lui groasă şi felul în care îmi pronunţă numele, de parcă limba lui face dragoste cu „L”-ul din conţinut… mă topesc într-o secundă. Iar privirea lui mă arde mai tare ca flacăra puternică a soarelui din această dimineaţă călduroasă de vară, simţind arşiţa direct între picioarele mele. Îmi strâng coapsele din reflex şi îmi muşc buza de jos pentru a încerca să îmi revin din starea asta care nu îmi face deloc bine. *Sau îmi face bine, dar nu e bine!*

— Bună, Cristi, răspund încercând să par cât mai relaxată. Ce faci?

— M-a gândit să trec să te salut şi să văd ce mai face „mama dragonilor”. În cazul tău un singur dragon.

Încearcă să zâmbească la gluma lui, dar parcă vreau să glumesc şi eu un pic pe seama lui.

Aşa că mă uit încurcată spre el, ca şi când aştept să îmi

explice. Chipul lui devine un pic serios.

— Ştii… „mama dragonilor” … din „Urzeala tronurilor”, se bâlbâie el.

Strâng din buze şi dau din cap strâmbându-mă ca şi când îmi vorbeşte despre gândaci.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— A… Ok.

E vizibil încurcat şi foarte confuz, iar eu nu mai pot să mă abţin.

Încep să râd în hohote şi mă ridic în picioare pentru a veni mai aproape de el.

— Am glumit cu tine! Normal că ştiu „Urzeala tronurilor”! Vedeam episoadele pe HBO GO, îndată ce apăreau pe site, iar seara le mai vedeam din nou când îl difuzau la tv.

Răsuflă vizibil uşurat şi îmi zâmbeşte având o privire uşor certăreaţă.

— Mi-ai făcut-o. Am crezut că eşti una d-aia…

— Care nu s-a uitat niciodată la serial? întreb amuzată. Nu cred că era o crimă dacă nu ştiam cine era „mama dragonilor”.

— Nu! zice repede, nu asta era problema, ci faţa pe care ai făcut-o, m-a speriat un pic.

Ridic sprâncenele uimită de sinceritatea lui.

— Îmi place asta, îi zic.

— Ce anume?

— Sinceritatea ta.

Şi îi zâmbesc la fel de deschis.

— Sper doar să nu te deranjeze într-o zi, adaugă zâmbind.

De data asta răspund puţin mai serios.

— Vom vedea. Dacă o să mă deranjeze, promit să fiu la fel de sinceră şi să îţi spun.

Un zâmbet larg apare pe chipul lui şi îmi întinde mâna.

— Îmi place înţelegerea asta. Hai să ne ţinem de ea.

— De acord, răspund şi îi strâng mâna.

Şi din nou acea căldură pe care am ignorat-o prima dată, mă cuprinde acum, după o simplă atingere, care îmi trezeşte fluturi în stomac, pierdută fiind în ochii lui castanii.

O atingere care durează o secundă, două, trei, patru… apoi ne tragem amândoi mâinile în acelaşi timp, devenind probabil conştienţi că dura prea mult pentru ceva prietenesc.

Cel puţin eu sunt perfect conştientă că m-am înroşit în obraji.

Chipul îi e brăzdat pentru o clipă de o încruntare, dar redevine imediat relaxat şi zâmbitor.

— Eu de fapt venisem să te întreb dacă vrei ceva de la supermarket, că mă duc până acolo.

— Mulţumesc, dar am fost aseară şi m-am aprovizionat.

Îndată ce îi răspund, îmi dau seama că puteam să mint, să spun că am nevoie de o pâine sau o sticlă de apă, orice numai să mai îl văd azi o dată.

Dar o minune se întâmplă.

— Nici măcar o cafea? Că mă opresc şi la cafeneaua de lângă. Sau un ceai…

Proastă aș fi să ratez șansa asta a doua oară!

— O cafea cu lapte ar fi chiar ideală!

— Perfect! răspunde parcă un pic cam entuziasmat. Cofeină, zahăr?

— Cu cofeină și un plic de zahăr.

— Te-aș scoate direct la cafenea, dar nu vreau să te întrerup din ceea ce faci. Apropo, unde e Deea?

Se uită prima dată la laptop și apoi peste umărul meu, în casă.

— Deea e cu Nina. Bona, completez repede, încearcă să o pună la somn și de obicei stă pe lângă ea până se trezește, făcându-și de lucru prin cameră.

Mă uit la laptop și nu știu de unde îmi vine inspirația pentru mai departe:

— Nu am cum să vin cu tine la cafenea, dar dacă vrei, putem să bem cafeaua aici pe terasă. Așa pot să fiu aproape de Deea, dacă este nevoie.

— Așa facem, îmi afișează un zâmbet criminal, care îmi strânge din nou stomacul.

Doamne, cât de bine poate să arate…

— Iau o cafea și pentru Nina?

— Nu îi place cafeaua. Și-a făcut o limonadă mai devreme.

— Am înțeles. Am fugit, zice întorcându-se repede pe călcâie. Vin imediat!

Pierdută în gândurile mele că urmează să îmi beau cafeaua cu vecinul sexy, nici nu realizez când s-a întors și îl simt lângă mine.

— Pot să iau loc?

— Da, te rog, şi îi fac un semn subtil să se aşeze pe scaunul din faţa mea, însă el trage scaunul de lângă mine şi se aşază confortabil.

Îmi întinde cafeaua şi inevitabil degetele ni se ating. *La dracu' cu toţi fluturii ăştia din burta mea!*

— E atât de bună, şoptesc savurând lichidul cald. Mulţumesc!

— Oricând, zice încet, şi ridicându-mi privirea, sunt fixată de cea mai intensă şi întunecată privire pe care cred că am întâlnit-o în viaţa mea.

Mă priveşte cum niciun alt bărbat nu a mai făcut-o.

De data asta nu am doar fluturi în stomac, dar efectul îl resimt şi între picioare, făcându-mă să îmi strâng pulpele din reflex. Simt din nou că îmi ard obrajii şi sunt aproape sigură că el mi-a văzut gestul pentru că închide ochii câteva secunde şi îşi muşcă buza de jos, de parcă s-ar abţine să spune ceva. Sau să facă ceva…

— Am să ţin minte să îţi mai iau când mai ajung pe acolo, acum că ştiu cum o bei, continuă şi simt că acea intensitate s-a risipit şi corpul începe să mi se liniştească.

— Mulţumesc, zâmbesc un pic stânjenită, dar nu trebuie să te deranjezi pentru mine.

— Dacă tot ajung, nu e niciun deranj.

— Locuieşti de mult timp aici? întreb repede dorind să schimb subiectul spre ceva mai simplu.

— De aproape trei ani. Dar nu mă întreba de vecini, că în afară de cei care locuiesc pe lângă mine, nu prea am stat la

discuţii cu ceilalţi.

— Cum aşa?

— Nu sunt genul prea sociabil, presupun. Şi nici ei nu s-au arătat prea interesaţi să discute cu un tip plin de tatuaje, care seamănă cu un infractor.

— Dar nu eşti un infractor.

— Este o afirmaţie sau o întrebare?

Înclină capul într-o parte şi un colţul gurii i se ridică un pic, cât să îl facă al dracului de atrăgător. *Fluturi! Crăpaţi odată!*

— O afirmaţie. Sau cel puţin aşa simt.

— Şi ai dreptate. În afară de nişte bătăi ca între băieţi în tinereţe, nu am nimic de ascuns.

— Şi dacă nu îţi place să socializezi, atunci de ce te-ai oferit azi să o faci în cazul meu?

La dracu' cu gura mea mare!

Însă el îmi zâmbeşte la fel de sexy şi din nou privirea lui mistuitoare mă fixează.

— Am vrut să schimb lucrul ăsta la mine. Plus că tu mi-ai părut din prima clipă diferită de ceilalţi. Că nu mă judeci pentru cum arăt.

Să îl judec? E nebun? Din contră, doar mă face să am şi mai multe fantezii cu el! Dar asta e ceva ce o să ţin doar pentru mine.

Schimbăm amândoi subiectul parcă simţind că ne îndreptăm spre un teren minat, şi vorbim puţin despre ocupaţia fiecăruia. Sunt surprinsă cât de lejer decurge conversaţia cu el, de parcă ne cunoaştem de ani de zile.

— Îţi place aici? mă întreabă vizibil interesat.

— Da, e plăcut şi e linişte. Este un mediu bun pentru Deea.

— Aţi stat la apartament înainte sau tot la casă?

— La apartament. Aşa că înţelegi cât de mult apreciez că am o terasă chiar aici, unde pot să ies cu ea fără să mă strecor printre maşini parcate aiurea sau să încerc să mă înec cu noxele lor.

— Ai dreptate. Chiar e un loc bun să îţi creşti copilul, mai ales ca mamă singură.

Vrea să mai spună ceva, dar se opreşte. Aşa că urmează o tăcere de câteva clipe.

— Ai spus că eşti sincer. Întreabă-mă ce aveai de gând să mă întrebi.

Clatină din cap şi îşi duce paharul din carton la gură.

— E prea devreme pentru întrebarea aia. Altă dată.

— Hai să dezlipim plasturele dintr-o mişcare, zic ştiind că un singur subiect macină pe toţi din jurul meu şi doar familia mea ştie ce s-a întâmplat. Vrei să ştii despre soţul meu, nu?

Capitolul 6

Mărturisiri

Cristi

Sunt luat prin surprindere de întrebarea ei. Cum de şi-a

dat seama că vreau să aflu despre cretinul care a fost în stare să părăsească o femeie atât de frumoasă şi amuzantă, care, pe deasupra, mai are şi o fetiţă la fel de dulce? Normal că vreau să ştiu, dar nu vreau să fac presiuni atât de curând.

— Nu este nevoie să îmi spui, zic clătinând din cap. Cel puţin nu acum.

* * *

Iulia

Mă uit spre celelalte case în care locuiesc noii mei vecini, noua mea comunitate, toţi dorind să afle povestea care se ascunde în trecutul meu. Presupun că nu prea au parte de aventură în viaţa lor minunată, din moment ce se leagă de cel mai mic fir al unei drame noi.

— Încă de când m-am mutat am fost abordată de diferiţi vecini şi toţi au venit cu aluzii la starea mea civilă, dorind să afle de ce sunt o mamă singură al unui copil de doar două luni.

Continuu să privesc visătoare la casele acestora, iar când nu spune nimic, îmi întorc privirea spre el. Mă priveşte cu o intensitate pe care nu mi-o pot explica, aşteptând să povestesc mai departe.

— Nu este vreo dramă de scris în cărţi sau de făcut filme, zic încercând să îmi păstrez zâmbetul pe buze. A fost primul bărbat din viaţa mea şi singurul. Ne-am căsătorit acum vreo trei ani, totul mergea relativ bine, când într-o zi a venit la mine şi mi-a spus că vrea să divorţăm, pentru că el intenţionează să se căsătorească cu o femeie cu care avea o

relaţie de aproape un an de zile şi cu care urma să aibă un copil în doar câteva luni. Divorţul s-a pronunţat atât de repede, încât nici nu mi-am dat seama ce se întâmpla cu corpul meu, şi la câteva zile după finalizarea actelor am aflat că sunt însărcinată.

Îi văd maxilarul încleştat şi ochii care continuă să mă fixeze. Tot nu îmi dau seama de ce îi povestesc lui toate astea. *De ce tocmai lui…*

— Nu s-a pus problema nicio secundă să renunţ la bebeluş. Aveam, şi încă am, o situaţie financiară destul de bunicică cât să îi ofer copilului meu tot ce are nevoie. Tocmai de aceea am angajat-o pe Nina, deoarece nu îmi permit să îmi iau concediu. Trebuie să muncesc în continuare.

Oftez. Închid ochii o clipă, apoi îi deschid şi continuu privind în gol.

— L-am anunţat că o să aibă un copil şi cu mine, dar i-am spus că nu am nicio pretenţie de la el. Iniţial m-a acuzat că nu este al lui, dar după o reacţie violentă, nedemnă de o doamnă, cum îmi place să cred că sunt, a înţeles că nu mă interesează ce crede el. Acum are o viaţă cu noua lui familie, iar eu m-am mutat aici sperând că pot să o iau de la capăt şi să am o viaţă liniştită împreună cu cea care contează cel mai mult pentru mine pe lumea asta.

Închei cu un zâmbet forţat, ridicându-mi privirea spre el.

— Spune-mi că i-ai dat-o bine, zice încet printre dinţi.

E furios. Îl simt. E revoltat pe ceea ce mi s-a întâmplat şi mai ales pe soţul care m-a lăsat baltă cu atâta uşurinţă.

— Aş fi vrut eu să fac asta, dar nu am atâta forţă în pumni… zic cu regret.

Deodată mâna lui se întinde peste a mea, pe masă, şi o strânge uşor.

— Nu mi-ai spus cum te-ai simţit tu în tot acest timp. Dar sper din suflet că nu te-ai considerat vinovată că el s-a aruncat în braţele alteia.

— A fost şi o perioadă de genul acesta, desigur. Lucrurile nu erau tocmai roz în ultimul timp între noi…

Mă opresc brusc şi văd o încruntare pe chipul lui, sesizând probabil reţinerea mea bruscă, dar din fericire nu insistă, iar eu continuu repede, pentru că nu vreau să îmi ceară detalii despre ceva ce refuz să îmi mai amintesc.

— Însă în clipa în care am aflat că sunt însărcinată, toate priorităţile mi s-au schimbat. Nimic, nici măcar el, nu mai conta. Cred că nici eu, atâta timp cât aveam grijă ca sarcina să decurgă perfect şi copilul să fie sănătos.

De data asta el este cel care oftează.

— Nu meritai să treci prin aşa ceva.

Îşi priveşte palma mare care o acoperă pe a mea şi atingerea dispare când îşi trece ambele mâini prin păr, lăsându-se pe spătarul scaunului, parcă dorind să ia distanţă faţă de mine.

Cu toate astea, cuvintele lui mă liniştesc, ştiind că nu mă judecă.

— Să-mi bag pula, chiar nu meritai aşa ceva… adaugă cu amărăciune în voce.

Apoi se uită la mine fix, cu aceeaşi intensitate care îmi

produce fiori în tot corpul.

— Meriţi tot ce e mai bun, face o pauză şi apoi continuă pe un ton hotărât. Meriţi pe cineva care să te preţuiască la adevărata ta valoare, nu un distrus care să se folosească de tine şi apoi să treacă mai departe la o altă femeie.

Zâmbesc la cuvintele lui încurajatoare, dar am un vag sentiment că nu face referire doar la fostul meu soţ.

Încheiem subiectul, pentru că lângă noi îşi face apariţia Nina cu somnoroasa Deea în braţe.

La scurt timp după aceea, Cristi se scuză că trebuie să plece şi el la treabă, dar în timp ce se îndepărta de mine, am un sentiment că o face de tot.

De ce am impresia că am spus prea mult, prea curând?

Îl urmăresc cu privirea până când dispare în casă. Este ultima dată când îl mai văd pentru o perioadă bună de timp.

* * *

Cristi

— Cum scapi de o obsesie?

— Cu o altă obsesie.

Răspunsul scurt al fratelui meu mă face să îmi ridic privirea spre el.

Tăcerea mea îl face să îşi ridice capul de sub capota unei maşini şi să îmi vadă chipul confuz.

— Păi în cazul ăsta o dai dintr-o obsesie în alta şi nu mai ieşi niciodată din cercul ăsta vicios, îi arunc aspru.

— Atunci te duci la un psiholog sau psihiatru şi le rezolvă ăia cu bomboane.

— Păi nu e mai bine să mă tratez singur cu băutură şi femei?

Ridică o sprânceană şi, îndreptându-se de spate, îşi şterge mâinile pe cârpa prinsă la cureaua blugilor tociţi şi murdari.

— Cine e tipa?

Oftez. Cum să îi spun despre ea şi să îi explic ceva ce nici eu nu înţeleg?

Daniel este fratele meu mai mic cu aproape doi ani şi cel mai bun prieten al meu. Singurul care îmi cunoaşte secretele, şi eu pe ale lui. Singurul care nu mă judecă şi care ştie în ce direcţie îmi merge mintea de fiecare dată, pentru că şi el este la fel de „distrus" ca mine. Încă din şcoala generală toată lumea a ştiut că nu trebuie să se pună cu fraţii Diaconu şi amândoi ne-am arătat antipatia faţă de cei din jur prin tatuaje şi comportament violent.

Eram de fapt doi copii care voiau să scape de controlul părinţilor, în special al mamei, şi de imaginea familiei perfecte pe care aceştia încercau să o prezinte prietenilor lor la fel de perfecţi. Dar noi ştiam că totul e fals şi cunoşteam certurile care aveau loc în fiecare seară în dormitorul lor, dar nu spuneam nimic şi doar ne depărtam de ei tot mai mult, în timp ce noi doi ne apropiam tot mai tare.

Nu le mai ceream ajutorul cu nimic şi ne descurcam singuri. Chiar dacă familia avea bani, noi doi făceam tot felul de nebunii cât să ne câştigăm singuri bani pentru ţigări, băutură, tatuaje şi alte chestii pe care ei nu ni le-ar fi acceptat niciodată. Am învăţat să ne câştigăm independenţa

şi cred că a fost cel mai bun lucru pe care îl puteam învăţa la vârsta respectivă.

Iar acum ştiu că tot el poate să îmi bage minţile în cap.

— Vecina mea, răspund un pic stingherit, cu mâinile în buzunarele blugilor, privindu-mi vârful adidaşilor.

— Grasa de lângă tine?!

Chipul meu devine brusc la fel de strâmb ca al lui, de parcă am muşcat amândoi dintr-o lămâie.

— Nu, cretinule!

— Dar ar fi fost tare amuzant dacă era ea, zice idiotul începând să râdă. Parcă te şi văd bătându-te cu bărba-su pentru ea.

Continuă să râdă şi nu am cum să nu zâmbesc şi eu de aberaţiile lui.

— Deci? revine el la subiect. Care e? Că nu ai niciuna mai răsărită pe acolo.

— E una nouă. Zici că mi-a luat minţile şi nici măcar nu o văzusem de aproape.

— Şi când ai văzut-o? E bună?

— Rău… răspund zâmbind în colţul gurii, amintindu-mi ochii ei albaştri, buzele roz, sânii plini, picioarele subţiri.

— Păi, şi care e problema? E măritată? Nu că le-ar opri asta…

Mă încrunt la el. Două aventuri cu femei măritate şi crede că aş face asta oricând. Dar… are dreptate.

Nu m-ar opri chestia asta, mai ales în cazul ei.

— E divorţată.

Ridică sprâncenele încântat şi foarte zâmbitor.

— Nu înţeleg. Atunci ce te opreşte să i-o tragi? Fute-o odată şi scapi de obsesie.

— Nu pot.

— De ce?

E tot mai încurcat şi eu tot mai confuz. Pare simplă rezolvarea, dar nu e. Ceva mă opreşte.

— Are un copil mic.

El clatină din cap, tot neînţelegând care îmi e problema.

— Nu vreau să i-o trag şi apoi să o las să sufere ca orice altă femeie din viaţa mea, pe care am lăsat-o baltă după o noapte de futai, încerc să îi explic cât să înţeleagă conflictul meu interior. Ea e… altfel. Situaţia e altfel. Suntem vecini…

— Brusc ai căpătat o conştiinţă? mă întreabă foarte serios.

Aşa să fie?

— Tu care nu ai ţinut cont niciodată de sentimentele unei femei şi cum se simte după ce pleci relaxat de lângă ea ca o albinuţă după polenizare, te gândeşti acum la consecinţe?

— De parcă tu eşti diferit de mine, îi arunc în faţă, deranjat de remarca lui.

— Aici nu e vorba despre mine. Măcar eu am găsit pe una cu care să mi-o trag de mai multe ori pe săptămână şi ea ştie ce îmi bate capul.

— Că şi ea e la fel. Nu poţi să zici că ai o relaţie stabilă cu ea, atâta timp cât v-o trageţi şi cu alţii.

— Ea e stabilă în ceea ce priveşte preferinţele mele sexuale. Nu oricine îmi acceptă ciudăţeniile. Restul sunt doar

pentru eliberare sexuală, când ea e ocupată.

Face o pauză şi aruncă cu cârpa în pieptul meu, dar din fericire sunt pe fază şi o prind fără să îmi murdăresc tricoul.

— Deci, e o mamă singură.

Scoate un fluierat enervant şi îşi pune mâinile pe şolduri.

— Nu e de tine. Sau mai bine spus tu nu eşti de ea, îmi zice sec.

— Ce vrei să spui? întreb vizibil ofensat şi arunc cârpa murdară pe jos aşteptând lămuriri.

— Sunt două variante: ori ea e o femeie uşoară şi atunci treaba se rezolvă repede cu o aventură, o noapte, două şi gata… ori e genul care vrea relaţie şi atunci ai cam belit-o, fiindcă tu nu eşti făcut pentru aşa ceva.

Pentru prima dată în viaţa mea, realitatea mă deranjează.

— E a două variantă, zic încet.

— De unde ştii?

— După felul cum i se îmbujorează obrajii când îi zâmbesc.

Am înţeles din clipa în care am vorbit cu ea că nu e ca femeile uşoare pe lângă care mă învârt de ani de zile.

— Bro … vocea îngrijorată lui Daniel mă scoate din blocajul meu. Dacă zici că e aşa, şi din câte văd îşi macină un pic conştiinţa aia pe care o ai pitită pe acolo pe undeva, atunci las-o în pace.

Are dreptate. Trebuie să stau departe de ea pentru că eu nu sunt un bărbat bun. Aşa cum i-am spus şi ei, are nevoie de

cineva care să se poarte frumos cu ea, pentru că merită să fie tratată ca o regină. Iar eu nu am deloc stofă de cavaler, poate doar de căpcăun.

Sunt cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla.

Capitolul 7

Câtă răbdare are un căpcăun

Iulia

Aproape o săptămână. Dacă stau să mă gândesc, a trecut chiar mai mult de când nu l-am mai văzut deloc pe Cristi.

Nu a mai ieşit în nicio dimineaţă pe terasă, nu am mai văzut nici umbra lui prin casă, doar sporadic câte o lumină aprinsă fugitiv în nopţile târzii.

În fiecare zi de atunci îmi blestem slăbiciunea pe care am avut-o în acea dimineaţă când i-am spus povestea mea. Ce o fi fost în capul meu? Ce am vrut să obţin cu asta? Un prieten? *Mai mult?*

Ce fraieră am fost. Ce fraieră sunt…

Mai mult? De parcă el ar vrea ceva mai mult de la una ca mine.

Zilele trecute eram la cafenea, iar în timp ce îmi cumpăram o cafea şi a intrat, în spatele meu, o tipă cu nişte picioare lungi, corp subţire, tras prin inel, foarte bine întreţinut, unghiile impecabile şi ten fără cusur. Era o femeie cam de aceeaşi vârstă cu mine, dar foarte frumoasă şi

îngrijită. În clipa aceea mi-am dat seama că orice bărbat ar alege-o pe ea fără ezitare. Ea trăgea de un căţel mic într-o lesă, iar eu de un cărucior cu un bebe.

Sigur pe ea ar fi ales-o şi Cristi…

Fac un duş şi mă uit în oglinda aburită din baia mea, şi, ca de fiecare dată, nu minte. O şterg cu un prosop şi realitatea e chiar în faţa mea. Cearcănele parcă nu mai dispar, sânii îmi sunt mai lăsaţi chiar dacă am avut lapte pentru alăptat doar câteva săptămâni, burta îmi e încă umflată şi străbătută de sus în jos de o dungă maronie, de parcă nu m-am mai spălat de luni de zile, tăietura operaţiei este roşiatică, şoldurile tot cu un număr mai mare decât înainte… Sunt departe de orice femeie apetisantă care şi-ar face loc în viaţa lui Cristi, chiar şi pentru o noapte. La felul cum arată el, sunt sigură că nu mă încadrez în categoria femeilor preferate de el, care au timp să se ducă la saloane de înfrumuseţare şi care adoră să acorde ore întregi aspectului lor mergând la sală sau la SPA.

Să nu mai menţionez că am un bebeluş, aşa cum îmi aminteşte şi mama mea de fiecare dată.

El este un bărbat liber, care nu doreşte astfel de bătăi de cap, iar eu nu mai sunt cea de acum zece ani, când viaţa mi se părea uşoară şi nu mă stresa nimic în afară de părinţii care mă băteau la cap cu şcoala. Nu sunt o femeie făcută pentru aventuri, deoarece înainte de a mă băga cu un bărbat în pat, trebuie să simt că îl doresc şi că am anumite sentimente pentru el. Poate tocmai de aceea am avut parte de un singur bărbat în viaţa asta, căruia i-am dăruit

virginitatea mea la douăzeci de ani.

Şi din nou, ce fraieră am fost. *Ce fraieră sunt…*

Îmi înfăşor corpul cu un prosop mare, să nu îl mai văd, iar apoi mă duc în dormitor, unde Deea dormea liniştită în pătuţ.

Mă schimb într-un tricou mai lung pe care îl folosesc pe post de pijama şi mă aşez pe pat, uitându-mă la ea. Îngeraşul meu, minunea mea, singurul motiv pentru care găsesc puterea să respir, pentru care găsesc tăria să lupt să supravieţuiesc, să uit ce a fost şi să mă concentrez pe viitor.

Sunt atât de obosită. În fiecare zi să port o mască cu un chip senin şi liniştit, care zâmbeşte mereu şi nu lasă nicio lacrimă la vedere. O mască care îmi ascunde durerea provocată de un om în care am avut încredere totală ani de zile, iar el m-a părăsit într-o secundă, fără să îi pese de mine sau de copilul pe care i-l purtam.

Şi acum mă simt atât de singură… în fiecare noapte, singură, fără să pot spune cuiva cât îmi este de greu, fără să mă înţeleagă cineva când mă trezesc ameţită şi obosită la trei-patru dimineaţa când Deea plânge şi nu mai ştiu cum să o liniştesc… Fără cineva care să mă ajute şi să mă ia în braţe când mă întorc în pat după minute lungi în care nu ştiu cum am reuşit să stau în picioare legănând-o…

Avea dreptate fostul meu soţ: sunt o femeie slabă, care nu se descurcă singură.

Fără să îmi dau seama, lacrimile mi se preling pe obraji şi suspinele sunt pe cale să pună stăpânire pe mine. Ies repede din dormitor, pentru că nu vreau să o trezesc, şi

cobor în sufragerie, însă rămân fără vlagă în picioare imediat şi mă aşez cu fundul pe ultimele trepte ale scărilor. Abia am reuşit să o culc înainte să intru la duş şi ştiu că în doar câteva ore o iau de la capăt. Tot singură…

Îmi acopăr faţa cu palmele, dar nu e suficient, întunericul îmi cuprinde tot corpul. Şi mintea. Nu reuşesc să văd o luminiţă de speranţă.

Îmi bag pumnul în gură să îmi opresc ţipătul care vrea să iasă, pentru că vreau să urlu de nervi, de oboseală… de ce? De ce eu? Când o să fie mai uşor? *Oare o să fie mai uşor?* Când o să simt că pot să respir din nou normal? Să mă simt liniştită şi să simt că sunt pe drumul cel bun?

El mi-a spus că sunt slabă şi că nu fac nimic cum trebuie. Avea dreptate? De ce mereu cred că greşesc şi, aşa cum l-am îndepărtat pe el, pe fostul soţ, aşa îi îndepărtez şi pe alţii, pe mama, pe Cristi…

E numai vina mea! Şi vreau să urlu din cauza asta, dar tot ce pot să fac e să muşc din pumn, să stau mică pe scări şi să sufăr în tăcere.

Nu ar fi pentru prima dată.

Deodată inima îmi îngheaţă când aud un ciocănit în uşa de sticlă de la terasă. În lumina difuză a becurilor îl văd pe Cristi.

* * *

Cristi

Credeam că sunt pe drumul cel bun, că mintea mea începe să funcţioneze ca înainte, iar eu devin rece şi

indiferent la orice femeie.

Chiar dacă nu am avut, în toate zilele astea, chef să agăţ nimic, asta nu m-a împiedicat să ies, aproape în fiecare seară, şi să mă distrez cu gaşca. Sau, cel puţin, să încerc.

Dar mereu am continuat să mă uit spre casa de vizavi şi să mă întreb ce face Iulia, dacă este bine.

Când am ajuns azi acasă, privirea mi-a fugit din nou spre locuinţa ei. Într-o secundă, am ştiut că ceva nu este în ordine. Chiar dacă lumina era slabă, am văzut-o prin perdeaua semitransparentă, stând pe scări, cu faţa ascunsă în palme.

Am ieşit din casă, ca o furtună. Nu mai vedeam nimic altceva în afară de corpul ei mic, care suferea acolo. Imaginându-mi cele mai urâte scenarii care puteau duce la starea pe care o avea, m-am trezit că stau lângă geamul ei, privind-o cum plânge în tăcere. Ceva o chinuia atât de tare încât lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

Aveam de gând să stau departe de ea, ştiind că într-o zi ar putea plânge din cauza mea şi, mai mult ca sigur, o voi răni mai tare decât ceea ce o face acum să sufere în felul ăsta. Amintindu-mi de această decizie, fac un pas în spate, ştiind că cel mai bine e să am răbdare şi să o las în pace şi astfel voi scăpa de această obsesie. Mai fac un pas şi mă întorc cu spatele, dezlipindu-mi cu greu privirea de ea, apoi pornesc spre casa mea.

Am vorbit doar de două ori până acum cu ea, ce drept am eu să intervin în viaţa ei în clipa asta? Da, am vorbit ca doi oameni care păreau că se cunosc de ani de zile, am atins-

o pe mână şi aş fi luat-o în braţe, pentru că mi se părea atât de natural acel gest. La fel de natural mi se părea şi dacă o sărutam sau o făceam femeia mea. Pentru că aşa am simţit din prima clipă. Şi aşa simt şi acum.

Nu cred că s-a dat vreodată în mine o bătălie mai puternică decât acum! Bucăţi din trupul meu se rup şi cad în urma mea cu fiecare pas pe care îl fac în timp ce mă depărtez de ea.

Inima îmi bate mai puternic ca niciodată şi brusc mă întorc din nou pe călcâie, dar de data asta nu mă mai opresc. Nimic nu mă opreşte să fiu lângă femeia pe care o doresc ca un nebun şi care acum suferă, singură. Nu pot să stau departe de ea.

Se sperie când bat în geam, în toiul nopţii. Se ridică încet, ştergându-şi repede lacrimile de pe obraji, cu podul palmelor.

E confuză – *cine nu ar fi?* – Dar îmi deschide uşa şi nu las cuvintele să intervină între noi. Nu apucă să mă întrebe ce caut acolo, pentru că îi iau faţa mică în mâini şi îmi lipesc buzele de ale ei.

Rămâne blocată la început şi, pentru câteva secunde, nici eu nu respir. Îmi mişc încet buzele peste ale ei, gustându-i buza de jos şi o simt cum se relaxează şi intră în jocul suav al sărutului.

Nici Raiul nu are un gust atât de bun! Cu tandreţe, îi ling şi îi sug buza de sus, iar ei îi scapă un geamăt fin, care îmi face tot corpul să vibreze de plăcere şi dorinţă. Individul din pantaloni e mai alert ca niciodată, însă acum nu este vorba

despre el. Ci despre fiinţa minunată de care nu mă mai satur. Vreau mai mult, iar ea îi permite limbii mele să o guste, să facă dragoste cu gura ei dulce. Îmi pierd o mână în părul ei mătăsos şi îi cuprind ceafa, aducând-o mai aproape, iar cu cealaltă o prind de talie, lipind-o de mine. Acum ştie şi ea cât de excitat sunt şi un nou geamăt îi scapă în timp ce buzele noastre continuă să se guste cu poftă. Mârâi încet. Mă înnebuneşte de poftă!

Sunt conştient că sunt cel mai nepotrivit bărbat pentru ea, dar în clipa asta tot corpul meu încearcă să îmi arate opusul şi cât de perfectă este ea pentru mine.

Adus la realitate de aceste gânduri, îmi dezlipesc încet buzele din acest sărut, care ne-a oprit respiraţia, şi îmi lipesc fruntea de a ei, aşteptând ca bătăile inimilor noastre să se liniştească. O iau în braţe şi o strâng la pieptul meu, dorind să o protejez de oricine i-ar face rău; chiar şi de mine.

Îi simt inima cum bate cu putere şi ştiu că şi a mea bate în acelaşi ritm năucitor.

Este atât de mică încât capul ei abia îmi ajunge până la bărbie, dar stă cu obrazul lipit perfect de pieptul meu în timp ce o mângâi în tăcere pe spate. Mâinile ei sunt pe talia mea şi atingerea este ca focul. O doresc şi aş duce-o sus chiar acum; aş arunca-o pe pat şi aş face-o să ţipe de plăcere, ore întregi, dar pentru prima dată în viaţa mea, acţionez altfel. Cu răbdare. Pas cu pas.

— De ce plângeai? şoptesc, sărutând-o pe păr.

— De oboseală, recunoaşte cu glasul stins.

— Pot să te ajut în vreun fel?

Chiar dacă clatină din cap că „nu”, știu că o ajut chiar acum, ţinând-o aşa în braţe, continuând să o mângâi şi să o sărut, din când în când, pe creştet. Părul ei miroase atât de bine… Ea miroase atât de bine.

Stăm aşa câteva clipe lungi, dar perfecte.

— Presupun că şamponul tău nu e cu mentă, spun, pierdut în mireasma dulce, total diferită de cea pe care o am eu acasă.

— Nu îmi place menta, şopteşte, şi îmi dau seama că zâmbeşte.

— Deloc?

— Deloc!

La dracu’! Mâine dimineaţă trebuie să ajung urgent la supermarket! Parcă mă şi văd cum o să stau şi eu să aleg şamponul, aşa ca femeile de care am tot râs! De orice fel, dar nu cu mentă.

Se desprinde uşor din îmbrăţişare şi îşi ridică ochii înroşiţi spre mine.

— Îţi mulţumesc, şopteşte blând. Chiar aveam nevoie de o îmbrăţişare şi sper că nu am abuzat prea mult de tine.

— Dacă cineva a abuzat prea mult de ceva, acela sunt eu.

Se depărtează de mine, întorcându-mi spatele şi trecându-şi mâinile prin păr, vizibil măcinată de ceva. Trage aer în piept, iar când expiră mă întreabă, surprinzător de sinceră:

— De ce m-ai sărutat?

Ei bine, răspunsul la întrebarea asta nici eu nu ştiu cum

să îl formulez. *Pentru că aşa am vrut? Pentru că visam la asta, de aproape două săptămâni? Pentru că nu mi-a mai păsat de nimic când te-am văzut aşa şi ăsta era singurul mod prin care ştiam cum să te consolez?*

Dar întrebarea cheie, pe care piticul meu mi-o şopteşte, este: *de ce m-am oprit?*

— Din mai multe motive. Dar mai ales pentru că sunt egoist.

Este răspunsul la întrebarea ei, însă nu şi la întrebarea mea. Piticul poate să mai aştepte.

Chiar dacă cuvintele mele nu sunt cele mai liniştitoare, eu asta îmi doresc să îi transmit, pentru că e la doi paşi de mine şi o vreau din nou în braţele mele.

Oftează şi umerii i se lasă încet.

— Sunt prea obosită pentru jocuri, Cristi. Iar viaţa nu îmi permite să pierd timpul cu aşa ceva acum.

Sunt un pic confuz.

— A fost prea mult?

— Îmbrăţişarea, nu. A fost exact ce aveam nevoie. Sărutul a fost perfect, dar sunt prea sensibilă ca să tratez cu superficialitate ceva atât de plăcut. Mă înţelegi?

— Ţi-e frică să te îndrăgosteşti, realizez cu glasul stins.

— Mi-e frică să sufăr din nou. Îmi doresc atât de mult să mi se întâmple ceva frumos, să simt din nou că trăiesc încât sunt în stare să mă leg de orice iluzie, orice gest… Dar nu vreau să fac asta, pentru că, inevitabil, voi fi rănită.

Ceea ce îmi spune este confirmarea gândurilor mele din ultimele săptămâni. Cu toate astea, gândul că ea ştie că sunt

capabil să o rănesc mă deranjează. Nici ea nu crede că sunt în stare să o fac fericită. Nici eu nu cred asta, dar… aş fi vrut ca ea să creadă în mine. Să creadă că pot fi mai bun.

Eu vreau să fiu mai bun. Doar pentru ea.

Ăsta e răspunsul la întrebarea ta, piticule: *nu vreau să o rănesc.*

— Atunci lasă-mă să fiu prietenul care îţi oferă, oricând ai nevoie, îmbrăţişarea care să te liniştească.

În timp ce chipul îmi devine foarte serios, îi mărturisesc:

— Chiar nu îmi place să te văd plângând, Iulia.

Îmi deschid braţele şi, cu un zâmbet timid, ea este din nou lipită de mine.

Capitolul 8

Prieteni şi un *ménage à quatre*

Iulia

În dimineaţa următoare, am parte de o surpriză plăcută. Stăteam, ca de obicei, la măsuţa de pe terasă, iar Cristi îşi face din nou apariţia, cu o cafea în mână, pe care mi-o aşază în faţă.

— Neaţa, îmi zice zâmbitor.

Acelaşi zâmbet care îmi tulbură corpul şi visele.

— ’neaţa, răspund cu aceeaşi seninătate, ascunzându-mi adevăratele sentimente.

Chiar dacă amintirea celui mai senzual sărut este încă proaspătă în mintea mea, fac tot posibilul să nu las emoţiile adolescentine să iasă la suprafaţă şi să încep să chicotesc ca o copilă prostuţă. *Chiar dacă în mintea mea am două codiţe şi jubilez de zor.* Am decis să rămânem prieteni, iar lucrurile se pare că merg în direcţia respectivă.

— Am fost până la magazin, să îmi cumpăr nişte lucruri pentru baie, şi nu puteam să nu mă opresc la cafenea.

Îmi face cu ochiul, iar eu îi mulţumesc pentru gest, luând o gură din cafea. Apoi se întoarce pe călcâie, fără alte explicaţii, şi îmi aruncă peste umăr:

— Spor la treabă, Iulia!

— Stai să îţi dau banii pentru cafea! strig după el, dar nu încetineşte.

Flutură cu nepăsare din mână.

— E din partea mea, ca şi cea de mâine. Atunci chiar o să am timp să mai stau la o vorbă!

Nu îmi pot şterge zâmbetul de pe chip. Este plăcut să mai ai pe cineva în preajmă, care să îţi acorde puţină atenţie, ţie şi nevoilor tale, chiar dacă o face în calitate de prieten.

Două ore mai târziu, am parte de vizita Irinei, care profită de plimbarea pe care Nina o face cu Deea prin parc, ca să îmi povestească ultima ei năzdrăvănie.

Cu un gest specific ei, adică lipsit de ruşine, începe să îşi aşeze sânii, prin decolteul maioului pe care îl poartă, şi aşteaptă să mă aşez lângă ea, pe canapea.

— Nu o să îţi vină să crezi ce am făcut, zice secretoasă, trăgându-mă de mână, mai aproape de ea.

— Aoleu, îmi dau ochii peste cap, pregătindu-mă pentru încă o poveste „marca Irina”, pe care, probabil, o să regret că am lăsat-o să mi-o spună.

— Dar trebuie să promiţi că nu o să mă judeci!

Mă uit urât la ea.

— Când am făcut asta?

— Nu ştiu… Niciodată! Dar există un început pentru toate.

— Spune ce ai de spus şi termină cu tatonatul terenului.

— Am făcut-o cu trei bărbaţi. În acelaşi timp, completează repede şi rânjeşte cu toţi dinţi, aşteptând reacţia mea.

Dar eu o privesc blocată, încercând să procesez imaginea. Ea cu încă trei bărbaţi? După câteva secunde, clipesc şi îndată ce pun următoarea întrebare îmi dau seama cât de limitată îmi e imaginaţia şi cât de neexperimentată sunt:

— Ai atâtea găuri?

Ea izbucneşte într-un râs nebun, iar eu zâmbesc ruşinată; fac apoi o faţă şocată, dându-mi seama care erau cele trei găuri.

— În acelaşi timp?!

— Da, fată! Ieşi din starea de şoc şi lasă-mă să povestesc, că mor dacă nu spun cuiva.

— Mă jur, Irina, că în astfel de momente, îmi doresc să ai o prietenă foarte bună, căreia să îi dai toate detaliile.

— La ce îmi trebuie una? De aia te am pe tine şi ştiu că tu nu o să spui la nimeni!

Îmi dau din nou ochii peste cap şi mă abţin de la alte comentarii, lăsând-o să îmi povestească, în stilul caracteristic, cu mult prea multe amănunte…

— Alonso, Bolívar şi Carlos, trei spanioli superbi, pe care i-am cunoscut acum mai bine de un an, când trebuia să fac nişte poze pentru o revistă. A, B şi C, cum îmi place să le spun. Fac destul de des naveta între România şi Spania, pentru că au decis să studieze la Universitatea din Bucureşti. Sunt prieteni din copilărie şi au o legătură foarte strânsă, sunt mai apropiaţi ca fraţii. Mi-au tot făcut aluzii, că ei împart totul, că ei fac totul împreună, dar nu m-am prins; până săptămâna trecută, când am avut din nou o şedinţă foto împreună, iar după ce toată lumea a plecat, ei au decis să rămână să mă ajute cu strânsul echipamentelor din studio. Erau atât de intenşi, dominatori, se tot mişcau pe lângă mine, mă atingeau, făcând să pară că sunt mici accidente, însă totul devenea tot mai fierbinte şi trupurile lor îmi păreau tot mai irezistibile. Fără să îmi dau seama, m-am trezit prinsă între ei, şi A mi-a spus că îşi doresc mult să fie cu mine, *„toţi trei*" a continuat B, *„în acelaşi timp*" a completat C. Eram copleşită. Am făcut o mulţime de drăcii la viaţa mea, dar cu trei bărbaţi, în acelaşi timp, mi se părea prea mult, chiar şi mie. Apoi unul dintre ei a zis: *„nu ai nimic de pierdut, doar de câştigat, de trei ori mai multe orgasme*". Nici nu puteam să judec limpede, pentru că A îmi săruta deja maxilarul, B era în spatele meu, sărutându-mi scobitura gâtului şi jucându-se cu mâinile peste decolteul meu, iar C era în genunchi în faţa mea, mângâindu-mi gleznele şi

urcând în sus, spre marginea pantalonilor scurţi. Am acceptat, şi crede-mă că nu regret. Sărutul lui A a devenit mai intens, mâinile lui B s-au strecurat prin decolteul meu şi mi-au cuprins sânii, iar C mi-a tras pantalonii scurţi în jos, dezvăluindu-mi chiloţii, ducându-şi buzele peste bucata subţire de material şi simţindu-i limba caldă exact acolo.

— Am nevoie de un pahar cu alcool, o întrerup deodată, simţind că nu pot face faţă povestirii erotice – prea erotice – a surorii mele.

Mă ridic brusc. În frigider am doar o sticlă de bere şi una cu vodcă, aduse tot de ea. Scot vodca şi îmi pun într-un pahar, completând cu nişte apă tonică.

— Eşti sigură că e normal să îmi povesteşti toate detaliile astea?

— DA! Acum bea şi taci!

— Iri, e prea mult… nu am mai făcut sex de aproape un an de zile, iar tu îmi povesteşti toate astea…

— Taci şi ascultă! zice amuzată şi continuă, în timp ce eu mă strâmb când simt lichidul cum îmi arde gâtul.

Mă aşez la loc pe canapea, cu paharul în mână. Ea se întinde imediat după el şi bea o gură zdravănă, înainte de a continua.

— Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram întinsă pe jos, pe nişte pături folosite la şedinţa foto, înconjurată din toate părţile de ei. Trei zei care îmi devorau corpul din toate părţile: A îşi plimba buzele fierbinţi peste corpul meu, trecând la săruturi pasionale, B îşi continua asaltul asupra sânilor mei, deja dezgoliţi, sugându-mi şi

muşcându-mi sfârcurile, iar C mă eliberase de ultima bucată de material care mai exista pe mine, iar limba lui îmi gusta excitaţia, care se scurgea din mine. Eram fleaşcă, iar ei nu făceau decât să mă ducă şi mai sus. Apoi am simţit când C a băgat un deget în mine şi, în acelaşi timp, A a venit cu un deget, iar după aceea B s-a alăturat, cu al treilea deget lung; toate trei, la unison, intrau şi ieşeau din mine, făcându-mă să am cel mai intens orgasm din viaţa mea.

— OK! ţip, făcând ochii mari şi sărind în picioare. Şi aici se termină filmul porno al Irinei!

Ridic mâinile, făcând-o să se oprească şi să mă privească cu gura deschisă. Dau peste cap şi ultima gură de alcool; efectul este acelaşi şi mă strâmb, cât pot de urât.

— Dar nu am terminat! zice dezamăgită.

— Iri, am înţeles: trei bărbaţi, trei găuri, dar mă jur că sunt prea multe amănunte! Eşti sora mea, dă-o dracului de treabă, dar nu vreau să îmi imaginez cum te-au penetrat ăia peste tot, îi spun şi gesticulez disperată, cu o grimasă pe faţă, care o face să râdă.

— Ce pudică eşti!

Îmi trec o mână peste faţă, nepăsându-mi de cuvintele ei, atâta timp cât se opreşte din povestit.

— Bine, bine, nu mai dau amănunte. Important este că a fost foarte interesant şi dacă o să mai am ocazia să repet experienţa, tot cu ei, o să o fac, chiar dacă asta mă face o curvă.

— E discutabil cuvântul ăsta în cazul tău. Eşti sora mea şi nu pot să te bag în categoria aia, orice ai face. E viaţa ta şi

atâta timp cât eşti în siguranţă şi nu îţi ignori sănătatea, atunci e totul ok din punctul meu de vedere.

— La capitolul ăsta poţi să stai liniştită. Sănătatea şi protecţia sunt mereu pe primul plan. Şi, ia zi-mi, tu ce ai mai făcut? Ce mai face vecinul ăla super sexy al tău? Tot pierdut în misiune, după ce i-ai spus că ai avut un singur bărbat la viaţa ta?

Îmi vine să o bat… Strâng din dinţi, blestemând clipa în care i-am povestit discuţia avută cu el, pe terasă, iar ea mi-a reproşat faptul că mi-am recunoscut lipsa de experienţă în materie de bărbaţi.

— Mai bine îi spuneai direct că eşti virgină, râde ea, ca de fiecare dată.

— Am un copil, Irina… Era cam greu de crezut.

— Şi Fecioara Maria a avut. Oricum, din câte mi-ai spus, ex-ul nu a fost cel mai mare maestru în domeniu, tocmai de aceea încerc să te familiarizez cu experienţele mele, să nu te sperii când o să pună mâna pe tine frumosul ăla periculos.

Se aşază mai confortabil pe canapea, cu o mână pe spătar.

— Tipul e un animal, Iulia. Se vede că nu e un tip care să te ia cu binişorul. Ăla un face dragoste, ăla face sex. Te ia de nici nu ai timp să reacţionezi, dar o să îţi placă, pentru că sunt sigură că e total diferit de ce ai avut tu până acum cu prăpăditul celălalt.

Sărutul de aseară îmi confirmă cuvintele ei. A fost intens, senzual şi, în acelaşi timp, puternic, făcându-mă moale în braţele lui.

— Câtă dreptate ai, bombăn, pierdută în amintire, dar ea reacţionează imediat.

— Irina, ai ceva să îmi spui?

— Dacă îţi spun, iar o să faci glume pe seama mea.

— Sunt sora ta. E de datoria mea să fac asta! Dar, în acelaşi timp, e datoria mea să te ascult şi să te ajut cu sfaturi, dacă pot. Aşa că, scuipă tot!

Îmi dau ochii peste cap din nou, ca reacţie la vocabularul ei, şi mă aşez la loc pe canapea, lângă ea.

— Ne-am sărutat aseară.

Toată faţa ei e pe jos. Gura căscată, ochii mari cât cepele, cred că nici nu mai respiră!

Am reuşit să o las mută pe nebună?

Capitolul 9

Partyyy!

Iulia

În ziua următoare, Cristi a venit din nou cu cafelele şi a rămas, ca să le bem împreună pe terasă, aşa cum îmi spusese din ziua precedentă. Cu ocazia asta, mi-a povestit despre afacerea lui şi a fratelui său, despre maşinile pe care ei le modifică şi despre munca depusă de întreaga echipă.

Vorbeşte cu drag despre ceea ce face şi văd clar cât este de apropiat de colegii lui, care îi împărtăşesc, cu mult talent, pasiunea pentru maşini. Strecoară printre explicaţii şi câteva

detalii legate de familia lui, dar îmi dau seama că nu vrea să vorbească prea mult despre ei; concluzia mea este că ei ţin foarte mult la imaginea familiei perfecte, chiar dacă el şi fratele lui au cam ieşit din tipare, de foarte mulţi ani.

Mă întreabă cu ce mă ocup eu şi întorc laptopul spre el, pentru a-i arăta grafica la care lucram.

— Asta e ceva simplu, îi spun, luând o gură de cafea din paharul de carton. E un client care vrea să îşi schimbe logo-ul şi, de mai bine de o săptămână, vine zilnic cu câte o modificare.

Se încruntă şi se uită la mine.

— Zilnic? Cred că îl băteam până acum.

— Sunt obişnuită, îi spun râzând şi trec rapid cu vederea remarca despre bătaie. Nu e ca şi cum fiecare modificare nu e taxată. Este problema lui că nu se decide, dar ştie că timpul înseamnă bani.

— Aşa îmi place, rânjeşte răutăcios. La mine, treaba făcută e cam terminată, dar mulţi revin după câteva luni, cu cine ştie ce idee văzută pe la alţii, şi îşi doresc ceva mai wow. E ca un drog, ca în cazul tatuajelor, îmi explică el. După ce ai făcut primul pas, vrei mai mult, apoi şi mai mult.

— Să înţeleg că, şi în cazul tău, mai urmează alte tatuaje?

Nu pot să nu mă uit la desenele lui, care se întind pe gât, până aproape de urechi, pe mâini, ca o mânecă, chiar şi pe degete. *Să mă bată mama dacă mă pot abţine să nu mă gândesc cât se întind pe abdomen şi până unde.*

— În ultimii ani am mers mai rar la salonul de tatuaje,

dar sunt sigur că vor mai urma şi altele. Poate o să îmi faci tu un desen pentru următorul tatuaj.

Wow… pe corpul lui să existe un desen creat de mine? îmi dau după ureche o şuviţă şi mă simt măgulită.

— Cred că mi-ar face plăcere să desenez ceva, dacă îmi spui ce ţi-ai dori.

— O să mă gândesc, şopteşte şi vocea lui profundă îmi atrage atenţia.

Mare greşeală fac că îmi ridic privirea spre el, pentru că sunt pierdută din nou în acea intensitate, care mă face să simt nenorociţii de fluturi în stomac şi căldură între picioare.

Cum poate bărbatul ăsta să mă excite în halul ăsta, doar cu o privire şi câteva vocale?

Îşi linge buza de jos şi parcă o face intenţionat, ca să îmi amintească de sărutul de acum două zile, când am stabilit să rămânem prieteni.

Prieteni? Dă-o dracu' de prietenie! Sari pe mine şi răvăşeşte-mă!

Îşi drege deodată glasul, şi se uită la ceas.

— Cred că e timpul să mă duc şi eu pe la atelier, până nu începe Daniel să sune, ca o curvă disperată.

Imediat îşi pune mâna la gură, conştient de cuvântul urât pe care l-a rostit, dar nu fac decât să râd de gestul lui.

— E ok. Momentan nu înţelege.

Mă uit peste umăr, în casă, unde Nina se joacă cu Deea, fără să ne dea nouă atenţie.

Cristi se ridică, iar eu îl urmez, pentru a-l conduce.

— Apropo, mâine după-amiază fac un grătar aici, cu

colegii de la atelier. Ia-o pe sora ta şi veniţi şi voi cu Deea.

Ridic din sprâncene, un pic surprinsă de invitaţia lui, mai ales că a pomenit-o şi pe sora mea, despre care abia i-am povestit.

— O să vorbesc cu Irina, să văd dacă e liberă.

— Poţi să vii şi fără ea, completează repede. Sunt destul de prietenoşi colegii mei şi cred că o să îţi placă de ei.

— Nu promit nimic, zic, zâmbind politicos.

— Dacă te hotărăşti, suntem la un pas de tine.

Zâmbeşte şi se apleacă, ca să mă pupe pe obraz, moment în care inima mea începe să bată, ca la maraton.

Doar că buzele lui rămân lipite pe pielea mea, câteva clipe în plus.

Îmi place căldura acestei atingeri, respiraţia lui pe chipul meu. Închid ochii, dar el se îndepărtează şi pleacă, fără să se mai uite în urmă.

Şi, în sfârşit, pot să dau afară aerul pe care l-am ţinut în piept, în tot acest timp. *Doar că acum am nevoie de un duş rece.*

Irina e mai mult decât încântată de invitaţie. O acceptă, de parcă i-aş fi spus că mergem să îl vedem pe Moş Crăciun, care are un sac de cadouri doar pentru ea. Aşa că, în ziua respectivă, se prezintă la mine la uşă, cu o sticlă de whisky şi una de vodcă, în câte o mână, ridicându-le în sus ca pe nişte trofee.

— Partyyyyy!!! strigă când intră în casă, dar îi fac semn imediat să scadă volumul.

— Doarme Deea, nebuno! Dacă o trezeşti, îţi dau două

capace şi te trimit să o adormi la loc!

— Păi nu e cu Nina? şopteşte.

— Ba da, dar ea se chinuie să o adoarmă, iar tu vii şi o trezeşti? Vrei două palme şi de la ea?

— Uf, câtă violenţă. Măcar dacă ai fi genul, însă tu nici la o muscă nu ridici tonul, dar să o omori că s-a căcat pe mâncarea ta…

Îmi trec o mână peste faţă, disperată. Cred că e timpul să fac ceva ce mi-am propus de mulţi ani: să verific dacă nebuna e chiar soră cu mine.

— Deci? mă întreabă în şoaptă, de data asta. Party?

— Da, hai să mergem.

Nu sunt cea mai entuziasmată, dar, pe de o parte, nu l-am mai văzut pe Cristi de ieri dimineaţă şi ceva din mine chiar îşi doreşte să îl revadă.

— Stai, mă opreşte, trăgându-mă brusc de mână, aproape dezechilibrându-mă.

Mă analizează cu o privire critică, de sus în jos, făcându-mă să mă simt un pic inconfortabil.

— Eu merg la party, zice, arătând spre ea, dar tu unde mergi îmbrăcată aşa? La spovedanie?

Mă încrunt. Ce nu îi convine? Ea are părul vopsit ombre, la fel ca mine, şi de aceeaşi lungime, însă al ei este puţin mai aranjat, la coafor, din câte se vede. Este îmbrăcată cu un tricou roz pal, mulat pe sânii ridicaţi de sutienul cu push-up, şi o pereche de pantaloni scurţi de blugi, care îi scot fundul pe afară şi îi arată picioarele subţiri.

Dar eu… eu nu mai am corpul ei, aşa că mi-am luat un

tricou alb, mai larg, ca să îmi acopere burta, şi o fustă lejeră cu pliuri, care trece de genunchi.

— Pun accentul pe culoare, spun rânjind şi fluturând fusta argintie. După ce o să fac câteva luni exerciţii intense, poate că atunci o să trec şi eu la ceva mai sexy, îi spun şi îi arăt burtica inestetică.

— Hai că eşti idioată! se încruntă la mine foarte serioasă. Sunt altele care nu au nicio sarcină la activ şi arată mult mai urât ca tine, dar se simt bine în pielea lor, chiar dacă celulita e mai deasă pe ele ca puricii pe câine. Şi ştii ceva? îmi place la nebunie de ele, le doare în cur de ce zic alţii! Iar tu, care ai acelaşi cur mişto, ca în tinereţe, şi crăcii la fel de subţiri ca înainte, ţi-e frică să arăţi nişte piele?

Nu mă lasă să răspund, căci imediat continuă, la fel de afectată.

— Ai născut, Iulia. Dacă cineva se aşteaptă la perfecţiune, atunci este un om cu probleme la cap, care nu are ce căuta în viaţa ta. Nu există perfecţiune; ai fost şi eşti la fel de frumoasă! Nu te ascunde după haine urâte, simte-te bine în orice ai lua pe tine, chiar dacă corpul tău nu e perfect! Simte-te sexy şi dacă ai optzeci de kilograme, pentru că, în primul rând, *eşti femeie!*

Oftez. Dar, totuşi, discursul ei parcă m-a convins un pic…

— Nu ştiu dacă am altceva.

— Lasă-mă pe mine, că te rezolv eu.

Mă dă la o parte şi trece pe lângă mine, ducându-se hotărâtă în dressing. Ridică câteva umeraşe cu bluze şi

rochiţe; aruncă vreo două pe jos, strâmbându-se la ele, şi îmi dă peste mână când încerc să le ridic.

— Alea le arunci, soro! Dacă te prind cu aşa ceva, te dezbrac şi te scot în grădină, ca pe Eva! Să văd atunci reacţia vecinului!

Fac ochii mari şi, pentru o clipă, o cred în stare. Aşa că las hainele jos, plănuind cum să le salvez mai târziu, şi fac un pas un spate.

După câteva minute, iese cu o rochiţă tip baby doll, de care uitasem complet. Este puţin cam decoltată şi destul de scurtă, dar are avantajul că e largă în zona abdomenului.

— Asta sigur acoperă orice problemă şi descoperă orice soluţie, rânjeşte drăceşte la mine şi la rochia verde cu albastru pe care o ţine în mână.

Şi îţi scoate ochii în evidenţă, că tot voiai tu să pui accentul pe culoare.

Nu are rost să mă cert cu ea şi îmi fac curaj să mă îmbrac cu rochiţa nepurtată de câţiva ani. Spre surprinderea mea, încă îmi vine bine.

Din fericire, o conving că terenul din grădină nu e atât de drept încât să îmi iau sandalele cu talpă înaltă şi cădem de acord asupra unor tenişi de vară, doar pentru că nici ea nu are tocuri.

La Cristi pe terasă s-au adunat câteva persoane şi mai sunt câteva prin casă, din ce observăm amândouă. Traversăm grădina şi îi salutăm politicos pe cei prezenţi. Au deja berile în mână şi sunt prinşi în diferite discuţii amuzante.

Irina e cu sticla de vodcă în mână, iar mie mi-a dat-o pe cea de whisky, aşa că le întindem, în acelaşi timp, gazdei, când îşi face apariţia în faţa noastră. Moment în care înghit în sec. *Cât de bine arată… Oare are vreo haină care să îi vină urât?* De fapt, orice tricou ar lua pe el îi conturează perfect corpul, iar acum, chiar dacă e foarte cald afară, s-a îmbrăcat tot în negru. Tricoul nu face decât să îi evidenţieze şi mai bine trupul perfect, dar mai ales desenele de pe braţe şi de pe gât. *Cât aş vrea să îl ating…* Să conturez fiecare desen, mai ales pe cele ascunse de haine… Şi din nou poartă o pereche de pantaloni scurţi de trening, care îi arată pulpele musculoase.

— Aţi venit!

Ne primeşte cu un zâmbet mare şi, punându-şi palma pe talia mea, se apleacă şi mă pupă scurt pe obraz. Inima mi se opreşte, dar, în acelaşi timp, simt o mică dezamăgire. *Doar atât?*

Se îndepărtează imediat şi când zăreşte sticlele, îşi ridică surprins o sprânceană.

— Chiar nu trebuia să vă deranjaţi!

— Cu cât mai mult alcool, cu atât mai bine, zice repede Irina.

Eu încerc să ignor că încă îi simt atingerea bărbii – nerase de câteva zile – pe obrazul meu şi încerc să mă focusez pe ce se întâmplă înjur. Îi fac cunoştinţă cu Irina şi lângă Cristi îşi face apariţia imediat un bărbat care îi seamănă foarte bine, la fel de înalt şi plin de tatuaje ca acesta.

— El este Daniel, fratele meu, ni-l prezintă el. Dani, ea este vecina mea, Iulia, şi sora ei, Irina.

— Deci *TU* eşti vecina, zice Daniel ridicându-şi sprâncenele, după care mă analizează scurt, zâmbind.

Ce vrea să însemne asta??

Imediat îşi ia un cot în coaste, de la fratele lui, lovitură care îl face să se strâmbe de durere şi să îşi înghită orice altă remarcă.

— Una dintre ele, zâmbesc forţat.

— Nu, nu, zice el, rânjind printre grimasele de durere. Singura!

De data asta îşi ia o palmă pe spate, dar cred că e dată un pic mai tare decât ar fi fost cazul, pentru că începe să tuşească.

— Iartă-l pe fratele meu. Este un pic prost azi.

— Eu m-am prins ce a vrut să zică, chicoteşte copilăroasă Irina.

— Te înţeleg perfect, mă adresez lui Cristi, iar acesta râde, înţelegând că trec prin acelaşi lucru cu sora mea.

— Ce beţi? ne întreabă el.

— O bere, zic eu.

— Ceva cu vodcă, zice Irina veselă, ridicând sticla din mâna ei.

— Păpuşă, atunci tu vii cu mine, se oferă Daniel, care ne scapă de sticle şi amândoi pornesc spre bucătărie.

Nu pot să nu observ privirea lui Daniel, fixată pe fundul Irinei, când o lasă să ia un mic avans.

Cristi cred că observă şi el şi îşi trece o mână prin păr,

parcă stânjenit de comportamentul fratelui său.

— Sunt copii mari. Eu zic să nu ne băgăm, spune el.

— Dacă nici ei nu s-ar băga în ale noastre, cred că ar fi şi mai bine, zâmbesc uitându-mă la ei, mai ales la Irina, care îi dă tot felul de indicaţii lui Daniel, atunci când acesta încearcă să îi facă un coctail.

— Îmi place rochiţa ta.

Nu îmi scapă tonul coborât al vocii cu care îmi face complimentul. Are acelaşi efect asupra mea, ca de fiecare dată.

— Mulţumesc. Şi mie îmi place tricoul tău, îi spun şi arăt spre tricoul negru, pe care scrie cu litere mici: „BAD BOY 4 LIFE".

— Tocmai l-am primit de la colegi. Hai să te prezint, probabil sunt curioşi să afle cine eşti.

Îmi face cu ochiul şi îşi pune o mână pe talia mea, conducându-mă spre terasă, dar mintea mea e pierdută din nou în senzaţia plăcută dată de această atingere. Mâna lui este mare şi mă întreb cum s-ar simţi pe tot corpul meu, nu doar pe spate.

— Ce face Deea?

— E cu Nina, îi răspund puţin cam repede, dar asta pentru că încerc să ies din starea mea de „femeie lipsită de atingere bărbătească" … *ca să nu formulez altfel.* Nu o să stăm foarte mult, pentru că pe la ora nouă trebuie să îi facem băiţă şi apoi să o las pe săraca femeie să se bucure de weekend.

— E un pic cam gălăgie, dar cred că puteai să o aduci şi

pe ea. Toţi cei de aici s-ar fi transformat în dădace, într-o clipă. Ar fi fost de ajuns să se uite în ochii ei şi toţi ar fi fost hipnotizaţi.

Chicotesc.

— Aşa ai păţit şi tu?

— Da! Am picat la picioarele ei când am văzut-o prima dată, nu mai ştii că eram în genunchi lângă ea? Ţi-am zis atunci şi îţi repet: nu am văzut, în viaţa mea, copil mai frumos ca ea.

— Îţi mulţumesc! Eu mă bucur că e sănătoasă şi abia aştept să crească, să stăm ca fetele.

Îmi zâmbeşte cald şi ne alăturăm celorlalţi, intrând în conversaţii lejere şi amuzante.

Capitolul 10

Bârfe şi boarfe

Iulia

Sunt oameni deschişi, amuzanţi, majoritatea tineri, până în treizeci treizeci şi cinci de ani, au multe tatuaje şi piercinguri; doar doi au mai multă experienţă în domeniu şi par trecuţi de cincizeci. Printre ei sunt şi patru fete. Trei am înţeles că lucrează la contabilitate şi resurse umane, dar a patra, sora uneia dintre cele trei care lucrează la contabilitate, este o gagică roşcată, cu părul până la umeri,

de aceeaşi vârstă cu mine, îmbrăcată într-o rochiţă scurtă de blugi, decoltată şi… foarte mulată, îi scoate în evidenţă formele perfecte, pe care nu se ruşinează să le onduleze când merge. Privirea ei este tăioasă, de fiecare dată când mă priveşte şi mai ales când mă vede lângă Cristi, dar e numai miere când acesta vorbeşte cu ea. Se vede de la mile distanţă că îl place, dar nici el nu pare indiferent la flirturile ei.

Iar acum surprind un moment între ei în timp ce stau mai retraşi, într-un colţ al bucătăriei. Ea râde, pentru că ei îi spune ceva, şi îl mângâie pe braţ. Şi nu pot să nu observ că privirea lui este aceeaşi cu care mă priveşte şi pe mine atunci când simt fluturi în stomac.

Inima îmi bate mai tare şi stomacul mi se strânge. Ceva mă deranjează la tot tabloul ăsta. Mă deranjează rău, chiar dacă ştiu că nu am niciun drept să comentez, dar nu pot împiedica senzaţia de durere în piept, pe care o simţi atunci când îl vezi pe cel de care îţi place cum flirtează cu alta.

— Mda, are sandale cu talpă ortopedică, cum ţi-am zis să îţi iei şi tu, aud deodată, lângă umărul meu, vocea şoptită a Irinei, ca a unui drăcuşor pus pe glume. Vrei să o scoatem la o plimbare prin grădină, să o vedem cum îşi rupe picioarele schiloade?

— Nu sunt schiloade, zic încet, lăsând privirea în jos. Arată bine tipa.

— Arată pe dracu'! exclamă un pic mai tare decât ar trebui, făcându-mă să mă uit repede în jur, ca să mă asigur că nimeni nu o aude. La cât de cald e afară, în două ore o să îi curgă machiajul ca unui tablou pişat.

Din nou îmi trec o mână peste faţă. *Asta nu e sora mea… Vorbeşte mai urât ca un bărbat!*

— E bună băutura ta?

Mă întorc spre ea, dorind să nu îi mai văd pe cei doi, vorbind ca două persoane foarte apropiate, care împart ceva mai mult decât o simplă discuţie. Nu vreau să o mai văd pe ea cum dă din genele lungi şi false, iar pe el cum se lasă sedus de ele. Ce pot să îi reproşez? Tipa chiar arată bine… *Nu ca mine.*

— Aşa şi aşa. Dacă mă lăsa Daniel să o fac eu, ieşea mai bună. E cam slabă, dar pe următoarea mi-o prepar singură. Vrei şi tu?

— Nu, am berea, îi arăt sticla încă neterminată din mâna mea.

— Sigur nu vrei ceva mai tare? mă întreabă şi se uită cu subînţeles peste umărul meu, în direcţia celor doi, pe care îi evit cu privirea.

Oftez, cântărind oferta ei, dar o refuz, dând din cap.

— Daniel se cam uita după tine, încerc să schimb subiectul.

— Şi eu mă uitam după el, dar deja mi-am dat seama că este prea enervant. Trebuie să fie cum vrea el sau deloc. Dovadă că beau un pahar cu mai multă cola decât vodcă.

— Păi, şi nu aşa trebuie să fie?

— Nu în paharul meu.

— Nici tu nu laşi de la tine.

— Nu am de ce. Deci, zice schimbând subiectul rapid, agăţăm şi noi ceva?

Normal că era o altă glumă de-a ei, pentru că niciuna nu aveam de gând să facem asta. Sau, cel puţin, nu eu, ea mereu fiind cu ochii în patru după o nouă victimă. Aşa că ne-am retras într-un colţ şi am continuat să vorbim de ale noastre şi să îmi povestească despre ultima campanie foto pe care o are de făcut, deşi îi lipsesc foarte multe materiale. M-am oferit să o ajut, dar mi-a spus că ştie că am o mulţime de lucrări şi contracte de onorat, stabilitatea mea financiară fiind mai importantă decât a ei.

— Azi sigur i-o trage, auzim deodată o voce de bărbat, după peretele de care eu şi Irina ne rezemam plictisite.

Brusc, atenţia noastră a fost îndreptată în direcţia bărbaţilor care şuşoteau, crezând că nimeni nu îi aude.

— Cine cu cine? întreabă altul.

— Cristian cu Alina. E călare pe el şi oricum el o vânează de ceva timp.

Inima începe să îmi bată din nou mai tare în piept şi stomacul îmi este tot mai mic.

— Până terminăm grătarul, o combină. Încă una pe lista lui lungă.

— Iar pe ea o vânează de la petrecerea de Crăciun.

— Probabil că şi p-asta o să o fută şi a doua zi o să o lase baltă, aşa cum face cu toate. Nu poate altfel.

Amândoi încep să râdă. Deodată, lângă noi îşi face apariţia Daniel, care îi întrerupe pe cei doi, dându-le de înţeles că suntem şi noi prin zonă, când ne întreabă dacă mai vrem ceva de băut.

— A… nu am ştiut, că mai e cineva pe lângă noi, zice

unul dintre ei, dându-şi seama că a vorbit mai mult decât trebuia.

Noi rămânem mute şi nu suntem, niciuna se pare, capabile să mai spunem ceva.

— Şi, ce mai fac fetele?

Întrebarea relaxată vine tot din partea lui Daniel, după ce îi refuzăm oferta de a ne mai aduce băutură, dar Irina îl ignoră şi se uită fix la mine. Vede pe chipul meu că nu sunt bine şi mă priveşte încruntată.

— Iulia?

— Ce puii mei caut eu aici? şoptesc mai mult pentru mine, ştiind că povestea asta mă doare mai mult decât trebuie şi că nodul din gât va duce, în scurt timp, la nişte lacrimi nemeritate, provocate de cel pe care îl văd râzând cu Alina-cea-cu-corp-perfect şi cu restul fetelor care li s-au alăturat între timp.

Inima mea tresare ca a unei adolescente naive, de fiecare dată când el se uită la mine sau când mă atinge, dar el îşi face acum planuri cum să fie cu alta.

Dar întrebarea cheie se repetă acum, ca un ecou în mintea mea: *Ce caut eu aici?* Să fiu pe lista lui, îndată ce o bifează pe tipa aia? Eu urmez şi de aceea a zis să fim prieteni, în speranţa că mai întâi rezolvă cu ea, dar mă ţine pe mine caldă, cu mici atingeri, cu sărutări nevinovate? Ce rahat e în mintea mea de accept aşa ceva? Să fiu din nou tratată ca femeia de rezervă?

Este momentul perfect să mă trezesc din prostia mea şi să îmi văd de priorităţile mele, pentru că am un copil şi nu

am nevoie de nimic altceva, decât de liniște!

* * *

Irina

O văd cum tremură. *La dracu'!* Și în mine tremură ficatul de nervi și îmi vine să mă duc să îl calc pe idiotul ăla în picioare, dar acum trebuie să am grijă de sora mea, care mai are un pic și clachează.

— Daniel, te rog să îi transmiți tu lui Cristi că îi mulțumim pentru invitație, dar trebuie să plecăm, zice Iulia cu o voce neutră, de parcă vorbește un robot, și, fără să aștepte un răspuns, trece pe lângă Daniel, aproape lovindu-l în umăr.

Rămân un pic în urmă și mă uit la Daniel, care a rămas confuz. Parcă îmi vine să îi vărs și ăstuia paharul cu alcool în cap, doar pentru că e frate cu celălalt și sunt sigură că amândoi sunt niște cretini afemeiați.

— Mda, zic sec. Distracție plăcută în continuare. Sper să nu ne mai vedem.

— Stai așa, mă oprește și își pune mâna pe brațul meu. Ce s-a întâmplat? Parcă era vorba că mai stați câteva ore.

— Se pare că sora mea și-a dat seama că mai bine o șterge pe Deea la cur, decât să stea toată seara să se uite la un „rahat", cum zâmbește la o „boarfa".

Îi zâmbesc scârbită și, fără să aștept un răspuns, o urmez pe Iulia spre casa ei.

Risipă de băutură, așa a fost seara asta. Două sticle de băutură bună, lăsate în casa unui curvar, care nu a făcut

altceva decât să se joace cu sentimentele unei femei sensibile şi naive.

Suntem două proaste; strâng din pumni de nervi.

Ea pentru că a crezut vrăjeala lui, iar eu pentru că am încurajat-o să accepte.

Mă jur că îmi vine să mă întorc, să îi fut un pumn în moacă sau să îi dau cu sticla de vodcă în cap. Sticla luată de mine! Măcar aşa aş şti că nu a fost chiar risipă.

În casă, o găsesc pe Iulia cu ochii în lacrimi, cu Deea în braţe. Iulia îi zâmbeşte şi Deea reacţionează, chicotind cu guriţa până la urechi. Nu ai cum să nu zâmbeşti văzând copilul ăsta frumos şi ştiu că Iulia are nevoie de ea, ca să poată trece peste dezamăgirea venită din partea imbecilului. Dar chiar dacă râde, sora mea continuă să lase lacrimile să i se prelingă pe obraji. *Mi se rupe sufletul când o văd aşa!*

Nina se uită confuză, ba la mine, ba la ea, dar îi fac semn că nu e momentul să pună întrebări.

— Ce ar fi să stăm noi cu Deea şi tu să te duci sus, să faci un duş lung? Linişteşte-te puţin, îi spun cu blândeţe, luând-o în braţe pe ea şi pe Deea, pe jumătate.

Îşi trage nasul şi aprobă încet, dând din cap.

O iau pe frumuseţea mică în braţele mele şi Iulia urcă la etaj, acolo unde este baia mare. Are nevoie să se descarce şi mereu mi-a spus că nu vrea ca Deea să o vadă plângând.

Dar ea are nevoie acum să plângă, iar când o să coboare o să o aştept cu o băutură tare, care să îi amorţească simţurile.

Nina o ia pe Deea din braţele mele, aşa că profit de

mâinile libere, ca să îmi fac o băutură, aşa *cum* îmi place mie. Fac una şi pentru Iulia, să o aştepte aici, rece.

Nu bine iau o gură, că la uşa din spate aud un ciocănit şi prin peretele de sticlă îl văd pe cretinozaur.

Paraşută masculină, ai venit să te joc în picioare?! mai iau o gură zdravănă din lichidul care mă arde pe gât şi, înarmându-mă cu privirea care ucide, mă duc ţintă la el.

Dă să se uite peste umărul meu, probabil după sora mea, dar îl împing un pas mai în spate şi închid uşa în spatele meu, pentru că nu vreau să fim auziţi de fete.

— Ce dracu' vrei?

Face ochii mari şi apoi se încruntă.

— Unde e Iulia?

— Ce treabă ai cu ea?

Clipeşte, vizibil nedumerit, dar deranjat de replicile mele tăioase.

— Vreau să ştiu de ce a plecat aşa repede, fără să îmi zică şi mie. S-a întâmplat ceva?

Mor de nervi! îl omor cu mâinile goale! îmi vine să îmi înfig dinţii în beregata lui şi cu unghiile să îl sfâşii ca un animal, iar apoi să îl arunc în piscină!

Dar nu vreau să fac o scenă, să nu mă audă Iulia, aşa că încerc să vorbesc cât mai potolit.

— I-am zis lui Daniel. Măcar el a avut bunul simţ să ne mai bage în seamă. Tu erai prea ocupat, oricum.

— Îmi cer scuze… Aveam ceva de discutat, dar urma să vin să stau cu voi.

— Ascultă, păpuşel, i-o tai, cu o grimasă plictisită,

neştiind cât mai rezist să nu smulg o bucată din gărduleţul din lemn şi să i-o înfig în inimă, sperând că o să se facă cenuşă. Mă doare în cur pe cine fuţi şi cât de lungă îţi e lista, dar stai dracu' departe de sora mea! Chiar nu ştiu de ce căcat ai mai invitat-o, dacă tu aveai de gând, oricum, să te concentrezi pe paraşuta aia. Să te dai mare că poţi? Să o faci geloasă?

Fac o pauză scurtă.

— Să o răneşti?

— Dar nu asta a fost intenţia mea, încearcă el să se scuze, făcând ochii mari la insinuările mele.

— Mă doare în cur ce intenţii ai avut, eu ştiu doar rezultatele, imbecilule! Tu ştii că monstrul ăla de fost soţ a lăsat-o, tot pentru sora unei colege de-a lui de la serviciu? Îţi mulţumesc din suflet că i-ai deschis Iuliei nişte răni care nici nu apucaseră să se închidă, făcând-o să se simtă din *nou* ca o femeie pusă în aşteptare, până când tu o bifai pe schiloada aia!

Zâmbesc amar şi simt gustul unor lacrimi de nervi şi durere oprindu-se în gâtul meu, gândindu-mă la sora mea, pe care o cunosc mai bine ca oricine, care plânge acum, singură în baie, pentru ipocritul ăsta!

— Irina, mă jur că nu am ştiut şi nu asta a fost intenţia mea! zice cu disperare în glas. Eu şi Alina doar am discutat nişte chestii despre maşini, dar atât!

Vocea lui e încărcată de regret, dar nu mă las păcălită de teatrul lui.

— Ascultă, Cristi. Pari un băiat deştept. Fă cale întoarsă

şi termină-ţi planul de „FUT-Frumos”, pus în mişcare de la Crăciun. Crăceşte-o pe aia şi, repet, stai departe de Iulia! Nu ţi-a greşit cu nimic, aşa că nu mai profita de slăbiciunile ei de femeie singură, vezi-ţi de viaţa ta de căcat şi las-o pe ea cu a ei!

— Irina, lasă-mă să vorbesc cu Iulia, spune hotărât şi furios, ignorând tot ce i-am spus.

— Din momentul ăsta, nu ai ce să mai discuţi cu ea! Nu are nevoie de un *om* ca tine în viaţa ei. Şi aşa are destule pe cap, căcaturile tale de adolescent excitat sunt ultimele lucruri de care are nevoie. I-a ajuns unul ca tine în viaţa ei.

Pot să jur că privirea lui este plină de durere. Pot să jur că l-am rănit prin cuvintele mele şi acum suferă sincer. Dar pot să jur că este un actor al dracului de bun, ca mulţi alţii pe care i-am întâlnit la viaţa mea. Poate că pe Iulia ar fi păcălit-o, dar eu nu mai cred reprezentaţiile astea. La teatru cu ele, nu aici!

Mă întorc cu spatele la el şi îl las mut, cu mâinile trăgându-se de păr, pe terasă.

Sper ca Iulia să nu coboare chiar acum, să îl vadă, că sigur el o să o scoată din casă şi, după câteva minute, o să o prostească din nou cu textele de genul „rămânem prieteni”.

Din fericire, el se întoarce spre casa lui, iar eu mă duc glonţ la paharul cu alcool. Îl dau pe gât, aproape pe tot, pentru că trebuie să mă liniştesc până coboară sora mea.

— E totul în regulă? mă întreabă Nina.

— Deloc. Dar să sperăm că acum o să fie.

Iulia ni se alătură, câteva minute mai târziu, iar Nina

pleacă acasă, pentru că mă ofer eu să o ajut pe sora mea cu ritualul de seară al micuţei.

Rămase singure, deschid subiectul fierbinte.

— A venit Cristi, îi spun şi îi întind imediat paharul cu vodcă, văzând-o cum se albeşte. Ar face bine să nu se mai întoarcă.

— Ce i-ai spus?

— Destule cât să îl fac să îşi vadă de ale lui şi să nu se mai joace cu tine.

Îmi pun mâna peste a ei, făcând-o să se uite la mine, pentru a înţelege bine ceea ce am de spus.

— Stai departe de el, Iulia. Nu ai nevoie de aşa ceva. Ştiu că te-am îndemnat să te duci spre el, dar am uitat că tu nu ştii să ai o aventură, să te implici într-o relaţie, numai cu trupul. Tu te îndrăgosteşti.

— Dar nu am făcut asta!

Ridic o sprânceană la ea.

— Pe cine încerci să minţi? Pe tine? Că eu te cunosc mai bine decât te cunoşti tu, se pare.

— Îmi plăcea de el, dar nu eram îndrăgostită, zice fără convingere.

— Ce arată ca o raţă şi merge ca o raţă? E un elefant! zic la mişto.

Îşi dă ochii peste cap şi parcă o simt mai relaxată. Ia o gură din paharul pregătit de mine şi se strâmbă puţin, sesizând cantitatea enormă de alcool.

— Ai reuşit să te mai linişteşti? o întreb puţin mai serioasă acum.

Ştie că mă refer la pauza pe care şi-a luat-o la baie.

— Da. Un pic. Momentan. Sper să depăşesc repede momentul.

— Concentrează-te pe Deea şi pe ceea ce faci, pe ceea ce creezi, pentru că ştiu că desenul te relaxează şi te linişteşte. Fă câteva lucrări doar pentru sufletul tău, nu pentru proiecte pe care le ai în lucru. Dar nu vreau să pici în vreo depresie, că vin şi te bat.

Zâmbeşte amar, coborându-şi privirea, dar îi ridic chipul, ca să se uite la mine, şi îi spun:

— Eşti sora mea, dar în acelaşi timp eşti modelul meu de femeie care, ajunsă jos, a ştiut să se ridice. Doar noi două ştim prin ce ai trecut, cu adevărat, alături de ex, dar tot răul spre bine, iar acum ai parte de un nou început. Ai firma ta, ai casa ta, ai maşina ta şi ai o minune de copil, care ştiu că va creşte frumos, pentru că te are alături, iar tu eşti un om frumos!

Mă ia în braţe şi amândouă lăsăm câteva lacrimi să se prelingă pe obraji. Sunt lacrimi se tristeţe, dar şi lacrimi pline de iubire. Ştie că se poate baza pe mine şi eu mă pot baza pe ea. Este sora mea şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Sunetele scoase de Deea ne atrag atenţia că trebuie să ne ocupăm de ea, aşa că imediat ne conformăm şi venim lângă ea, ca să o facem să râdă.

— Vezi că rămân la tine în seara asta, o anunţ pe Iulia.

— Ok!

Îmi zâmbeşte şi se reîntoarce spre Deea, strâmbându-se

la ea, iar micuţa începe să râdă.

Vreau să mă asigur că ea este ok la noapte, dar, în primul rând, să am grijă ca idiotul de vizavi să nu mai vină la ea cu o cafea, ca să o îmbuneze, că i-o vărs în cap!

Capitolul 11

O cafea în cap

Iulia

Irina mi-a confiscat telefonul aseară. Am avut inima mică, dar ştiu că a făcut bine. Dimineaţă, când m-am trezit, era deja în picioare şi îmi întindea cana cu cafea, făcută de ea. După prima gură, mi-a spus că am primit mai multe mesaje de la Cristi, cu tot felul de scuze.

— Le-ai şters? întreb, măcinată de curiozitatea de a afla ce a avut de spus, însă ea a zis că nu mai am ce să citesc.

— Da. Am şters tot. L-am lăsat, l-am lăsat, dar la un moment dat voiam să dorm, ca tot omul, dar telefonul tot bâzâia, aşa că l-am sunat, iar când mi-a auzit vocea şi-a înghiţit limba. I-am spus că telefonul tău e la mine şi i-am tras câteva înjurături, înainte de a-i bloca numărul.

— Ai exagerat…

— Poate, dar eram prea nervoasă. În locul tău nu l-aş debloca prea curând.

Beau o gură din cafea şi nu mai zic nimic. Momentan, nu vreau să mă mai gândesc la Cristi, la roşcata cu care,

probabil, şi-a tras-o deja şi, mai ales, la cum mă simt eu gândindu-mă la toată povestea asta.

* * *

Cristi

Femeia asta e o psihopată! Când am ieşit dimineaţă pe terasă, sperând că am să o văd pe Iulia, imediat a ieşit ea, cu un păr de vrăjitoare şi privire de criminal în serie!

Ce dracu' caută încă aici? Nu s-a dus la ea acasă?

— Avea în mână o cană de cafea şi se uita tăios la mine. Eu aveam în mână două pahare, luate de la cafenea, unul dintre ele, normal, cu cafea cu lapte pentru Iulia, dar psihopata era acum la câţiva metri de mine. S-a uitat la mâinile mele, ştiindu-mi intenţia.

— Ţi-o vărs în cap dacă te mai apropii cu aşa ceva! strigă la mine, cât să o aud doar eu şi nu tot cartierul.

Am încurcat-o. Asta e mai rea ca un câine de pază turbat! Cum dracu' o să am ocazia să vorbesc cu Iulia, ca să îi explic că eu chiar nu m-am dat ieri la Alina şi nu am făcut nimic cu ea, dacă psihopata de soră-sa i-a luat telefonul, mi-a blocat numărul şi stă de pază la uşă? La uşă am lăsat-o aseară, la uşă o văd şi acum, de parcă acolo a dormit, piaza rea!

Mă încrunt. E la fel de mică ca Iulia şi dacă m-aş duce peste ea, aş ridica-o cu o mână şi aş închide-o afară, să mă lase singur cu Iulia, iar ea să latre ca turbata, cât vrea, pe preşul de la uşa pe care o păzeşte cu atâta încăpăţânare!

Dar respir adânc şi îmi las capul în jos. O las să creadă

că a câştigat şi bătălia asta, dar războiul o să fie al meu. Ea tot o să plece şi o să reuşesc să vorbesc cu femeia care m-a făcut azi-noapte să îmi regret toată existenţa mea de până acum, tot trecutul de afemeiat şi reputaţia câştigată şi „lăudată" aseară de idioţii ăia doi.

Trebuie să mă revanşez faţă de ea şi să o fac să mă ierte. Trebuie să îi dovedesc că nu sunt ca idiotul de fost soţ, care a lăsat-o pentru alta. Trebuie să îi dovedesc că vreau ca ea să fie singura femeie din viaţa mea!

După discuţia avută cu Irina aseară, m-am întors la fratele meu, mai confuz şi mai furios ca niciodată.

— Ce pula mea s-a întâmplat, de fapt? am urlat la el.

Daniel s-a uitat la mine, luat prin surprindere de reacţia mea, şi a lăsat baltă discuţia pe care o avea cu doi dintre mecanici. Ştie la ce mă refer şi îmi explică cu răbdare:

— I-au auzit pe ăştia doi lăudându-ţi palmaresul de crai, spunând că Alina e următoarea pe listă, că o vânezi de la Crăciun.

— Voi altă treabă nu aveţi, decât să mă bârfiţi pe mine? mă întorc tot mai furios către cei doi. Ce căcat e în capul vostru?

Cei doi sunt muţi şi îşi lasă capul în jos, cu un aer vinovat.

— Hai că nici tu nu ai fost departe de a confirma povestea, a continuat Daniel serios. Erai de minute bune pe lângă Alina, ea chicotea şi te pipăia, tu râdeai la ce căcat vorbeaţi… Era clar că mai aveaţi un pic şi vă futeaţi cu prima ocazie pe care o aveaţi.

Îmi trec mâinile prin păr şi trag de el. Îmi vine să urlu.

Da, am vorbit cu ea şi ea a făcut câteva glume despre maşini, că nu se pricepe deloc la ele, dar nu m-am gândit nicio clipă că aşa se vede de la distanţă discuţia noastră.

Da, am vrut să i-o trag la Crăciun şi poate că şi azi aş fi avut intenţia asta, dar totul s-a schimbat acum câteva săptămâni, când am văzut-o pe Iulia la geam prima dată! De atunci, nu mi s-a mai sculat pentru nicio altă femeie, doar pentru ea! De atunci, lumea mea s-a dat peste cap şi, în fiecare clipă, mă gândesc cum să ajung la ea. *Dar nu fac decât să o îndepărtez de mine!*

Voiam să vină, să o prezint fratelui meu, să se convingă şi el că obsesia mea este justificată. Voiam să fie lângă mine şi mi-ar fi plăcut să o prezint ca femeia mea, dar ştiam că încă ne dădeam prieteni, chiar dacă este ultimul lucru pe care îl vreau de la ea.

Voiam să o ţin în braţe şi îmi imaginam că, după ce plecau toţi, îmi voi petrece seara alături de ea. Voiam să o sărut. Voiam să o iubesc. O voiam pe ea şi pe nimeni altcineva!

În clipa în care mi-am dat seama de gafa *făcută,* am vrut să dau pe toată lumea afară, dar nu puteam să le fac asta oamenilor pe care îi văd aproape zilnic.

Aş fi dat-o afară măcar pe paraşută, aşa cum i-a zis Irina, pe bună dreptate. Abia acum realizez şi eu comportamentul meu, avut pe tot parcursul serii, şi dacă un bărbat s-ar fi purtat aşa cu Iulia, cred că făceam prima crimă din viaţa mea, una atât de sângeroasă încât s-ar fi scris cărţi despre

cruzimea mea.

Dar cum nu îi puteam da pe ei afară, am preferat să plec eu.

Nu departe. M-am învârtit, ore întregi, cu maşina prin cartier, până când Daniel m-a anunţat că au plecat aproape toţi. Atunci m-am întors şi eu în propria casă, iar toată noaptea m-am învârtit pe toate părţile, gândindu-mă cum să repar situaţia asta.

În concluzie, trebuie să aştept să se liniştească apele şi Irina să dispară din peisaj. Până atunci, mă duc să îmi vărs nervii pe o maşină, la atelier.

* * *

Iulia

Ca să scap de Irina, care e pe capul meu, ca scaiul, mă ofer să o duc eu cu maşina la studioul foto pe care îl are în centru. E o zi frumoasă de vară şi glumele ei tâmpite au reuşit să mă mai scoată din starea de aseară.

Pe drum, ne-am hotărât să facem o oprire la mall pentru câteva cumpărături, „ca fetele”, cum zice ea. Eu vreau să cumpăr câteva body-uri de vară pentru Deea; creşte foarte repede şi deja nu îi mai sunt bune trei sferturi din hăinuţe, dar ea mă alerga, de mai bine de o oră, după o pereche de sandale roz. Are şi ea o obsesie vara asta cu rozul.

Ne oprim apoi la unul dintre restaurantele din zona de food-court şi luăm un prânz uşor, înainte de plecare.

Am pierdut şi aşa destul de mult timp, pe care trebuia, în mod normal, să îl petrec lucrând la proiectele mele, dar

are şi Irina dreptate când îmi spune că mai trebuie să mă şi relaxez, să mai fac ceva şi pentru mine, ceva care să mă binedispună. Iar cumpărăturile sigur au acest efect magic.

Mult mai relaxată şi cu mai multe plase decât plănuisem, plecăm din mall, ca două floricele. Pentru prima dată, după foarte mult timp, m-am simţit bine. Am uitat de stres, de griji, de supărări, de dezamăgiri… de bărbaţi, de fostul soţ şi de vecini.

Când opresc maşina în faţa clădirii în care se află studioul ei, Irina se întoarce spre mine.

— Eşti mai bine?

Aprob din cap, zâmbindu-i, ca semn de mulţumire.

— Terapie prin cumpărături. Mereu are efect, zice cu încredere.

— Aşa e!

Face o pauză şi chipul ei devine mai serios şi mai îngrijorat.

— Te iubesc, Iulia. Te rog, ai grijă de tine.

— Şi eu te iubesc, Iri. O să fiu mai atentă pe viitor.

— Simt că e vina mea ce s-a întâmplat cu Cristi. Eu te-am împins să te dai la el, că e sexy şi apetisant, bla, bla, dar nu vreau să te mai văd plângând. Îmi fac griji pentru tine, că eşti singură cu Deea în casa aia. Iar ea, sărăcuţa, nu poate să vorbească cu tine, să te facă să uiţi de supărările tale.

— E de ajuns să îmi zâmbească şi uit tot. Cel puţin pentru moment.

— Eşti o femeie puternică şi ştiu că o să treci peste perioada asta, cum ai trecut peste altele şi mai urâte. Singura

mea rugăminte este să nu îmi mai ascunzi, de data asta, dacă ceva se întâmplă şi să mă laşi să te ajut.

— Nu se va mai repeta ce a fost în trecut, asta e sigur. Nu am să mai permit eu aşa ceva, din partea nimănui.

Facem o pauză şi ea continuă.

— Promite-mi că ai să stai departe de el.

Ştiu la cine se referă.

— Nu am cum să fac asta. Suntem vecini. Dar promit că am să încerc să stau cât mai departe de el.

— Şi fără cafele împreună! mă ceartă.

— Asta chiar va fi greu, că e bună cafeaua aia, îi zic în glumă.

— Te duci şi îţi iei singură! Nu trebuie să îi dai motive să mai revină în viaţa ta. Nu vreau să îţi facă rău.

— Nu cred că trebuie să exagerez. Sunt convinsă că nu mi-ar fi făcut… rău.

Accentuez cuvântul, iar ea ştie la ce mă refer şi oftează.

— Corect. Tatuajele nu îl fac neapărat un bărbat violent, iar la cât de tare i-am testat limitele aseară, dacă era genul ăla, m-ar fi bătut de m-ar fi uscat. Dar poate să te rănească sentimental.

Clatină din cap cu vehemenţă şi continuă:

— Nu ştiu ce să mai zic… Eu una mi-am pierdut, de tot, orice fărâmă de speranţă aş fi avut, că el este omul care te poate face fericită. Din punctul meu de vedere, este doar un mare fustangiu, care nu îţi poate oferi stabilitatea de care tu şi Deea aveţi nevoie.

— Ştiu. Ai dreptate, zic încet, încercând să îmi înghit

nodul din gât. Când ai devenit așa matură?

Încerc să glumesc, dar și ochii ei sunt la fel de înlăcrimați. Ridică din umeri, cu o nonșalanță prefăcută.

— Cred că m-am născut așa, dar nu am vrut să mă laud.

Râdem ușor și ne tragem nasul, apoi ne luăm în brațe și stăm așa câteva minute.

Mă liniștește să știu că ea mă înțelege, că mă susține și mă apără. În momentul ăsta, în afară de Deea, doar Irina mă face să simt că nu sunt atât de singură.

După ce îmi suflu nasul, o las să fugă la treaba ei, cu brațele pline de pungi, iar eu pornesc spre casă.

Încă am lacrimi în ochi, de la momentul emoționant de mai devreme, dar, în același timp, o lacrimă de durere se prelinge printre acestea. Sper că este ultima lacrimă pe care o mai vărs pentru un bărbat. Nu este vina lui că mi-am lăsat inima să o ia razna, este vina mea că sunt o femeie care caută siguranță, liniște și dragoste acolo unde nu trebuie și mi-am deschis sufletul primului bărbat care mi-a apărut în cale.

Am alte priorități, iar Cristi nu are ce căuta în viața mea. O să înțeleagă și el asta, în timp, iar eu trebuie doar să îl evit, așa cum i-am promis Irinei.

Doar că el este peste tot. În mintea mea, în curtea mea și, mai ales, în mașina care se oprește la semafor, paralel cu mine. Modelul luxos, negru mat, îmi atrage imediat atenția și fac cea mai mare greșeală când mă uit spre el.

Și nu e singur.

În dreapta lui este Alina, zâmbitoare, mândră că este cu el în mașină, iar chipul ei îmi spune mai mult decât trebuie.

Nu știu dacă s-a făcut verde la semafor, nu știu cât timp trece uitându-mă la chipul lui șocat, nu știu când lacrimile îmi înceţoșează privirea și îmi muşc buza de jos, ca să nu urlu. Îi citesc pe buzele cărnoase că îmi strigă numele, cu disperare în ochi, atunci când plec de pe loc, cu o viteză demnă de o amendă colosală, dar nu mai vreau să îl văd. Nu mai pot să îi privesc, să îmi confirme că sunt împreună și că, foarte probabil, au petrecut noaptea împreună.

Lacrimile continuă să curgă și îmi blestem firea slabă, care nu mă lasă să fiu așa cum mi-aș fi dorit: să am puterea să îi arăt degetul mijlociu și să nu îmi irosesc nicio lacrimă pentru el.

Sunt o proastă! O slabă și nu vreau să îl mai văd!

Dar el este în spatele meu. Dispăruse pentru o clipă, dar a reapărut. Îmi dă claxoane și flash-uri, pe care încerc să le ignor, accelerând tot mai mult. Adrenalina îmi face inima să bată tot mai tare și toată această urmărire începe să mă sperie.

Amintiri din trecut îmi fac corpul să tremure și tot ce știu este că trebuie să fug cât mai repede, ca să mă protejez.

Capitolul 12

O să îl omor

Cristi

Cum pot să fiu atât de prost? Sau de ghinionist?

Dumnezeul ăsta nu ţine deloc şi cu mine?

M-am dus la atelier, dar fiind cu curul în sus, după toată povestea de azi-noapte, mai mult mă luam de ceilalţi şi urlam la ei fără motiv sau, cel puţin, aşa considerau ei. Până când Daniel m-a dat afară şi mi-a zis să mă întorc abia după ce mă liniştesc şi am dispoziţia necesară să lucrez, nu să mă port ca o curvă la menstruaţie.

L-am luat şi pe el la înjurături, dar m-a urmat în parcare, strigând după mine:

— Ce pula mea ai? începe să urle la mine, la fel cum am urlat eu la el, mai devreme. Dacă eşti nefutut, nu trebuie să îţi verşi nervii pe amărâţii ăştia, care trag grămadă, ca să termine maşina aia, că oricum suntem în întârziere! Iar tu, în loc să ne ajuţi, mai rău ne încurci! Aşa că, zi-mi ce căcat ai păţit!

Faptul că ţipă mai tare ca mine, mă face să las un pic garda jos. Îmi trec disperat mâinile prin păr şi lovesc cu piciorul un tomberon de gunoi, prins de un stâlp. Aş fi lovit stâlpul, dar ştiu că era prea mult.

— Să înţeleg că nu te-a crezut că nu ai făcut nimic cu Alina? mă întreabă pe un ton mai calm.

— Nici nu am apucat să vorbesc cu ea.

— Nici până acum? De ce?

— Nu mă lasă soră-sa! De fiecare dată când mă apropii de casa ei, apare şi mârâie la mine, ca un pitbull turbat.

Idiotul râde pe sub mustăţi, chiar dacă încearcă să îşi acopere gura cu palma, într-o tentativă eşuată de a-şi scărpina barba scurtă.

— Mda, o văd în stare să te şi muşte.

— Bro… Pe bune? Eu nu ştiu cum să mai ies din rahatul ăsta şi tu chicoteşti ca prostul, gândindu-te la Irina?

Ridică nevinovat din umeri.

— Oricum, zice el, ultima dată când am vorbit despre ea, parcă aveai de gând să o laşi în pace.

— Nu pot, Daniel.

Îmi ridic privirea spre el şi stăm tăcuţi câteva clipe. Citeşte pe chipul meu că sunt mai serios ca oricând.

— Mama o să fie a dracului de furioasă, bombăne amuzat.

— E ultima persoană de care îmi pasă acum.

— Atunci du-te la cea de care îţi pasă cel mai mult.

Încurajarea lui este tot ce am nevoie ca să mă urnesc din loc. Îi zâmbesc şi vreau să urc rapid în maşină, când aud în spatele nostru o voce, care deja începe să mă irite. *Ce dracu' caută asta aici?*

— Cristian!

Mi se ridică părul pe spate.

— Mă iei şi pe mine?

— Unde să te iau, Alina?

Ridic o sprânceană şi mă abţin să completez cu ceva mult prea obscen. Ştiu că nu are nicio vină în toate problemele mele, dar nici nu m-a ajutat prezenţa ei.

— Poţi să mă laşi pe undeva prin centru? Mă descurc de acolo.

— Nu poţi să îţi chemi un taxi?

— Hai, nu fi rău! Vreau şi eu să văd cum merge maşina

asta frumoasă, se pisiceşte, ca o răsfăţată.

— Merge bine. Ia-ţi un taxi, îi zic scurt, neimpresionat de figurile ei.

Urc în maşină, dar o văd pe sora ei ieşind din clădire, uitându-se încruntată la noi.

— Nu poţi să o iei şi pe ea? Mai economiseşte nişte bani, în loc să îi dea la taxi.

Are marele noroc că e o persoană de încredere în firmă şi o apreciez prea mult ca să o iau la înjurături, dar nu îmi place situaţia în care sunt pus. E şantaj emoţional şi, dacă tot a pomenit Daniel de mama, îmi amintesc că ea e o mare fană a acestui „sport" împuţit.

Se vede pe faţa mea că nu sunt încântat de treaba asta, dar îi fac semn roşcatei să urce mai repede.

„Paraşuta", cum îmi amintesc din nou că i-a zis Irina, ţopăie veselă spre maşină şi, când urcă, trânteşte uşa, un pic mai tare decât era cazul. Strâng volanul cu ambele mâini şi îmi muşc obrazul pe interior, pentru că nimeni nu îmi răneşte maşinuţa.

Dar nu mai zic nimic şi pornesc în grabă. Vreau să scap de ea mai repede, ca să mă duc la Iulia. *Sper că a scăpat de „câine".*

Alina tot trăncăne despre maşină, apoi despre maşina pe care şi-o doreşte ea, dar nu îi dau nici cea mai mică atenţie. Mă concentrez la drum, la cum să ajung mai repede acasă. Dar, în primul rând, să scap de piţipoanca asta.

Ce dracu' am văzut la ea de Crăciun, de am vrut să i-o trag cu atâta ardoare? Probabil, acelaşi tipar gol, pe care l-

am văzut la toate cele cu care am fost până acum. Aceleaşi femei lipsite de minte, superficiale, care ştiam că îmi vor pica în pat în secunda următoare după ce îmi vor simţi „golanul" din pantaloni sau îmi vor vedea maşina. Curve obsedate de imagine, care se aşteaptă mereu să fie răsfăţate şi întreţinute de câte un prost, fură să pună osul la muncă, măcar o zi în viaţa lor.

Îmi amintesc că una mi-a spus că ea munceşte mai mult întreţinându-şi corpul şi satisfăcându-şi bărbatul, decât munceşte o femeie care stă la birou opt ore pe zi. Că ceea ce face ea este tot un job, la fel de stresant şi solicitant. Cred şi eu, să cheltui toată ziua banii unui prost în timp ce ţi-o tragi cu instructorul de zumba sau cu mine, e muncă grea!

Alina tot vorbeşte lângă mine, dar pare cam deranjată că o ignor.

— Te-am supărat cu ceva? mă întreabă cu o îngrijorare falsă.

— Nu am chef de vorbă, i-o tai scurt. Să-mi zici unde să te las.

— Te anunţ eu din timp.

Anunţă-mă dracului odată, că deja mă mănâncă pielea simţindu-te în acelaşi spaţiu cu mine, de parcă îmi dai râie!

Şi, deodată, lumea mea se opreşte în loc când o văd. În maşina de lângă noi, la acelaşi semafor, Iulia se uită la mine şi la roşcata care îi rânjeşte ca proasta.

Sunt un bărbat insensibil, nesimţit şi nenorocit, dar în clipa asta mi se rupe inima când văd clar durerea din ochii ei, văzându-mă cu Alina, din nou. Crede că am trădat-o. Nu. E

convinsă că am trădat-o.

— Iulia! strig după ea, chiar dacă nu mă aude, dar e prea târziu.

Maşina ei pleacă în viteză şi sunt cuprins de disperare când văd că semaforul este încă roşu.

— Dă-te jos din maşină, acum! ţip, urmărind cu privirea Golf-ul Iuliei, care evită, la limită, un alt autovehicul.

— Poftim? mă întreabă confuză.

— ACUM!

Rag ca un turbat şi Alina sare repede din maşină, fără să mai comenteze, în timp ce deja s-a făcut verde. Plec cu scârţâituri de roţi şi sper, din suflet, să o prind, înainte să facă vreo prostie. Merge cu viteză, dar reuşesc să o prind din urmă, destul de repede. Trebuie să se liniştească; îmi fac griji să nu facă vreun accident. Nu îmi pasă de poliţie şi ştiu că am încălcat peste zece reguli ce circulaţie până acum, ca şi ea de altfel, dar trebuie să se oprească.

Sunt în spatele ei şi o claxonez, dar nimic. Îi dau flash-uri, tot aceeaşi indiferenţă. Încerc să o apelez, dar mă lovesc de un sunet ciudat, semn că încă am numărul blocat.

— La dracu', Iulia! Opreşte-te, până nu păţeşti ceva!

Strig ca un nebun, chiar dacă ştiu că nu mă aude. Într-un final, pe o stradă mai puţin aglomerată, opreşte brusc maşina pe margine şi coboară. Sunt în spatele ei şi, în secunda următoare, sar din maşină, privind-o în ochii înroşiţi.

Dar în ochii ei, pe lângă furie, văd ceva ce mă deranjează şi mai tare. Văd teamă. Cu toate astea, mă las mânat de

adrenalina cursei nebune şi din doi paşi sunt lângă ea, urlând ca un disperat:

— Tu vrei să te sinucizi?!

În clipa aia, îşi ridică braţele deasupra capului, ca şi când ar vrea să se apere de o eventuală lovitură, venită din partea mea.

Respiraţia mi se opreşte, de parcă cineva mi-a dat cu o bâtă în moalele capului.

— Dacă te atingi de mine, jur că o să te distrug! zice cu o voce tremurândă.

Văd negru în faţa ochilor. Apoi totul devine roşu în faţa ochilor mei, ca privirea unui taur turbat, şi cuvintele care ies din gura mea, printre dinţii încleştaţi, sună ca un şuierat.

— Cine a mai dat în tine?

Am mai văzut femei bătute la viaţa mea, dar eu niciodată nu m-aş atinge în felul ăla de una, oricât de tare ar merita-o. Am mai văzut victime ale unor labagii care folosesc violenţa ca metodă de pedeapsă, dar niciodată nu am fost de acord cu aşa ceva, considerând că este o formă de laşitate din partea lor, nefiind în stare să se gândească la o altă metodă şi profită de slăbiciunea corpului unei femei firave.

Iar acum, în faţa mea aveam o astfel de femeie. Putea să fie oricare altă femeie şi poate că nu m-ar fi afectat prea tare, dar acum e vorba de *ea.* Iar pentru cel care a rănit-o, chiar şi cu o palmă, am un singur lucru de zis: *o să îl omor!*

Dar acum trebuie să o liniştesc. Trebuie să o fac să aibă încredere în mine şi să o duc acasă, unde o să se simtă în siguranţă, pentru că ăsta este adevărul. Vreau să o protejez,

chiar şi de amintirile urâte ale trecutului.

— Iulia, uită-te la mine, îi vorbesc încet, cu toată blândeţea de care dispun în momentul ăsta, chiar dacă îmi doresc să zdrobesc tot ce e în jurul meu, de nervi că ea a fost victima abuzurilor.

Văd cum tot corpul îi tremură şi îi şoptesc din nou numele, ca o rugăminte.

— Iulia…

Îşi lasă încet mâinile în jos şi îmi dau seama că în tot acest timp mi-am ţinut respiraţia. Dau afară tot aerul şi simt că acum pot să respir, când ochii ei îi găsesc pe ai mei.

— Ştii foarte bine că nu aş da niciodată în tine. Nu aş da niciodată într-o femeie!

— Nu am de unde să ştiu. Nu te cunosc chiar atât de bine.

— Ba eu cred că, în sufletul tău, mă cunoşti, aşa cum şi eu te cunosc pe tine, tocmai de aceea ne-am apropiat atât de repede.

Nu mai spune nimic şi, în tăcerea momentului, lăsăm maşinile să treacă pe lângă noi, una după alta, ca secundele ceasului.

După ce am văzut frica în ochii ei, citesc acum furia în ei.

— Dar în sufletul meu ştiu că nu eşti un om bun! se răsteşte la mine, lovindu-se cu degetul în piept.

— Nu am spus niciodată că sunt. Sunt egoist, plin de tatuaje – tocmai ca să îi ţin la distanţă pe toţi proştii care mă judecă numai după imagine –, mă port urât cu femeie, azi le fut şi, cel târziu, mâine dimineaţă le-am lăsat, dar niciodată

nu am rănit şi nu aş răni o femeie! Cât despre tine, tu eşti total diferită în ochii mei şi nu aş fi în stare să plec nici a doua zi şi nici multe zile după aceea!

Discursul meu o lasă cu gura întredeschisă. Mă priveşte cu uimire şi nici nu clipeşte.

— Deci, da. Nu sunt un om bun, dar cred că sunt omul bun pentru tine!

Cuvintele mele o fac să clipească. Dar reacţia nu este atât de satisfăcătoare pe cât speram. Se încruntă şi ridică mâinile spre cer, implorând divinitatea să îi dea o explicaţie.

— Erai cu ea în maşină, în puii mei! strigă la mine, cu disperare în glas. Azi-noapte ţi-ai tras-o cu ea şi acum vii la mine să îmi spui că de lângă mine nu o să pleci dimineaţa?

Pufneşte ironică şi o înţeleg, dar sper să îşi schimbe părerea după ce îi spun adevărul.

— Nu am mai fost cu nicio femeie de când te-am văzut prima dată. Şi nu mă refer la ziua când ne-am cunoscut, în grădină. Te văzusem înainte cu câteva zile, la geam, când o legănai pe Deea, ca să adoarmă. Totul s-a schimbat în viaţa mea de atunci, într-o singură secundă.

Trag aer în piept şi continuu:

— Aseară, Alina m-a rugat să îi explic nişte chestii legate de maşini şi am fost absorbit de subiect, dar nu de ea. Iar azi, când m-am urcat în maşină, pornind de la birou ca să vin la tine să vorbim, m-am trezit cu ea acolo, să o duc până în centru. Nu am fost încântat de idee, dar chiar nu mi-am imaginat că tu o să ne vezi în trafic şi o să fugi de mine în halul ăsta!

Dar, chiar! Stai că mi-am amintit de treaba asta periculoasă pe care ea a făcut-o mai devreme.

— Apropo! Ce dracu' a fost cu tine, de ai fugit în halul ăla? mă răstesc un pic la ea. Ştii că puteai să faci un accident, când ai încălcat peste zece reguli de circulaţie şi ai trecut pe roşu?

Capitolul 13

Rănile trecutului

Iulia

— Nu te-ai culcat cu nimeni?

Mi se pare un lucru surprinzător, dar în acelaşi timp măgulitor, iar inima mea vrea o confirmare a faptului că el s-a schimbat pentru că mă vede altfel decât pe alte femei. *Chiar a făcut el asta?*

Un fior cald se strecoară în sufletul meu şi nu îl pot opri. Nu vreau să îl opresc. Se numeşte „speranţă" şi nu l-am mai simţit de foarte mult timp.

Chipul lui se îmblânzeşte, umerii lăsându-i-se grei.

— Nu, Iulia, spune, pronunţându-mi numele ca de fiecare dată, în acelaşi mod erotic, de parcă limba lui îmi gustă „L"-ul.

Face un pas mic spre mine, apoi încă unul, dar de data asta nu mă mai dau înapoi. Am ieşit din starea de spaimă şi intru, încet, în una mult mai fierbinte.

Adrenalina şi chipul lui furios de mai devreme m-au făcut să mă pierd în amintirile trecutului, m-au făcut să cred că am de-a face chiar cu cel care mi-a fost soţ, cel care trebuia să mă apere de rele şi să mă protejeze, dar care, în schimb, mai ales în ultimul an de relaţie, urla tot mai des la mine şi chiar m-a lovit de câteva ori, cu câte o palmă sau două peste faţă sau în cap.

Niciodată nu rămâneau semne prea evidente şi mi-a fost ruşine să spun cuiva, aşa că am ascuns aceste fapte. Şi a fost cea mai mare greşeală. Dacă aş fi spus cuiva ce mi se întâmpla, lucrurile ar fi stat altfel; nu că cineva l-ar fi putut opri, dar eu aş fi reacţionat în alt fel. El miza pe ruşinea mea, care mă făcea să mă simt tot mai mică, în special în faţa lui. Mă făcea, prin comportamentul lui să mă simt inferioară şi să îi permit să mă domine cu actele lui violente, în timp ce eu îmi pierdeam tot mai mult încrederea în mine. Dacă aş fi vorbit de la început cu sora mea sau cu un psiholog, m-ar fi făcut să îmi recapăt puterea în mine şi să prind curajul de care aveam nevoie ca să mă apăr.

Cu mai bine de jumătate de an înainte ca el să îmi ceară divorţul, Irina a văzut o vânătaie şi atunci a înţeles comportamentul meu bizar din ultimul timp. Am avut o discuţie foarte deschisă cu ea şi m-a făcut să înţeleg rolul meu în acea căsnicie, dar mai ales cât de mult valoram. Mi-a reamintit cine sunt, cu adevărat, şi ce pot să fac: să mă apăr.

Ea avea o vorbă: „dacă el dă una, tu dai două”. Şi aşa am făcut sau, cel puţin, am încercat. Nu a fost uşor; văzând că răspund la fel şi că pot să dau şi să ţip la fel de tare ca el, a

reacţionat şi mai urât. Dar asta nu a făcut decât să mă îndemne să ripostez şi mai puternic. Putea să dea câte palme sau pumni voia, cel mai important era faptul că nu mai stăteam într-un colţ să îmi primesc lovitura şi să aud urletele lui. Acum răspundeam şi îi arătam că nu mai sunt slabă, că pot fi mai puternică decât el. Nu eram, dar măcar încercam să fiu.

Din fericire, nu era cel mai mare om de pe planetă, deci fizic nu mă putea dărâma cu uşurinţă, dar adevărata bătălie se purta la nivel psihic, dar Irina m-a ajutat să fiu peste nivelul lui, mult mai puternică.

Astfel de episoade nu erau foarte dese, trebuie să recunosc. Se întâmplau la câteva săptămâni, iar a doua zi, de fiecare dată, venea la mine cu câte un cadou sau flori şi milioane de scuze. Urmau zile minunate, care mă făceau să uit episoadele urâte, însă tot acest teatru era doar o formă de manipulare, pentru a mă face să îmi recapăt încrederea în el.

Văzând că nu mai are atâta putere asupra mea, a început să renunţe la lovituri, dar şi la cadouri şi tentative de împăcare. Relaţia părea că intră într-o etapă liniştită şi revine la ritmul normal, ca la începutul căsătoriei, dar era liniştea dinaintea furtunii şi, într-un final, m-a anunţat că el, de fapt, are pe altcineva, cu care urma să aibă un copil.

Şi bătută şi părăsită pentru alta mai bună, viitoare mamă singură, cam aşa eram eu, acum un an de zile, însă ştiam foarte bine că aveam aproape şase luni la dispoziţie, ca să devin o persoană puternică, până când minunea mea avea

să se nască.

Învăluită de amintirile urâte, am fost cuprinsă de panică şi am reacţionat foarte ciudat faţă de Cristi, dar acum, vocea lui caldă, privirea încărcată de ceva mai fierbinte, toate mă fac să îl las să se apropie şi să mă cuprindă cu braţele lui puternice. Mă strânge la pieptul lui şi mă simt protejată de corpul lui mare. Obrazul meu se odihneşte pe pieptul lui şi îi aud inima cum bate, într-un ritm ameţitor, de parcă a alergat la maraton. Timidă, îi cuprind mijlocul cu braţele mele, iar el mă strânge mai tare şi mă sărută pe creştet.

— Lasă-mă să am grijă de tine, şopteşte în părul meu.

Mi se face pielea de găină şi tot corpul îmi e străbătut de fiorul dulce produs de cuvintele lui.

— Lasă-mă să fiu un om bun pentru tine şi pentru Deea.

Lacrimile îmi umezesc încet ochii şi realizez că mereu mi-a inclus copilul în vorbele lui. Mereu a ţinut cont de ea, ca şi când ştie că eu şi ea venim la pachet.

Zâmbesc.

Mă simte şi îşi coboară privirea asupra mea, întrebător.

— Îmi place că niciodată nu ai exclus-o pe Deea. Chiar şi atunci când ne-ai invitat la grătar, ai spus să o aduc, îi spun, privindu-l în ochi.

— Pentru că, aşa cum ţi-am spus, din prima clipă în care te-am văzut cu ea în braţe, v-am văzut ca pe o singură fiinţă. Şi, ca să fiu sincer, pe ea am privit-o în ochi prima dată şi m-am îndrăgostit de ea pe loc. Tu ai urmat după aceea.

Rămân blocată. *Oare spune ceea ce cred eu că spune?* Ignor tonul glumeţ cu care îmi spune ultimele propoziţii,

încercând să înţeleg exact sensul lor.

— Nu te mai uita aşa uimită la mine. Nu cred că eşti atât de oarbă încât să nu vezi că sunt nebun după line, Iulia.

Cuvintele îmi rămân blocate undeva pe vârful limbii, când mâna lui îmi mângâie obrazul şi îşi lipeşte buzele de ale mele.

Este cel mai senzual şi, în acelaşi timp, erotic sărut din viaţa mea. Dacă prima dată a fost ceva mai carnal, acum sunt sentimente profunde în atingerile buzelor noastre şi devin moale în braţele acestui bărbat care îşi mărturiseşte sentimentele faţă de mine, aceleaşi sentimente pe care i le împărtăşesc, răspunzându-i acum cu aceeaşi dorinţă. Limba lui face dragoste cu a mea, explorându-mi delicat fiecare colţ al gurii, gustându-mă şi lingându-mi buza de sus, apoi revenind în lăcaşul gurii mele, savurându-mi geamătul care îmi scapă din pieptul cuprins de braţele lui puternice.

Claxoanele insistente ne aduc la realitate şi ne dăm seama că devenim un pic cam indecenţi pentru un sărut în plină stradă.

Ne dezlipim buzele cu greu şi, după o ultimă atingere castă, se desprinde încet de mine şi se uită urât la un şofer care este oprit în spatele maşinii lui, deranjat că am blocat cu automobilele noastre o bandă întreagă de mers.

— Iartă-mi următoarele treizeci de secunde, îmi zice Cristi.

Râneşte forţat, vizibil deranjat de comportamentul şoferului care refuză să ne depăşească, aşa cum au făcut şi alţii, apoi explodează:

— Care, pula mea, e problema ta?! Vrei să te învăţ eu să faci o depăşire, în gâtu' mamei tale, că vin la tine şi te fac una cu volanul! Nu vezi, în pula mea, că avem şi noi un moment aici? îl strici tu, invidios nefutut, că eu am o femeie aşa frumoasă şi tu ţi-o freci ca tristul!

Se duce spre el, urlând toate cuvintele, care pe mine nu mă fac decât să râd, dar şoferul, speriat de statura impozantă a bărbatului plin de tatuaje, nu ştie cum să se încadreze mai repede pe banda a doua şi să fugă. Până să ajungă Cristi în dreptul lui, acesta reuşeşte manevra şi pleacă în viteză.

— Handicapatule! strigă şoferul speriat, când trece nervos pe lângă Cristi.

Acesta se uită, de data asta amuzat, spre maşina care se face nevăzută în trafic.

— Hai că pe asta nu o mai auzisem!

Apoi se întoarce spre mine. Văzându-mă la fel de amuzată, îi observ umerii cum se relaxează.

— Treci în maşina mea. Vin eu sau trimit pe cineva să o ia şi pe a ta, mai târziu.

— O las aici?

Mă uit la maşina oprită total aiurea.

Cântăreşte o clipă situaţia şi îmi spune hotărât:

— Dă-mi cheile că o parchez eu pe aici. Tu treci în maşină, nu vreau să te mai las o clipă din mână.

— Pot să o parchez şi eu, contrar opiniei majorităţii despre femei şi felul lor de a conduce şi de a parca, glumesc, mergând totuşi spre maşina lui, cu cheile mele în mână.

— Nu contest priceperea ta, însă mi-e frică să nu fugi

din nou.

Îmi face cu ochiul ştrengăreşte şi îmi fură cheile.

Drumul spre casă îl parcurgem în liniște, iar mâna lui caldă nu o părăsește nicio clipă pe a mea, ținând-o captivă.

Parchează maşina în faţa casei lui, dar rămânem câteva minute în spaţiul mic şi intim. Se întoarce cu tot corpul spre mine şi îmi sărută mâna, înainte de a spune ceva.

— Cred că avem multe de discutat, zice blând, iar eu aprob din cap. Dar hai să vedem ce face Deea şi după aceea ne întoarcem la mine şi vorbim liniştiţi, ok?

Din nou aprob din cap şi îi zâmbesc firav, apoi coborâm din maşină.

Traversăm grădina, îndreptându-ne spre locuinţa mea. Deea e în scăunelul care o leagănă şi imediat cum mă vede, începe să râdă.

— Mă duc să întind rufele, tocmai s-a oprit maşina, mă anunţă Nina, care cu greu îşi ascunde un zâmbet, afişat încă de când am venit alături de Cristi.

O iau în braţe pe Deea şi o pup zgomotos, făcând-o să chicotească şi mai tare.

Cristi stă pe marginea canapelei şi ne priveşte, iar chipul lui pare fascinat de ceea ce vede. Se ridică încet, vine lângă noi şi ne cuprinde pe amândouă cu braţele lui, lăsând o sărutare pe creştetul capului meu.

Stăm aşa în tăcere, câteva minute, legănându-ne toţi trei la unison. E ceva atât de liniştitor în aceste momente, cum nu cred că am mai trăit vreodată, închid ochii şi îmi aşez capul pe pieptul lui.

— E mult mai bine decât am visat, şopteşte. E de-a dreptul perfect.

Presupun că se referă la momentul nostru, dar nu cer detalii despre ceea ce a visat el. Deea cere din nou atenţie şi Cristi se depărtează puţin.

— Pot să o ţin şi eu în braţe? mă întreabă timid. Dar trebuie să îmi arăţi cum se face, pentru că e prima dată în viaţa mea când sunt aşa aproape de un bebe atât de mic.

Nu pot să mă abţin să nu chicotesc.

— Nu e mare filosofie şi nici ea nu mai e chiar atât de mică.

O prind încet pe Deea şi o aşez în braţele lui mari, arătându-i cum să o ţină. E un pic amuzant să văd un om atât de mare intimidat de o creatură atât de mică, pe care o ţine de parcă ar fi făcută din cea mai subţire sticlă. Dar când Deea se uită la el se relaxează, iar când începe să vorbească cu ea, aceasta râde.

De data asta, eu mă aşez pe marginea canapelei şi mă uit la bărbatul plin de tatuaje, care ţine în braţe, cu grijă şi cu o privire caldă în ochi, copilul meu mic şi fericit.

Sunt fericită. Nu ştiu ce se întâmplă de fapt, ce înseamnă toate astea, dar imaginea din faţa ochilor mei este perfectă, iar eu mă simt, cu adevărat, fericită şi… completă.

* * *

Cristi

Este exact aşa cum mi-am imaginat. De fapt, este de o mie de ori mai frumos sentimentul de a o ţine pe Deea în

braţe, având-o şi pe Iulia lângă noi, care ne priveşte cu ochii plini de fericire. O simt atât de mică şi de fragilă în braţele mele, iar tot ce îmi doresc acum este să o protejez de toate relele din lume. Mi-e greu să descriu sentimentul cald pe care îl simt ţinând-o în braţe; parcă e bucată din mine. Poate nu este fizic, dar sufleteşte şi-a câştigat, din prima clipă, un loc enorm în inima mea.

Nu vreau să mai plec de lângă aceste fiinţe minunate. Aici e locul meu, lângă ele. Aici e locul lor, lângă mine. Toţi trei împreună.

Capitolul 14

Din trecut până în prezent

Cristi

O lăsăm pe Deea cu bona şi îi fac un semn discret Iuliei spre casa mea. Aprobă din cap, apoi o anunţă pe Nina că vine la mine, iar dacă are nevoie de ceva, să o sune.

Cu fiecare pas pe care îl fac spre casa mea, cu ea alături de mine, devin tot mai agitat. Am atâtea întrebări să îi pun… Atâtea lucruri de lămurit, mai ales despre trecutul ei.

Mă abţin să o iau de mână, pentru că momentan nu vreau să trezesc bârfe printre vecini, care oricum vor avea de discutat dacă ne văd traversând grădina împreună.

Sincer, mă doar fix în cur, ca şi până acum, de ceea ce zic ei, însă nu ştiu ce reacţie ar avea Iulia şi cum îşi doreşte ea să

decurgă lucrurile în viitor. Alt subiect pe care trebuie să îl discutăm.

În casă, însă, o iau, în sfârşit, de mână şi o conduc spre canapeaua din living, unde o aşez, ca pe un copil mic. Îi pun mâinile pe umeri şi mă aplec asupra ei.

— Avem foarte multe de vorbit. Sper să ne ajungă timpul până vine momentul să îi facem baie Deei.

— Facem? mă întrerupe surprinsă.

— Păi, aşa mă gândeam… Măcar că stau şi eu lângă voi, până învăţ cum se face.

Deschide gura să spună ceva, dar cuvintele nu îi ies. E luată prin surprindere de direcţia în care vreau eu să duc această relaţie, dar hai să o iau încet.

— Cum spuneam, avem foarte multe de vorbit. Aşa că, spune-mi ce vrei să îţi aduc de băut: apă, suc sau ceva cu alcool?

Clipeşte de câteva ori şi, după ce pare că îşi revine din şoc, se gândeşte.

— Apă. Nu! Alcool!

Se corectează imediat şi mă face să zâmbesc. Şi eu tot de alcool cred că am nevoie, chiar dacă afară este plină zi şi e destul de cald. Din fericire, aerul condiţionat a făcut o temperatură ideală în casă, cât să ne putem bucura de aceste pahare.

— Fac rapid un cocktail răcoros în timp ce tu poţi începe să îmi spui totul. Apropo! Tu nu alăptezi?

Am vrut să o întreb încă de când mi-a spus că bea cafea cu cofeină. Nu ştiu eu mare lucru despre copii, dar atât am

auzit şi eu, că pe perioada sarcinii şi alăptării, mămicile nu prea au voie cafea, ţigări şi alcool. Iar Iulia nu pare o persoană iresponsabilă, care să bea cafea şi alcool fără a se gândi la efectele nocive pe care le-ar putea avea asupra copilului.

— Nu mai alăptez, din primele săptămâni. Din păcate, rezerva mea de lapte s-a terminat mai repede decât speram.

— A… Şi eşti ok? o întreb îngrijorat.

— Da… Se pare că unul dintre factorii care au influenţat asta a fost stresul, dar cel mai probabil aşa sunt eu şi nimic din ce am luat sau am făcut nu a avut efect, aşa că Deea bea lapte praf. Aşadar, pot să beau cocktailul acela fără probleme, dacă îţi făceai griji.

Râde de mine şi acum zâmbesc şi eu, realizând că nu m-am gândit la treaba asta.

— Spune-mi de ce ai fugit de mine. Te-ai pus în pericol făcând cascadoriile alea în trafic…

O cert din priviri în timp ce amestec băuturile şi gheaţa şi mă uit la ea cum îşi coboară privirea asupra mâinilor pe care şi le freacă în poală.

— M-am speriat. La început, am plecat pentru că nu am vrut să te mai văd, dar când am sesizat că mă urmăreai, cu aceeaşi viteză, am crezut că te-ai enervat pe mine şi vrei să îmi faci rău.

Strâng din dinţi. Niciodată nu i-aş face rău!

Termin băuturile şi mă aşez lângă ea pe canapea, apoi îi întind unul dintre pahare.

— E bun, zice zâmbindu-mi, după ce gustă puţin.

— E mai mult suc, nu am vrut să exagerez cu alcoolul la ora asta.

— Corect. E cam devreme.

Deviem de la subiect şi nu vreau. Îmi pun paharul pe masă şi mă întorc cu totul spre ea, punându-mi un genunchi pe canapea, atingând-o cu el pe coapsă. Aş vrea să o ating cu degetele, cu palmele… cu buzele… dar acum trebuie să vorbim.

— Vrei să îmi povesteşti ce s-a întâmplat în trecutul tău, de te-am speriat atât de tare?

Clipeşte şi îşi mută privirea de la mine, uitându-se într-un punct gol, din spatele meu.

— Ştiu că cineva te-a rănit şi vreau să ştiu cine a fost şi de ce a îndrăznit să dea în tine.

Oftează şi soarbe o gură mare din pahar, apoi îl lasă pe masă, lângă al meu.

— Cred că stăteam în calea fericirii lui şi căuta un motiv ca să mă dea la o parte, răspunde cu glas scăzut.

Face o pauză, dar nu zic nimic, lăsând-o să îmi povestească în ritmul ei. O face încet, încercând să mă convingă că nu a trăit coşmarul pe care îl trăiesc alte femei, pe care le vedem pe stradă pline de vânătăi. Îmi spune că imediat după aceea încerca să îi cumpere iertarea, aducându-i cadouri. Chiar şi aşa, pentru mine omul acela este un monstru laş, care a încercat să o facă pe ea să se simtă vinovată pentru eşecul lui ca soţ. Din ceea ce îmi povesteşte, îmi dau seama că a încercat să o facă să se simtă slabă, să creadă că este o femeie care nu o să reuşească în

viaţă, ca apoi să o părăsească, cu uşurinţă.

Cum să laşi o femeie ca ea? O femeie plină de creativitate, de feminitate, modestă, blândă şi plină de vise?

— Din fericire, el nu mai face parte din viaţa noastră. O singură dată a venit să o vadă pe Deea, dar încerc să îl ţin la distanţă. Oricum, este mult prea ocupat cu noua lui familie şi asta mă face foarte fericită.

Dacă îl prind pe nenorocit în cartier, îi rup picioarele.

— Un om ca el nu merită să stea nici măcar un minut în prezenţa voastră. Şi eu sper să stea departe de voi, dar dacă vreodată îşi mai face apariţia, te rog să mă anunţi.

Ridică o sprânceană, un pic amuzată.

— Nu ar îndrăzni să ne facă nimic, deci nu ai motive de îngrijorare.

— Vreau să ştie că acum există cineva care îţi păzeşte spatele şi nici să nu îndrăznească vreodată să mai ridice mâna la tine.

— Asta o să faci tu de acum înainte? O să îmi păzeşti spatele?

— Eu intenţionez să îţi fac mult mai mult decât atât.

Cuvintele îmi ies din gură, fără să mai pun filtru. Mă uit în ochii ei şi pupilele i se dilată. Poate e surprinsă de ceea ce i-am spus, dar respiraţia i se precipită, cu fiecare secundă în care ne privim în ochi, învăluiţi de tăcere. Atracţia dintre noi e din nou prezentă şi simt cum încet mă împinge spre ea, cum mă învăluie şi îmi face privirea să coboare spre buzele ei întredeschise, pe care doresc să le gust cu atâta ardoare. Măcar un pic.

Pe cine dracu' mint? O vreau!

Mă simt brusc neputincios în faţa acestei dorinţe şi, într-o secundă, sunt aplecat spre ea. Îi cuprind ceafa cu palma, trăgând-o spre mine şi, fără ezitare, îmi lipesc buzele de ale ei. Atât de moi îi sunt buzele şi atât de dulce îi e gura, că nu mă mai satur. O trag mai aproape, lipind-o de mine, şi îmi pierd degetele în părul lung şi moale. E moale în mâinile mele, lăsându-mă să fac ce vreau cu corpul ei, iar gemetele dulci care îi scapă printre buze mă fac să vreau şi să îndrăznesc mai mult.

Îi cuprind talia şi, cu uşurinţă, o aduc în poala mea, ajutând-o să îşi pună picioarele de o parte şi de alta a bazinului meu. Îşi trece degetele subţiri prin părul meu scurt, trăgând uşor, iar senzaţia este minunată. Mă excită cu fiecare atingere timidă, cu fiecare sunet firav. Îmi împing pelvisul în ea, ştiind că o ating direct peste locul ei fierbinte şi geme din nou, realizând cât de tare sunt. Doar pentru ea.

Golanul din pantaloni îmi cere să îl eliberez, cu atâta disperare încât începe să mă doară. Piticul îmi şopteşte să o las mai moale, pentru că încă avem de discutat, dar eu nu pot să fac nimic mai mult momentan, decât să mă bucur de apropierea corpului ei cald.

Dar Iulia nu mă ajută prea mult să îmi stăpânesc pornirile, mai ales când îşi freacă pelvisul de al meu şi geme, simţindu-mă atât de aproape de a-i oferi ceea ce îşi doreşte. Dar suntem despărţiţi de câteva straturi de material, care trebuie să dispară. Îi cuprind talia şi o ajut în mişcările lascive, care mă înnebunesc. Îmi desprind buzele de ale ei,

dar gura mea continuă să îi sărute maxilarul, cu aceeaşi dorinţă, coborând pe gât, de-a lungul venei care pulsează frenetic, peste claviculă şi mai jos, spre sâni. Îmi strecor mâinile pe sub tricoul pe care îl poartă şi vreau să îl dau jos de pe ea, să mă pot bucura de pielea aceasta fină, de sânii ei plini şi de corpul tot mai înfierbântat.

Dar îşi pune mâinile peste ale mele şi mă opreşte. Sunt confuz. Tot corpul ei vrea să merg mai departe.

Poate are şi ea un pitic care o sfătuieşte să o lase mai moale, până când terminaţi de discutat? Nu pot să ignor piticul ironic din capul meu şi îmi ridic privirea spre ea.

— Ne mişcăm prea repede?

Vocea îmi e răguşită din cauza dorinţei, dar ea îmi priveşte buzele şi îşi trece un deget peste ele. Cu un pic de reţinere, îşi muşcă buza de jos. Acum chiar sunt confuz şi nu ştiu de ce s-a oprit, pentru că văd clar că şi ea vrea să continuăm.

— Eu nu sunt ca femeile cu care, probabil, ai ieşit tu până acum…

Ok. Asta mi-a omorât instant erecţia. De ce crede că o compar cu alea?!

— Nici nu vreau să fii şi nici nu te-aş compara cu alea! M-a luat valul, iartă-mă!

Mă simt agitat şi nu vreau să o rănesc, însă ea îşi lipeşte calmă un deget de buzele mele, făcându-mă să tac.

— Nu mă refer la asta, pentru că ştiu foarte bine că nu sunt o femeie uşoară… Mă refer la aspect.

Ridic din sprâncene, ca şi când aş înţelege. Apoi mă

încrunt, pentru că îmi dau seama că, de fapt, nu e așa.

— Adică?

Trage adânc aer în piept, iar când îl dă afară, vine cu un val de cuvinte:

— Adică nu am corpul subțire și frumos pe care îl aveam și eu, cât de cât, înainte de a naște. Acum am burtă, dunga asta maro pe abdomen, sânii sunt cum sunt…

Vorbește și gesticulează și o văd vizibil deranjată de felul în care arată. Dar toate aceste cuvinte pentru mine sunt…

— Prostii!

O opresc cu un singur cuvânt, spus ca o șoaptă, dar hotărât.

— Vorbești prostii. Perfecțiunea pe care eu am întâlnit-o la altele era falsă. Tu ești naturală și asta te face perfectă pentru mine, așa cum ești. Corpul tău a trecut prin niște transformări radicale, dar eu nu pot decât să regret că nu am fost lângă tine să te văd cu Deea în burtică și să mă bucur de formele tale chiar și atunci. Asta ești tu, iar eu ador fiecare centimetru din corpul tău, oricum ar fi el.

Se relaxează și schițează un zâmbet ușor, de parcă e surprinsă, cu adevărat, de cuvintele mele. Îi dau o șuviță de păr după ureche și o sărut pe tâmplă.

— Și, în comparație cu altele, pentru mine ești mai mult decât un corp. Ești un suflet bun, șoptesc sărutându-i obrazul, o mamă minunată, spun și îi sărut maxilarul, o femeie inteligentă și creativă.

Închei sărutându-i buza de jos, pe care o cuprind cu

buzele mele, dar apoi îi dau drumul.

— Nu sunt doar o aventură? mă întreabă şoptind cu ochii închişi, pierdută în senzaţiile minunate ale atingerilor noastre.

— Tu nu eşti o femeie făcută pentru o aventură şi am ştiut asta din clipa în care m-am decis să te cuceresc.

Îşi lipeşte fruntea de a mea şi oftează. Simt că s-a îndepărtat de mine, dar o privesc pe sub sprâncene, aşteptând reacţia ei.

— Nu înţeleg de ce tocmai pe mine.

Îşi ridică capul şi îmi analizează chipul. Apoi se dă jos de pe mine, revenind la locul ocupat înainte pe canapea, dar parcă a luat o parte din sufletul meu cu ea, pentru că, deodată, tot corpul meu îi simte lipsa.

— Poţi să ai orice femeie vrei, care te poate satisface aşa cum visezi, alături de care poţi să ai o viaţă liniştită, să ai independenţa pe care ţi-o doreşti şi cu care să te poţi distra, aşa cum îţi place. Eu nu pot să îţi ofer aşa ceva. Nu pot să mă încadrez în stilul tău de viaţă.

Trage aer în piept şi, ignorând chipul meu tot mai contrariat, îşi explică îndoielile. Mă abţin să o întrerup şi o las să îmi spună tot ceea ce crede ea despre mine. Despre noi.

— Eu vin la pachet cu un copil mic, care necesită multă atenţie. De aceea o am pe Nina, pentru că singură nu am cum să mă ocup de ea şi să mai şi muncesc. Dar noaptea sunt doar eu, singură. Deea plânge, mă trezesc în toiul nopţii, stau câteodată mai bine de o oră ca să o adorm la loc, iar a doua zi

dimineaţa sunt ruptă de somn şi toată ziua sunt ameţită. Până acum, nu am plecat în nicio vacanţă cu ea, e prea mică şi nu ştiu cum s-ar acomoda, aşa că, pentru mine, concediul o să mai aştepte. Nu am mai ieşit la un suc seara sau la o cină de foarte, foarte mult timp, pentru că seara eu trebuie să îi fac băiţa, apoi să fac de mâncare şi abia după aceea o bag la somn, altfel îi dau programul peste cap şi ne chinuim amândouă, ore întregi, pe timpul nopţii…

Se uită la mine şi parcă mă roagă din priviri.

— Înţelegi? Asta e viaţa mea. Nu mai am libertatea pe care tu o ai. Şi nu ştiu dacă tu eşti conştient de acest lucru şi de acest stil de viaţă, complet diferit de al tău. Iar eu am nevoie de cineva care să îmi fie alături în toate momentele grele, din zi sau din noapte, care să nu se sperie de nopţile nedormite sau de petrecerile ratate din cauza unui bebeluş… care nu e al lui.

Accentuează ultimele cuvinte şi, pentru prima dată, îmi dau seama de seriozitatea acestei situaţii. Are perfectă dreptate. Alături de ea, viaţa mea s-ar schimba complet, iar stilul meu de viaţă ar fi altul.

Nu m-aş mai duce în cluburi cu clienţii, nu mi-aş mai pierde nopţile cu femei superficiale, nu aş mai sta cu orele pe la terase. Toată viaţa mea s-ar roti în jurul acestei femei şi a copilului ei. Încep să râd.

Capitolul 15

Din prezent spre viitor

Iulia

Începe să râdă. Dar nu e un râs nervos, ci unul relaxat şi frumos. *De ce naiba râde?* Am inima cât un purice şi sunt sigură că tocmai şi-a imaginat viitorul alături de mine, schimbând scutece pline de caca, şi a realizat că aşa ceva nu e pentru el. Mă pregătesc psihic pentru lovitura dureroasă, deoarece sunt incapabilă să mă mişc, chiar dacă aş vrea, din tot sufletul, să dau tot paharul pe gât şi să fug de lângă el, să mă scutesc de durerea refuzului şi a umilinţei.

— Stai puţin, zice oprindu-se din râs şi ridicând o mână, dar şi o sprânceană. Să derulăm un pic! Tu crezi că nu o să mă satisfaci?

Mă ia la mişto?

— Din tot ce am zis, asta ţi-a rămas în cap?

Sunt stupefiată. Nu ştiu dacă glumeşte pe seama mea sau doar e nebun.

— Păi, restul sunt lucruri la care m-am gândit şi eu, răspunde cu calm, dar continuă, mai serios. Ţi-am spus că prima dată te-am văzut într-o noapte, la geam, când o legănai pe Deea. De la început am ştiut că eşti mamă şi cred că sunt destul de matur şi realist să ştiu ce implică o relaţie cu tine. Era patru dimineaţa în noaptea aceea.

Îmi ia mâinile în ale lui şi continuă.

— Tocmai venisem de la club şi credeam că am viaţa perfectă. Fumam o ţigară şi nu aveam nicio grijă, nici în ziua aia, dar nici în general. Dar când te-am văzut, ceva s-a aprins în mine. Toată viziunea mea despre viitor s-a schimbat şi, în clipa aia, mi-am dorit să fiu acolo lângă tine, nepăsându-mi că e posibil să fie un soţ pe lângă tine.

Oftează.

— Crede-mă că, în toate aceste săptămâni, am venit spre tine şi, în acelaşi timp, am fugit de tine de o mie de ori, conştient de tot ceea ce mi-ai spus tu, dar, într-un final, mi-am dat seama că sunt dispus să înfrunt toate greutăţile, doar să fac parte din viaţa ta. A voastră.

Îmi dă brusc drumul la mâini şi se îndreaptă de spate, apoi bea o gură din paharul cu alcool şi îl pune încet la loc pe măsuţă, lângă al meu.

— Dar dacă tu crezi că nu mă poţi satisface…

Cuvintele îi rămân atârnate în aer şi pare că el chiar cântăreşte această afirmaţie serioasă, ca fiind una cu adevărat decisivă.

Mă încrunt. E adevărat că nu am avut o viaţă sexuală atât de diversificată şi activă ca a lui, probabil că nu ştiu să fac o felaţie cum fac altele, cu mult mai multă experienţă în domeniu, însă nu cred că sunt chiar atât de praf!

Se întoarce spre mine şi îşi înclină capul într-o parte, ascunzând un mic zâmbet în colţul gurii.

— Eu unul sunt sigur că este o mare tâmpenie această afirmaţie, continuă calm. Mi-a fost de ajuns să te sărut de

câteva ori şi să îmi dau seama că eşti o femeie plină de pasiune, care o să mă distrugă cu atingerile ei.

Roşeaţa îşi face apariţia imediat în obrajii mei. Îmi las privirea în jos, asupra mâinilor mele.

— Nu am experienţă prea multă în domeniu, zic încet, dar sunt dispusă să te las să mă înveţi.

Mârâitul lui mă face să îl privesc în ochi. Iar ochii îi sunt din nou pătrunzători, are pupilele dilatate şi simt cum dorinţa lui îmi face inima să bată cu putere din nou, iar sângele să îmi fiarbă, încălzindu-mi locul ascuns acolo jos.

— Vrei să te învăţ cum să mă satisfaci? mă întreabă cu o voce răguşită.

Aprob încet din cap.

— Tu eşti sfârşitul meu, Iulia, şuieră printre dinţi.

Pierdută, după ce aud cum mi-a pronunţat din nou numele, mă trezesc că sunt trasă spre el, iar gura lui o acoperă pe a mea, sărutându-mă cu o pasiune care mă lasă fără aer. Buzele cărnoase sunt pline de senzualitate şi limba i se împleteşte cu a mea, fără ezitare, făcându-mi din nou corpul să îşi dorească mai mult.

Îmi reiau locul la el în poală şi îi simt întăritura între picioare; mă frec încet cu pelvisul de el, mişcarea provocându-mi şi mie plăcere, simţindu-l acolo jos. Îmi cuprinde şoldurile cu mâinile lui mari, ghidându-mă, şi îşi ridică şoldurile, făcându-mă şi mai conştientă de mărimea întăriturii lui.

— Simte-mă cât sunt de excitat din cauza ta, şopteşte printre buzele noastre lipite. Şi fac pariu că şi tu eşti la fel de

excitată.

Ştiu sigur că sunt, pentru că nu am cum să fiu altfel, când mă atinge în felul ăsta, când mâinile lui se strecoară din nou pe sub tricoul meu, dar de data asta nu îl mai opresc.

Îmi dă tricoul jos şi, imediat după aceea, buzele îi sunt înapoi pe gâtul meu, trasând o dungă umedă cu limba, muşcându-mi apoi, încet, clavicula şi umărul. Îmi simt corpul tot mai înfierbântat, mai ales când îmi cuprinde un sân cu palma mare, masându-l încet, apoi înlătură dantela sutienului şi degetele lui magice îmi găsesc sfârcul, pe care îl strânge un pic mai tare. Este dureros de erotic şi gem de plăcere, dându-mi capul pe spate, pentru ca el să ştie că mă las toată în mâinile lui. Gura îi coboară imediat peste sânul strâns între degetele lui şi mi-l linge încet, apoi îmi cuprinde sfârcul cu buzele, sugându-l, lingându-l şi muşcându-l, făcându-mă să simt plăceri pe care nu le-am mai trăit până acum.

Sânii mei nu au avut parte niciodată de atâta atenţie şi efectul atingerilor îmi face miezul să fiarbă şi mai mult. Tortura plăcută se mută la celălalt sân, pe care îl scoate din sutien, dar în scurt timp accesoriul vestimentar dispare, iar el îşi ridică privirea spre mine.

— Eşti atât de frumoasă, îmi şopteşte, cu o intensitate sinceră în ochi. Şi vreau să îţi sărut fiecare centimetru al corpului tău minunat.

Deodată, mă întoarce într-o parte şi mă trezesc întinsă pe canapea, cu el peste mine.

Ne sărutăm din nou, iar după ce rămân fără aer, gura lui

îmi răsfaţă iar sânii, în timp ce o mână trasează o dungă fierbinte spre abdomenul meu, peste buric şi mai jos, până ajunge la marginea blugilor, deschizându-mi nasturii. Chiar dacă nu îmi cere să mă eliberez de ei, degetele lui îmi mângâie marginea dantelată a chilotului şi îşi continuă drumul în spatele bucăţii fine de material, până îmi descoperă goliciunea sexului umezit.

— Niciun fir de păr, mârâie, strângând cu dinţii bumbul întărit al sfârcului meu. Îmi place.

Nu e momentul să îi explic că am făcut asta din cauza operaţiei de cezariană şi am rămas apoi la acest stil, dar dacă lui îi place, atunci aşa va rămâne de acum înainte.

Îi simt degetele acolo jos şi în jurul meu totul dispare, rămânând doar gemetele noastre şi atingerile lui.

— Ştiam eu că eşti excitată, şopteşte, revenind cu buzele peste ale mele, dar confirmarea îmi aduce o satisfacţie deplină. Eu te fac să fii aşa udă şi asta mă înnebuneşte.

Îi simt întăritura pe pulpa mea şi se apasă cu ea de mine, pentru a-mi confirma cele spuse. Dar mintea îmi e acaparată de degetele care îmi încercuiesc clitorisul, întinzându-mi umezeala, în acelaşi ritm cu limba, care se împleteşte cu a mea. E un buchet de senzaţii ameţitoare, care culminează cu două degete care mă pătrund încet, făcându-mă să îmi arcuiesc corpul sub el.

— Abia aştept să intru în tine, Iulia, îmi şopteşte, mutându-şi buzele lângă ureche, muşcându-mi lobul, în timp ce mişcările degetelor capătă un ritm care adună, cu fiecare pătrundere, tot mai multă dorinţă în mine.

Genunchiul lui îmi desface pulpele mai mult şi măreşte ritmul mişcărilor, în timp ce degetul mare îmi încercuieşte tot mai apăsat clitorisul.

Simt cum se acumulează acel val de plăcere, care o să mă izbească până o să văd stele verzi, dar el încetineşte ritmul mişcărilor. Apoi îşi scoate degetele din mine şi din chiloţii mei şi se ridică în genunchi.

— Te-ai gustat vreodată, Iulia?

Nu cred că înţeleg întrebarea. Sau nu îmi vine să cred că exact asta vrea să mă întrebe.

Deschid ochii şi îl văd între picioarele mele, dându-şi jos tricoul, dar privindu-mă cu un zâmbet drăcesc pe chip. Mă pătrunde cu un deget, pe care îl scoate şi şi-l duce apoi la gură, gustându-l.

— Atât de dulce… şi mă pătrunde din nou, de data asta cu două degete, repetând degustarea.

Imaginea lui, puternic şi drept între picioarele mele, cu degetele care mă pătrund, pe care le gustă apoi cu atâta plăcere, mă fac să îmi simt zeama cum se scurge şi dorinţa cum se acumulează tot mai mult.

— Creezi dependenţă, zice privindu-mă la fel de intens, iar privirea îmi coboară asupra tatuajele care îi acoperă aproape toată partea din faţă a trunchiului perfect.

Sunt multe modele tribale mici, un peşte, fraze scrise, o cruce şi nişte aripi, şi cred că aş avea nevoie de zile întregi ca să deslușesc fiecare desen în parte.

— Îţi plac? mă întreabă, văzându-mi privirea fascinată pe corpul lui.

— Foarte mult.

— Abia aştept să văd ce o să desenezi pentru mine.

Zâmbesc, bucuroasă că şi-a amintit de acest lucru şi pentru că încă îşi doreşte ca desenul meu să ajungă pe corpul lui minunat.

Îmi deschide doi nasturi la pantaloni, continuând să mă fixeze, de sus, cu privirea. E ca un zeu superb, care se pregăteşte să se arunce deasupra mea.

Îmi duc mâinile spre marginea blugilor, ca să îi dau jos, dar mă opreşte.

— Îmi desfac singur cadoul, spune zâmbind şi nu pot să nu îi întorc zâmbetul.

Trage de marginea pantalonilor mei, încet, cu răbdare, şi sunt aproape goală în faţa lui.

— Atât de frumoasă, şopteşte ca pentru el.

Îmi înlătură şi chiloţii şi din nou se ridică în genunchi deasupra mea, scanându-mă cu privirea lui pătrunzătoare.

— Nu ştiu cu ce să încep…

Îşi dă jos blugii şi, într-o secundă, se aşază din nou între picioarele mele, apăsându-mă acolo jos cu erecţia lui, încă ascunsă sub o pereche de boxeri negri.

— Cu buzele…

Şi mă sărută, apoi se desprinde de ele şi continuă drumul fierbinte în jos.

— Cu sânii şi sfârcurile întărite, dornice să fie gustate…

Le acordă atenţia necesară, iar când îşi trece dinţii peste sfârcul meu, din nou îmi arcuiesc spatele, oferindu-mă lui, cu totul. Continuă sărutările mai jos, trecându-şi limba peste

buricul meu şi buzele moi peste dunga maronie care îmi străbate burta, dar tot mai jos.

Îmi desface picioarele şi se aşază comod între ele, trecând odată cu limba peste labiile mele umflate.

— Sau să le ling şi să continui ceea ce am început mai devreme, până când o să explodezi de plăcere, în gura mea?

Cuvintele lui erotice mă fac să îi răspund cu un geamăt, anticipând plăcerea ce o să vină.

— Spune-mi ce vrei, Iulia.

Îşi trece din nou limba toată peste sexul meu umezit şi îmi dă de înţeles că nu continuă până nu primeşte răspunsul meu.

— Aştept să îmi spui, şopteşte.

— Vreau mai mult, îi răspund încet.

— Trebuie să fii mai precisă, iubire. Vrei să te ling?

— Da!

Şi el îşi trece din nou limba peste clitorisul meu, sugându-l zgomotos.

— Vrei să simţi degetele mele în tine?

— Da!

— Spune-mi ce vrei, iubire!

Îmi place la nebunie alintul lui şi cuvintele mă excită şi mai tare. Nu sunt genul care vorbeşte în timpul sexului, dar corpul meu râvneşte atât de tare după el încât cuvintele îmi ies, fără să mai ţin cont de ruşine.

— Vreau să mi-o tragi cu degetele şi să mă lingi, până o să îmi dau drumul!

Mârâie de plăcere şi gura lui este toată peste locul

fierbinte.

— Şi după aceea, ce vrei să îţi fac?

Sunt ameţită de limba lui, care îmi dezmiardă clitorisul, şi de degetele care îmi tachinează intrarea, dar reuşesc să îi şoptesc, muşcându-mi buza de jos.

— Vreau să intri în mine. Vreau să te simt tot, cât eşti de mare, adânc în mine, Cristi.

— Dumnezeule, cât îmi doresc să fac asta!

Şi rostind cuvintele pline de dorinţă, degetele lui mă pătrund din nou, ca mai devreme, dar continuând ritmul năucitor, acompaniate de gura care mă linge şi geme peste labiile mele, provocând vibraţii ce mă aduc şi mai aproape de orgasm.

— Atât de dulce, spune şi continuă asaltul asupra sexului meu şi asupra clitorisului, degetele intrând şi ieşind tot mai repede.

Îmi trec o mână prin părul lui, iar cu cealaltă mă apuc de marginea canapelei, simţind cum momentul culminat este tot mai aproape, cum milioane de fiori îmi străbat tot corpul, făcându-mă să tremur şi să gem tare când orgasmul mă loveşte puternic, făcându-mi corpul să se zbată sub gura lui flămândă.

— Dezlănţuie-te, iubito! mă îndeamnă în timp ce corpul îmi este cuprins de convulsiile plăcerii, iar gura lui îmi soarbe fiecare picătură care se scurge din miezul meu.

Vine imediat la acelaşi nivel cu mine şi mă sărută cu poftă.

— Ăsta e gustul tău, îmi spune, lăsându-mă să îmi simt

propria excitaţie de pe limba lui, dar totodată îşi bagă un deget în mine, pe care îl aduce la nivelul gurilor noastre. Acum sper să înţelegi de ce tocmai am creat o nouă obsesie, de data asta pentru păsărica ta.

Condusă de impulsul momentului, îi ling degetul, conştientă de ceea ce fac, şi sunt surprinsă de dulceaţa ciudată care se simte pe limba mea. Dar transform gestul în unul mai erotic, sugându-i degetul, imitând alt act sexual.

Închide ochii pentru o clipă, iar când îi deschide sunt aprinsă de privirea flămândă.

Este între picioarele mele şi îl simt foarte aproape de intrarea în mine, după ce şi-a lăsat boxerii în jos.

— Te vreau prea tare, ca să fiu blând sau să mă mişc încet, şopteşte printre dinţi. O să fiu dur şi adânc, dar dacă vrei mai încet, îmi spui.

Aprob din cap şi îmi las buzele să îi atingă maxilarul încordat.

— Iei anticoncepţionale? mă întreabă cu ochii închişi, savurând atingerea buzelor.

— Da, răspund cu ezitare, dar el mă linişteşte imediat.

— Sunt curat, îţi promit. Pot să pun un prezervativ, dacă vrei, dar îmi place să te simt goală, să simt cum te mulezi pe membrul meu, centimetru cu centimetru.

Am încredere în el şi momentul e prea excitant, ca să îl stric cu o bucată de latex.

— Este ok fără. Şi eu vreau să te simt aşa în mine.

Şi, acoperindu-mi din nou gura cu a lui, intră puţin în mine. Îmi simt pereţii interiori cum se extind din cauza

mărimii lui, mult prea mare în comparaţie cu vaginul meu, neatins de aproape un an; se simt, probabil, ca ai unei virgine.

— Atât de strâmtă şi caldă…

Limba lui îmi pătrunde în gură în acelaşi timp în care membrul lui pătrunde în mine, dintr-o singură mişcare.

Îl scoate şi apoi intră din nou cu forţă în mine, atât de adânc încât gem, surprinsă de senzaţia nouă, dar extrem de plăcută.

— Eşti bine? mă întreabă, privindu-mi chipul, cu îngrijorare.

— Mai mult decât bine, răspund zâmbindu-i.

Iese încet şi apoi intră din nou, menţinând ritmul promis, adânc şi dur, simţindu-i fiecare centimetru al penisului gros cum se freacă de mine.

Îmi sărută gâtul cu buzele fierbinţi, îmi cuprinde un sân, torturându-mi sfârcul sensibil şi îşi loveşte şoldurile tot mai tare de mine, iar eu îi cuprind fesele cu palmele, îndemnându-l să mărească ritmul.

— Spune-mi ce vrei, îmi şopteşte din nou şi îmi dau seama că ăsta e motivul mişcărilor lui, care mă duc aproape, dar totuşi departe de orgasm.

— Mai tare! mai repede! îl îndemn cu vocea pierdută.

— Aşa, iubito! Tu controlezi totul!

Atunci realizez mesajul minunat pe care încearcă să mi-l transmită. Chiar dacă e deasupra mea şi conduce tot actul în sine, eu sunt cea care are puterea de a orchestra totul, de a-l opri, de a-l încetini sau de a-l îndemna să ne ducă pe

culmile extazului cât mai repede.

Sentimentul acesta de putere este ca o picătură în paharul cu plăcere şi, simţind cum mă dezlănţui, îmi zdrobesc buzele de ale lui, sărutându-l cu poftă, gemând tare când mişcările lui se ridică la nivelul dorinţei mele, penetrându-mă adânc şi tot mai repede.

Din nou, corpul meu începe să fie cuprins de curenţi calzi, iar el mă simte.

— Da, iubito, dă-ţi din nou drumul!

Şi îmi strânge cu putere între degete unul dintre sfârcuri, grăbind impactul puternic al orgasmului care mă face să îi strig numele, în timp ce îmi lipesc gura de umărul lui.

După câteva mişcări, la fel de adânci, îşi dă drumul în mine, în timp ce îmi striveşte gura cu a lui şi îmi fixează capul cu palma lui mare.

Câteva secunde rămânem nemişcaţi, cu buzele lipite, apoi îşi ascunde faţa în scobitura capului meu şi se prăbuşeşte lângă mine.

Capitolul 16

O nouă carieră

Cristi

Nu am trăit în viaţa mea aşa ceva. Nu am dorit niciodată o femeie, aşa cum o doresc pe ea, iar ceea ce s-a întâmplat

între noi a fost mai intens şi mai erotic ca oricare alt act sexual trăit vreodată.

Cu ea nu a fost doar sex, a fost mai mult de atât şi o ştim amândoi.

Îmi ridic privirea spre ea, iar ochii ei albaştri par să aştepte o reacţie de la mine.

— Şi tu ziceai că nu o să mă satisfaci, îi şoptesc zâmbind. Ai reuşit ceea ce nicio altă femeie nu a reuşit să facă.

— Ce anume? întreabă timidă.

— Să mă faci să fac dragoste.

Ochii îi sunt mari, dar plini de speranţă.

— Ăsta sunt eu, Iulia, spun încet, dar serios, ridicându-mă într-un cot. Acum, cu tine, îmi arunc toate măştile. Nu sunt un bărbat cu experienţă în relaţii, toată lumea zice că sunt prea nesimţit să apreciez o femeie, dar jur că tu mă faci să văd viaţa altfel, mă faci să vreau să scot tot ce e mai bun din mine, pentru a te face fericită.

— Mă faci să mă îndrăgostesc iremediabil de tine, mărturiseşte cu un zâmbet suav pe chip.

— Înseamnă că sunt pe drumul cel bun.

— Ai înaintat mai mult decât crezi pe acest drum. Dar nu pot să spun că nu îmi e frică.

Oftez, iar ea continuă:

— M-am îndrăgostit de tine mai repede decât credeam că este posibil, îmi mărturiseşte încet. Dar dacă o să fiu rănită, sper ca momentele astea să mă ajute să trec mai repede peste durere şi să nu regret nicio clipă ce am trăit

alături de tine.

— Suntem abia la început şi deja vorbeşti de sfârşit?

Mă încrunt. Gândul despărţirii mă deranjează foarte mult.

— Ai dreptate, zice, zâmbind din nou. Am fost rănită prea tare în trecut şi, probabil, de aceea acum pun răul înainte.

— Atunci a fost vorba de altcineva. Acum sunt eu.

Mă sărută uşor pe buze, dar nu mă mulţumesc cu atât şi îi întorc sărutul, cu mult mai multă pasiune, până când o simt din nou moale în braţele mele şi dornică de mai mult.

* * *

Iulia

A trecut atât de mult timp de când am fost aşa fericită încât am impresia că s-a întâmplat într-o viaţă anterioară. Am mai simţit că sunt iubită, dar acum simt că sunt adorată.

Cristi mă mângâie mereu, mă sărută constant şi nu se satură să mă simtă lipită de el.

După ce ne-am pierdut într-un nou sărut, care ne-a aprins fiecare centimetru de piele, am ajuns înapoi în poala lui; ghidată de mâinile puternice, care îmi cuprindeau şoldurile, m-am lăsat din nou pătrunsă de membrul lui erect, dornic să îmi găsească din nou locul fierbinte şi umed. Mi-am lăsat capul pe spate când buzele lui îmi gustau gâtul, am gemut tare când şi-a încordat şoldurile şi l-am simţit mai adânc ca niciodată, şi i-am strigat numele de plăcere, când am avut orgasm.

Cu fiecare atingere, atracţia dintre noi părea să crească şi mai mult şi cu greu ne-am desprins de canapea. Am mers să facem un duş împreună, unde din nou a intrat în mine, de data asta pe la spate, cuprinzându-mi sânii cu mâinile şi strângându-mi sfârcurile între degetele dibace, până am atins amândoi culmile plăcerii.

Ore întregi am petrecut împreună, dar nu reuşeam niciunul să potolim pofta pentru celălalt.

Într-un final, am reuşit să ieşim din casă, Cristi fiind încă lângă mine.

Traversând grădina, am observat cum cineva de la casele vecine se uita iscoditor spre noi. Nici eu şi nici Cristi nu am ratat privirea întrebătoare a vecinei, pe care el o salută cu un mare zâmbet pe faţă şi cu multă indiferenţă în glas, eu rezumându-mă la un salut scurt.

Te deranjează că ne-a văzut împreună? mă întreabă după ce ne îndepărtăm de vecină, pe care uni amintesc că o cheamă Oana.

— Mmm… Sincer, nu am apucat să mă gândesc la aspectul ăsta.

— Pe mine mă doare în cur de ei şi ei ştiu asta, clar dacă ţie îţi pasă de bârfele care pot apărea, procedăm cum zici tu.

— Tu cum ai vrea să procedăm? îl întreb, ridicându-mi o sprânceană şi privindu-l peste umăr.

— Dacă ar fi după mine, te-aş lua acum în braţe şi te-aş săruta în faţa ei, să nu mai fie loc de nicio îndoială. Eventual, te-aş şi pipăi un pic, să moară de invidie!

Încep să râd.

— Câtă imaginaţie şi, în acelaşi timp, câtă răutate!

— Deci? mă întreabă, ridicând drăceşte din sprâncene.

— Hai să îi lăsăm să fiarbă un pic. Nu vreau să supăr comunitatea că m-am mutat, de nici măcar o lună, şi deja am pus mâna pe cel mai râvnit burlac din cartier.

— Oh, şi ce o să mai pui mâna, iubito!

Tonul jucăuş, dar în acelaşi timp plin de subînţeles, îmi transmite din nou fiori calzi în corp, în stomac, între picioare. Îmi muşc buza de jos şi privirea lui coboară imediat asupra gurii mele şi îmi imită gestul.

Nici nu îmi dau seama că ne-am oprit pe terasa mea şi ne privim unul pe celălalt, cu dorinţă în ochi.

— Mai am nevoie de multe, multe ore alături de tine, să umplu golul care s-a produs când sora ta mi-a interzis să te văd, şopteşte cât să aud doar eu.

— Asta a fost acum nici douăzeci şi patru de ore… zic zâmbind.

— Pentru mine s-a simţit ca o veşnicie. Deci, îţi dai seama că am ceva de recuperat.

Inima îmi e încălzită tot mai tare de cuvintele lui, aşa că îmi fac curaj să pun o întrebare foarte importantă:

— Vrei să rămâi la mine peste noapte?

— Aş vrea asta, din tot sufletul.

— Dar eşti conştient că vor fi câteva treziri în toiul nopţii, iar Deea trece printr-o perioadă destul de agitată şi poate avea nişte reprize de plâns înfiorătoare.

— Parcă ţi-am spus că sunt pregătit pentru orice.

— Eu ştiu ce ai zis, dar dacă, totuşi, o să vrei să fugi

acasă, ca să dormi liniştit, să ştii că te înţeleg şi nu o să mă supăr.

Se încruntă.

— Poate o să vrei să te duci tu la mine să dormi liniştită şi rămân eu cu Deea. Cum ar fi?

— Ar fi ideal! zic repede, cu un entuziasm exagerat. Putem să facem asta?

Începe să râdă şi, punându-şi mâinile pe umerii mei, mă întoarce cu faţa spre casă.

— Hai să intrăm, că s-au lungit urechile vecinei, până aproape au ajuns la noi.

Uitându-mă pe lângă braţul lui, o văd pe Oana lipită de gardul ei, făcându-şi de lucru cu crengile unui copăcel.

Mă întorc pe călcâie, cu Cristi în spatele meu, şi intrăm în casă, moment în care el îmi şopteşte:

— Cât m-am abţinut să nu îţi dau, în joacă, o palmă peste fund, să înnebunească aia de tot… zice şi râde.

Imaginea în sine mă amuză şi pe mine, ştiind că ar fi fost confirmarea supremă că între noi e ceva.

Nina ne primeşte cu obişnuitul ei zâmbet cald, dar pare un pic mai fericită când îl zăreşte şi pe Cristi, care, după ce eu o iau pe Deea, să mă joc un pic cu ea, îşi îndreaptă atenţia către bonă.

— Am nevoie să îmi faceţi instructajul de „dădac”, îi zice serios, iar eu sunt singura care începe să râdă.

După ce amândoi se uită ciudat la mine, Cristi continuă:

— Vreau să ştiu tot ce trebuie să fac cu Deea, să o ajut cât mai mult pe Iulia.

Nina ridică o sprânceană şi o văd că îşi ascunde cu greu zâmbetul.

— Eu cred că o ajuţi destul de mult şi acum.

Mă înroşesc, dar Cristi zâmbeşte mândru.

— Asta sper şi eu.

— Despre Deea nu pot să îşi povestesc, va trebui să stai pe lângă mine şi să înveţi una, alta. Ai noroc că urmează ora mesei, iar apoi o să te învăţ să schimbi şi un scutec.

Cristi înghite în sec şi tot eu sunt cea care râde din nou.

Ştiu că Nina este o femeie discretă, care nici cu mine nu are obiceiul să bârfească sau să se bage în viaţa mea, aşa că îmi permit să am discuţii libere în prezenţa ei, chiar şi despre ceea ce se întâmplă între mine şi Cristi.

Mă duc lângă bărbatul înalt şi îl bat uşor pe braţ.

— Îţi dau o săptămână, voinicule. Dacă în perioada asta vrei să fugi, te înţeleg. Dacă treci de perioada asta, eşti angajat cu normă întreagă.

Se apleacă spre urechea mea şi îmi spune mişeleşte:

— Jobul e al meu, puştoaico. Mă pensionez cu el!

Încep să râd, iar Nina chicoteşte pe lângă noi.

Oh, Doamne, atâta fericire e în jurul meu că mi-e şi frică să nu dispară şi să îmi dau seama că e un vis.

Un vis frumos care se continuă până târziu în noapte. Este ciudat să am un bărbat în casa asta, pentru că niciodată nu mi-am imaginat că voi mai fi cu cineva, iar în planurile mele de viitor apăream doar eu şi Deea.

A asistat şi a privit, cu mare interes, cum i-am făcut bebeluşei băiţă, împreună cu Nina, iar după aceea a fost

foarte atent la tot ce am făcut, cum am curăţat ochii, urechile, nasul, cum am aplicat cremele şi toate cele, până când Deea a adormit. Din fericire pentru Cristi, azi a fost o zi bună pentru fetiţa mea, care a adormit fără prea mult scandal şi chin.

Am luat cina împreună şi ne-am aşezat pe canapea în sufragerie la un film, iar când Deea se mai trezea şi mai trebuia legănată, am mers cu rândul fiecare.

E ciudat să las pe altcineva, în afară de Nina sau familia mea, să se ocupe de ea, dar ceva îmi spune că trebuie să mă obişnuiesc cu acest ajutor.

Pe canapea, în braţele lui, este confortabil şi bine. Din când în când, îmi sărută părul, iar degetele îmi mângâie spatele, trasând semne geometrice aleatorii, în timp ce eu îi mângâi cu unghiile braţul brăzdat de venele groase. Ne uităm la o comedie, dar încet, încet, niciunul nu mai este atent la film, ci la atingerile noastre. Respiraţia mea, dar şi a lui, devin tot mai agitate, iar pulsul creşte sesizabil.

Îmi mângâie tâmpla cu nasul, după aceea îmi adulmecă gâtul şi îmi apucă cu dinţii lobul urechii, pe care îl dezmiardă apoi cu buzele.

Degetele mele îi strâng braţul, apoi îl zgârii tentant cu unghiile.

Jocul devine foarte fierbinte şi, deodată, sunt cuprinsă de talie şi aşezată în poala lui. Chipul îi este între sânii mei şi îmi linge valea dintre cele două cupe, pe care le dezgoleşte prin decolteul tricoului larg.

Degetele mele se pierd prin părul lui şi, când îşi ridică privirea spre mine, îi sărut buzele, cu o dorinţă mistuitoare,

iar limba lui îmi satisface imediat dorinţele, gustându-mi fiecare colţişor al gurii.

Mă muşcă uşor de buza de jos, iar buzele lui umede coboară din nou pe gâtul meu.

— Pot să te duc în dormitor? mă întreabă cu glas stins.

— Da, te rog, răspund la fel.

Se ridică imediat, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul lui, până când urcăm scările. Ajunşi în dormitorul mare, mă aşază încet pe pat, cuibărindu-se între pulpele mele şi apăsându-mă cu erecţia peste locul meu cald, dornic să îl primească cât mai curând.

Nu ne desprindem buzele în tot acest timp, dar după ce îmi trage pantalonii scurţi şi mă ajută să ies din ei, se ridică în picioare lângă pat şi începe să se dezbrace, fixându-mă cu privirea.

— Poţi să scapi de tricou şi de restul hainelor, zice, ridicându-şi un colţ al gurii. Eu risc să le rup, în următoarele zece secunde.

În timpul ăsta, îşi dă jos tricoul de pe el şi îşi desface şliţul blugilor.

Rămasă goală pe pat, în faţa lui, îi văd privirea flămândă conturându-mi corpul, în timp ce, cu o mână, îşi cuprinde membrul întărit, peste lenjeria intimă, şi îl freacă cu podul palmei.

— Eşti desertul meu preferat, şoptește.

Se dezbracă şi de restul hainelor şi nu pot să nu mă minunez de corpul lui frumos, înalt, plin de aceste tatuaje minunate. Ca un animal de pradă, vine încet între picioarele

mele, pe care le desface cu palmele mari. Presărând sărutări fierbinţi pe interiorul coapselor mele, urcă încet, până îi simt respiraţia caldă peste labiile mele. Dar senzaţia fierbinte, pe care o simt când limba lui mă linge încet, de jos în sus, este copleşitoare şi mă face să gem din prima secundă. Mă face conştientă de fiecare atingere a limbii lui, de buzele moi, care îmi sug clitorisul cu poftă, de degetele care mă pătrund încet, căpătând un ritm tot mai alert şi mai erotic. Încet, se adună în mine senzaţiile fierbinţi şi fiorii care mă poartă spre abisul plăcerii, aducându-mi un orgasm cutremurător, degustat de el, până când corpul mi se linişteşte. Atunci revine deasupra mea şi îmi muşcă sfârcurile sensibile, le suge, ca apoi să le strângă între buricele degetelor, când gura lui o regăseşte pe a mea şi limba lui îmi invadează gura, pregătindu-mă pentru ceea ce va urma.

Chiar dacă am avut orgasm, nevoia de el nu s-a potolit şi îmi mişc şoldurile, chemându-l în mine.

— Nerăbdătoare? şopteşte peste buzele mele.

— Da…

— Şi eu…

Şi spunând asta, mă pătrunde adânc, făcându-mi capul să se afunde în perna moale, în timp ce, cu buzele întredeschise, caut o gură de aer. Iese încet şi intră din nou adânc în mine, dintr-o mişcare a şoldurilor lui puternice.

— Uită-te la mine, iubito, îmi şopteşte încet şi îi întâlnesc privirea arzătoare.

Repetă mişcarea şi apoi continuă să mă pătrundă, mărind ritmul, dar continuând să îl simt la fel de mare şi de

adânc în mine.

Prizonieră privirii lui, cu greu reuşesc să nu cedez impulsului de a-mi închide ochii, dar acest gest nu face decât să fie totul mult mai intim, să îi pot vedea chipul încordat şi ochii care sclipesc în lumina difuză a holului. Îi văd candoarea şi dorinţa, şi mă simt cu adevărat iubită de acest om, pe care îl ador tot mai mult. Toate aceste sentimente ne aduc mult mai aproape de extaz şi îl simt cum măreşte ritmul mai mult, iar corpul meu îl însoţeşte în această călătorie a plăcerii, fiind cuprins de tot mai mulţi fiori. Când palma lui îmi strânge din nou sânul, iar buzele lui le acoperă pe ale mele, într-un sărut plin de pasiune, mă pierd în senzaţiile explozive ale orgasmului, îndemnată de cuvintele lui să îmi dau drumul, ca să mă simtă cum mă strâng în jurul lui, până îl storc de toată seva. Îşi dă drumul, în acelaşi timp cu mine, şi rămânem amândoi nemişcaţi, şocaţi de puterea orgasmului şi de cât de intense pot fi aceste momente între noi.

— Wow… şopteşte după clipe lungi, ca şi când îmi citeşte gândurile.

Ridicându-şi capul din scobitura gâtului meu, mă sărută încet pe buze, lingând-o pe cea de jos. Zâmbesc, fiindcă mă simt ca o drogată sub efectul lui.

— Da, wow.

— Îţi dai seama că nu o să mă satur niciodată de aşa ceva.

Chicotesc.

— Te înţeleg perfect.

Mă sărută din nou şi, după câteva minute, în care stăm îmbrăţişaţi, fugim la baie, pentru un duş scurt împreună.

Este prima noapte pe care o petrec în braţele altui bărbat, altul decât fostul meu soţ. Este prima noapte pe care o petrec alături de un om atât de minunat, după multe luni de singurătate. Şi este atât de bine în braţele lui, care îmi cuprind corpul într-un mod protector, ajutându-mă să alunec lin într-un somn uşor şi liniştit.

Până pe la ora trei dimineaţa, când micuţa mea prinţesă îmi dă trezirea. Spre surprinderea mea, Cristi tresare imediat şi, chiar dacă este la fel de ameţit de somn ca şi mine, încearcă să fie destul de receptiv.

— Mă duc eu, zice cu vocea răguşită.

— Stai liniştit şi dormi, îi zic încet, sărutându-l scurt pe buze, după care mă ridic repede din pat şi mă duc la fetiţa mea, care îşi aşteaptă mâncarea.

Când mă întorc în camera ei, cu laptele cald în mână, Cristi este cu ea în braţe, vorbindu-i calm, ajutând-o să se liniştească.

— De ce nu te-ai culcat la loc? îl întreb în şoaptă.

— Am zis că o să te ajut şi asta fac, îmi zâmbeşte somnoros.

— Ai făcut destule azi şi nu ai idee cât de recunoscătoare îţi sunt, zic, luând-o pe Deea în braţe, pentru a o schimba.

— Şi tu faci destule, Iulia. Iar dacă tu poţi, atunci şi eu pot.

Vine lângă mine şi mă sărută pe tâmplă, apoi se aşază

pe fotoliu şi urmăreşte cu atenţie tot ritualul pe care i-l fac bebeluşei.

Capitolul 17

Poliţia

Iulia

— Aşadar, am trecut testul? Mă angajezi cu normă întreagă?

Clipesc de câteva ori, dar îmi amintesc discuţia avută acum o săptămână şi brusc realitatea mă loveşte, într-un mod surprinzător. A trecut o săptămână de când Cristi îmi este alături în fiecare noapte şi mă ajută cu Deea, mai mult decât mă aşteptam că o va putea face cineva vreodată şi nu s-a plâns, nici măcar o secundă. În acelaşi timp, a fost o săptămână magică, în care m-am simţit cea mai adorată femeie de pe planetă şi pot spune că, pentru prima dată, am aflat şi eu ce înseamnă să fii cu adevărat iubit de cineva care, acum două zile, mi-a adus flori, fără niciun motiv anume, spunând doar că a văzut buchetul, când era la un semafor, şi s-a gândit la mine, aşa că a tras imediat pe dreapta şi mi l-a cumpărat.

O săptămână în care am pierdut numărul orgasmelor, uneori profitând de prezenţa Ninei pentru a merge la el acasă, pentru momente intime, pline de libertate şi extaz, neînfrânaţi de gândul că ne-ar putea auzi cineva sau că am

putea-o trezi pe Deea.

Am uitat de prezenţa vecinilor, chiar dacă ne-am abţinut şi nu am făcut gesturi evidente în public sau pe terasa unde ne petreceam seara. Oricine îşi putea da seama că e ceva între noi, dar nu au primit nicio confirmare evidentă.

— Iulia?

Vocea lui mă readuce în prezent.

— Da… se pare că da, zic bâlbâindu-mă, surprinsă de realizarea lui, în timp ce el afişează un zâmbet mândru.

— Ţi-am spus că aşa o să fie, zice şi se apleacă repede, ca să îmi dea un sărut scurt pe buze.

— Apropo, zic, amintindu-mi deodată că azi e vineri, mâine o să vină Irina pe aici.

Se strâmbă, ca şi când a muşcat dintr-o lămâie, dar imediat încearcă să repare grimasa cu un zâmbet forţat, care mă face să râd.

— Eu am înţeles că aţi avut un episod contradictoriu, destul de intens, dar sper ca mâine să rezolvaţi tensiunea asta dintre voi, pentru că nu îmi place să fiu la mijloc, între singurele persoane din viaţa mea la care ţin cu adevărat. După Deea, completez râânjind.

— Episod contradictoriu? zice amuzat, ridicând o sprânceană. Mai avea puţin şi mă muşca! Nu ai idee cum mârâia pe la uşă şi fac pariu că, dacă încercam să intru pe geam, rottweiler-ul de soră-ta era imediat pe pervaz. În viaţa mea nu am văzut o femeie mai încăpăţânata… Un cuvânt nu a vrut să asculte!

Nu mă pot opri din râs auzind tonul lui afectat. Un bărbat atât de masiv, vizibil înspăimântat de o piticanie ca Irina.

— Nu mai râde! Ţi-am zis că, a doua zi dimineaţă, eram sigur că o să am ocazia să vorbesc cu tine, dar când am văzut piaza rea, că a ieşit cu părul de vrăjitoare şi cearcăne sub ochi, am putut să jur că l-am văzut pe dracu' în faţa ochilor, care mi-a ieşit în cale.

Îşi cutremură corpul masiv şi eu mă ţin cu mâinile de burtă, râzând în hohote. Încet, chipul i se mai relaxează şi îmi zâmbeşte.

— E nebună, dar e nebuna ta, aşa că am să fac tot posibilul să mă port frumos.

— Nu ai de ce să te porţi altfel, zic, încercând să îmi domolesc râsul. Trebuie să înţelegi că ea este singura persoană care ştie prin ce am trecut în relaţia anterioară şi tot ce îşi doreşte este să mă protejeze şi să se asigure că nu mai sufăr.

Iau un loc pe canapea şi continuu să vorbesc liniştită, ştiind că Nina este cu Deea la plimbare şi nu ne poate auzi.

— Mereu s-a simţit vinovată că nu a văzut semnele care să îi indice că eu nu sunt bine. Îmi spunea că, dacă ar fi venit mai des în vizită, mi-ar fi văzut vreo vânătaie, înainte să se vindece, sau l-ar fi prins pe el într-un episod din acela, însă am încercat mereu să o liniştesc că erau atât de scurte acele momente încât nu avea cum să le prindă, iar eu nu eram capabilă să mărturisesc nimănui ceea ce mi se întâmpla şi, mai mult ca sigur, aş fi inventat o scuză pentru o eventuală

vânătaie. Aşa că, acum face lot posibilul să se revanşeze, chiar dacă este un pic prea protectoare.

Oftează şi se aşază lângă mine, luându-mi mâna în a lui. Ducând-o la buze, îmi depune un sărut în podul palmelor.

— Atunci îi dau dreptate şi cred că a fost, oarecum, justificat comportamentul ei, chiar dacă putea să fie puţin mai rezonabilă şi să asculte şi varianta mea de poveste.

— Aşa e Irina. Mai vulcanică, rânjesc, apărându-mi sora.

Dar mă încrunt şi trag aer în piept, înainte de a continua.

— Dar partea amuzantă este că nu am apucat să îi spun despre noi doi şi nici nu ştiu cum să o fac la telefon, astfel încât să nu leşine mâine când o să te vadă.

Tăcerea lui mă face să îl privesc, iar pe chipul lui văd o oarecare tristeţe.

— Vrei să ţinem ascunsă de ea relaţia noastră?

E rănit. Se vede pe chipul lui acest lucru şi asta mă sfâşie, aşa că mă grăbesc să îi răspund:

— Nu! Doamne fereşte! Este ultima persoană căreia aş vrea să îi ascund ceva atât de frumos!

Se luminează imediat şi mă trage în braţele lui, zdrobindu-mi buzele cu gura lui flămândă, făcându-mă să îmi înghit restul cuvintelor.

***

Cristi

Sunt o namilă de om care, în acest moment, tremură ca o frunză în mijlocul viscolului. Aruncă-mă în mijlocul

sălbăticiei, în plină noapte, sau în cel mai urât cimitir, că mă aşez calm cu fundul pe o piatră funerară şi îmi aprind o ţigară, pe care o savurez fără niciun stres.

Dar nu mă pune să stau pe o canapea şi să o aştept, din secundă în secundă, pe vipera de Irina, să dea cu nasul de mine, în casa celei pe care ea mi-a interzis clar să o mai văd.

Îmi dau palme şi pumni mental, să îmi revin. Nu mă face pe mine o femeiuşcă nebună şi chiar dacă muşcă, o să mă abţin, de dragul Iuliei, să nu îi dau una peste ceafa, ca să o liniştesc.

Pentru o frântură de secundă, mă gândesc la fratele meu, pe care mi l-aş dori aici lângă mine, că sigur i-ar face plăcere să se înfigă un pic în drăcoaica asta mică şi răutăcioasă, ca un pechinez călcat pe coadă.

Hmm… da, chiar i-ar plăcea să o pună cu botul pe labe. La propriu.

Furtuna intră în casă, fără să ciocănească. Dar în loc să mă fac alb, ca un condamnat în faţa plutonului de execuţie, mă buşeşte râsul când îi văd faţa şi ochii cât cepele când mă vede în casa Iuliei.

Am înţeles perfect atitudinea ei, după ce Iulia mi-a explicat cum stau lucrurile între ele, însă tocmai acest lucru a făcut ca emoţiile mele să crească atât de mult în clipa asta, pentru că am înţeles cât de important este pentru Iulia ca eu şi sora ei să ne înţelegem. Şi chiar sper ca nebuna să lase orgoliul la o parte şi să mă accepte.

Chipul ei trece de la uimire la furie, cât ai clipi, mai ales că eu râd ca boul, ceea ce o înfurie şi mai tare.

La naiba! Deja am dat-o în bară.

Nu am decât un singur lucru de făcut.

Mă ridic în picioare şi din doi paşi sunt lângă ea şi o iau în braţe. La cât e de mică, dacă o strâng puţin mai tare, i-aş face praf oasele, deşi gândul e foarte tentant. Dar mă abţin.

— Ce mama dracu'?!

Dă să se zbată, dar nu o las să scape. Mă uit cu coada ochiului la Iulia, care e cu gura deschisă, şocată de ceea ce vede.

— Îţi mulţumesc că eşti alături de Iulia şi îi vrei binele, îi şoptesc.

Rămâne blocată, probabil şocată de cuvintele mele, moment în care mă desprind de ea, sperând că, până se dezmeticeşte, am timp să fac un pas în spate şi să mă feresc de o eventuală lovitură sub centură. *Că pare genul care dă la punctele sensibile şi nu joacă corect.*

Irina se uită încruntată, de la mine la sora ei şi înapoi, de câteva ori, ca o ameţită, care nu ştie dacă să atace sau nu.

— Ce dracu' se întâmplă aici? zice dur, uitându-se la Iulia. Spune-mi că l-ai adus ca să îl otrăveşti, iar pe mine m-ai chemat să te ajut să îl tranşezi.

— Ceva de genul, zice aceasta chicotind, dar privirea mea confuză şi un pic tăioasă, o face să râdă şi mai tare.

— Păi, dacă e aşa, trebuia să îmi spui la telefon să vin cu uneltele de acasă. Ştii că de abia aştept să le folosesc.

Nebuna face un pas spre mine, dar mă ocoleşte.

— Se pare că aveţi ceva să îmi spuneţi, dar ca să vă ascult, fără să vă dau cap în cap, trebuie să îmi pup nepoata

şi apoi să beau ceva tare.

Se duce spre canapea, unde Deea pare captivată de o jucărie colorată. O pupă şi o ia în braţe pentru câteva clipe, apoi o pune la loc şi se duce la frigider, de unde îşi scoate o sticlă de cidru.

Îşi ridică privirea spre noi şi zice:

— Sau îmi trebuie o băutură mai tare?

— Poate şampanie, zice Iulia, zâmbind lângă Deea.

— E clar… bombăne Iulia, deschizând sticla.

Bea câteva guri, după care pune sticla pe masă şi se uită la mine.

— Ia zi, ursule panda. Vrei să discutăm?

— Eşti sigură că, de data asta, o să mă asculţi?

— Nu prea mai am încotro. Se pare că sora mea mă pune în faţa faptului împlinit, iar eu trebuie doar să înţeleg ce s-a întâmplat. Aşa că, hai să vorbim.

— Vreţi să vă las singuri?

Întrebarea Iuliei mă loveşte în moalele capului şi mă întorc brusc spre ea, cu o privire nedumerită, în timp ce piticul din capul meu urlă disperat la ea, cu lacrimi în ochi: *„nu mă lăsa singur cu nebuna asta!”*

— Da, zice imediat Irina, dar nu te duce prea departe, că apoi urmezi tu la interogatoriu.

Brusc, zâmbetul Iuliei dispare şi înghite în sec, aşa că acum e rândul meu să rânjesc drăceşte la ea. *Numai pe mine să mă ciufulească rottweiler-ul? Lasă să te muşte un pic şi pe tine de funduleţul ăla sexy.*

După ce Iulia iese pe terasă, cu cea mică, mă întorc spre

Irina, rezemându-mă de marginea canapelei, împreunându-mi braţele peste piept.

— Ştiu că am greşit şi toată faza s-a văzut total aiurea, zic repede, pe un ton serios, până să înceapă ea să turuie ca o moară stricată, dar tot scandalul pe care l-ai făcut şi pentru care trebuie să îţi mulţumesc, nu a făcut decât să îmi deschidă ochii şi să mă facă să îmi dau seama cât de îndrăgostit sunt de sora ta.

Micul meu discurs o lasă cu gura căscată. *Punct ochit, punct lovit. Un punct pentru Cristian, zero puncte pentru rottweiler!*

— Stai aşa, ridică o palmă, oprindu-mă din a mai spune altceva. Tu chiar vorbeşti serios sau e doar aşa, la început, şi încă nu eşti decis, dar e drăguţ şi bine şi îţi place… bla, bla… momentan?

— Sunt cât se poate de serios, Irina, spun, ignorând tonul ei, care devenea tot mai plictisitor. Aici este vorba despre Iulia, o femeie deosebită, care merită tot ce e mai bun pe lumea asta. Iar eu sunt decis să fac tot posibilul să îi ofer asta, atât ei cât şi micuţei care mi-a intrat la suflet, din prima secundă în care am văzut-o.

Vocea mea hotărâtă o cam pune pe gânduri şi îmi cântăreşte cuvintele.

— Aşa am crezut şi despre nenorocitul ăla, dar s-a dovedit a fi un coşmar, zice după câteva secunde de linişte.

— Eu nu sunt ăla, zic tăios. Iulia mi-a povestit totul şi dacă cineva mă mai compară cu el, îl dau cu capul de perete, până îi intră minţile în cap că nu am nimic în comun cu

jigodia aia de om!

Sprâncenele i se ridică şi face ochii mari, surprinsă.

— Ţi-a povestit Iulia totul?

— Da, zic, un pic mândru. Tu chiar nu pricepi că între noi treaba chiar a pornit pe un drum serios?

Plescăie din buze şi se întinde după băutura rece, din care bea câteva guri, O pune la loc pe masă şi îşi ridică privirea spre mine.

— Am fost oarbă cât timp ea a fost măritată cu ăla şi am crezut tot teatrul lui, aşa că, te anunţ, încă de pe acum, că o să fiu cu ochii pe tine, ca un vultur care urmăreşte şobolanul de câmp.

Pe bune?!

— Tocmai m-ai făcut şobolan?!

Asta e nouă… animalul ăsta nu îl aveam în palmares.

— Nu orice şobolan. Ăia de câmp sunt mai drăguţi, zice, rânjind la mine cu toţi dinţii.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu mă ajuţi deloc.

— Vrei să fii un popândău? continuă pe un ton la fel de jucăuş.

— Irina… şuier ameninţător printre dinţi, iar ea îşi ridică imediat mâinile, în semn de predare.

— Gata, gata! Sunt cuminte! Dar sper să fii şi tu, spune, devenind serioasă. Nu vreau să sun ca o placă mult prea veche deja, dar dacă Iulia o să sufere din cauza ta, chiar şi o secundă, jur că o să îţi transform viaţa într-un calvar şi o să te fac să blestemi ziua în care te-ai născut!

Da, sună ca o replică mult prea întâlnită prin filme, dar ştiu, în acelaşi timp, că Irina este foarte serioasă în privinţa asta şi destul de nebună să încerce acest lucru.

— Te ard pe rug! mai spune, ridicând ameninţător un deget, care deja mă amuză.

— Ok, nebuno, am priceput. Nu o să se întâmple, zic calm.

— Bine. Acum fii drăguţ, ca un urs panda, şi ia-i locul Iuliei, ca să discut şi cu ea.

Clatin din cap. Zici că e poliţia care ne interoghează separat, să vadă dacă poveştile ni se potrivesc. *Femeie nebună…*

După mai puţin de jumătate de oră, se termină şi interogatoriul Iuliei, iar cele două mi se alătură pe terasă, chiar când eu mă plimbam cu Deea în braţe pe lângă nişte pomi, ea părând fascinată de mişcările frunzelor verzi. Le surprind, privindu-mă în tăcere, şi mă opresc în loc, uitându-mă la ele întrebător.

— Deci? Ne arestezi sau ne laşi liberi?

— Da, da, nu mă mai bag între voi, zice Irina, clătinând din cap. Dar nu uita ce ţi-am zis.

Şi face semn cu două degete, de la ochii ei spre mine, gest care înseamnă că o să fie cu ochii pe mine. Nu îmi pot abţine grimasa şi ochii care se dau peste cap.

Nu pot să spun că nu sunt uşurat de cum stau lucrurile acum, ştiind că nu o mai am pe nebună în spate şi că nu mai vrea să mă sfâşie, cu prima ocazie pe care o are. Acum mă pot focusa liniştit pe Iulia şi, mai ales, pe ceea ce vreau să îi

fac la noapte.

După plecarea Irinei, Nina – care până acum fusese plecată cu nişte treabă – o pune la somn pe Deea, iar eu rămân în living, cu Iulia. O iau în braţe şi îmi place când ea îmi cuprinde talia, cu braţele ei subţiri.

— Ce ai spune dacă săptămâna viitoare am merge câteva zile la Braşov?

Îşi ridică privirea spre mine, un pic gânditoare.

— Nu am plecat cu Deea aşa departe, până acum. Nici nu ştiu cum o să se comporte în altă casă.

— Avem ocazia să vedem acum. Oricum, e mică şi cred că se va adapta fără probleme. Ai mei au o casă de vacanţă acolo, aşadar vom avea totul la dispoziţie.

— Casa părinţilor tăi?

— Nu vor fi acolo, stai liniştită, o asigur cu un zâmbet, când sesizez îngrijorarea din glasul ei.

— Şi nu îi va deranja?

— De ce să îi deranjeze? E casa familiei, toţi avem dreptul să mergem acolo, când vrem, cu cine vrem.

— Ok… cum spui tu.

— Eu spun că mergem.

— Atunci, hai să mergem.

Zâmbetul ei mă încălzeşte. Nu credeam că voi fi, vreodată, la degetul mic al unei femei, dar ea mă are tot. Trup şi suflet. Şi nu mă deranjează deloc.

Capitolul 18

Wow, mamă!

Iulia

Ajungem vineri după prânz la vila familiei Diaconu, după un drum destul de liniştit, pentru că Deea a dormit aproape tot timpul. Dar, în acelaşi timp, a fost amuzant, pentru că am venit cu maşina mea, iar Cristi părea ca un gigant în cutiuţa metalică, destul de încăpătoare.

Am râs foarte tare de el când s-a aşezat pe scaun şi timp de aproape zece minute s-a jucat cu setările acestuia, pentru a-l ajusta corpului său masiv. Până la urmă, l-a dat la maxim în jos, aproape la maxim în spate, cât să am şi eu loc pe banchetă, lângă Deea, iar după ce a considerat că stă destul de confortabil, neam pornit la drum. A sugerat să mergem cu maşina lui însă când a văzut câte aveam eu de luat pentru bebeluşă, a realizat şi el că nu ar fi avut loc în maşina lui fiţoasă, care nu e făcută pentru deplasări în familie.

Familie.

Familie?! Ce naiba zic? Hai că am luat-o razna… Suntem doi oameni la început de relaţie, până la urmă. Încă nu s-au făcut „jurăminte de sânge" şi alte promisiuni, chiar dacă amândoi tratăm, cu sinceritate şi seriozitate, relaţia asta.

Singura persoană cu care avem contact la vilă este o femeie, trecută de cincizeci de ani, care se ocupă de întreţinere şi curăţenie, ocazional, când nu e nimeni pe acolo.

Casa este frumoasă, predominând mult lemn în

designul acesteia, cu trei dormitoare la etaj, iar la parter are un living imens, o bucătărie pe măsură şi încă un dormitor. Totul este frumos ordonat şi, nu ştiu de ce, continuu să mă simt ca un elefant în magazinul cu bibelouri, de parcă mama lui o să apară şi o să mă certe dacă deranjez ceva. E un sentiment ciudat care nu îmi dă pace şi nu mă lasă să mă relaxez, însă Cristi face tot posibilul să mă ajute să intru în starea potrivită pentru vacanţă.

După ce descărcăm bagajele, montăm pătuţul pliabil, pe care l-am luat pentru astfel de călătorii, în unul dintre dormitoarele de la etaj, bagajele noastre urmând să fie desfăcute în dormitorul alăturat. Dacă Deea va avea probleme să se acomodeze în noul loc, atunci vom dormi cu ea – a fost propunerea lui Cristi, cu care am fost de acord, fără ezitare.

Spre seară, am ieşit la o plimbare prin parcul din centru, Deea bucurându-se de vremea caldă, dar care nu este la fel de sufocantă ca în capitală. Sunt sigură că aerul curat o va ajuta să doarmă liniştită la noapte.

Cristi împinge cu o mână căruciorul, în timp ce, cu cealaltă, o ţine pe a mea prizonieră. Ne plimbăm zâmbitori şi sunt sigură că toată lumea ne vede ca pe o familie.

Din nou, încerc să alung acest cuvânt din mintea mea, chiar dacă, în adâncul sufletului, îmi place ideea.

Mă uit spre el şi îl văd relaxat şi zâmbitor, iar asta mă face să rămân cu ochii asupra lui, fascinată de acest om minunat.

— De ce zâmbeşti?

Îmi dau seama că m-a prins analizându-l şi chicotesc.

— Din cauza ta.

— Râzi de mine?

Tonul jucăuş mă face să râd.

— Nu! Doar că mi-e greu să mă obişnuiesc cu imaginea asta: tu împingând un cărucior.

Zâmbeşte sincer.

— Nu e mare filosofie. E un cărucior foarte uşor de manevrat! spune şi împinge căruciorul cu un deget, iar gluma lui mă face să râd şi mai tare şi să îl lovesc uşor peste umăr.

— Ştii la ce mă refer!

— Da, ştiu, zice, devenind mai serios, dar continuând să zâmbească liniştit. Nici eu nu credeam că o să ajung să fac asta, dar acum mi se pare totul foarte natural, ca şi când am avut un copil de când mă ştiu. Tu, ea, stilul ăsta de viaţă… totul pare că este pe drumul care trebuie să fie şi că nu îmi lipseşte nimic, de când vă am alături.

Mă opresc în loc, fără să îmi dau seama.

— M-ai făcut să sper din nou, Cristi. Să sper că am o şansă la fericire.

Vine lângă mine şi îmi mângâie obrazul cu buricele degetelor, într-o atingere fină şi caldă.

— Pentru că meriţi asta, Irina. Cu vârf şi îndesat. Şi sper, din tot sufletul, ca eu să îţi pot oferi toată fericirea aceasta, mult timp de acum înainte.

Nu îmi dă timp pentru o replică, nici măcar să mă gândesc la una, pentru că îşi lipeşte buzele de ale mele,

sărutându-mă. Acum ştiu sigur că ceea ce este acum între noi este iubire.

Limba dulce îmi invadează gura şi îmi cuprinde talia cu mâna, lipindu-mă de el. Nu ne pasă că suntem în mijlocul oraşului, ne lăsăm pradă pasiunii care pune tot mai mult stăpânire pe sufletele noastre. Cu greu, buzele lui se desprind de ale mele, lăsându-mă să îmi doresc şi mai mult.

— Hai să mergem acasă, altfel risc să te dezbrac în primul tufiş pe care îl găsesc sau direct pe banca asta, în văzul lumii, îmi spune cu o privire mistuitoare în ochi.

— Nu ştiu de ce, dar te cred în stare, îi răspund, hipnotizată de vocea lui.

Îşi drege glasul şi se uită în faţă, peste capul meu.

— Acum chiar e bine că am căruciorul în faţă, altfel îmi vedea toată lumea erecţia. Aşa că, treci acasă, că am treabă cu tine!

Începem să râdem şi pornim grăbiţi spre maşină.

Cât timp o adorm eu pe Deea, Cristi profită de faptul că am mâinile ocupate cu minunea mea mică. Îmi mai presară câte o sărutare pe umăr, se mai lipeşte de spatele meu, făcându-mă să îi simt erecţia încă prezentă în pantaloni, ca şi când vrea să grăbesc procesul şi să mă ocup şi de el cât mai repede.

Nu că ar ţine de mine cât de repede adoarme micuţa mea, însă aceasta este obosită după drumul lung şi doza mare de aer curat luată de afară, aşa că adoarme în braţele mele, destul de repejor.

Când mă întorc în camera alăturată, Cristi este întins pe

pat, cu telecomanda în mână. Dar privirea lui, fixată pe mine, îmi trezeşte toate simţurile. Se ridică, ca o felină, încet de pe pat, în timp ce eu rămân nemişcată în tocul uşii. Vine spre mine şi se opreşte în faţa mea, însă se apleacă un pic şi stinge lumina de la întrerupătorul de lângă umărul meu, camera cufundându-se într-o lumină difuză, dată de televizorul lăsat pe un canal cu muzică, potrivită pentru ceea ce urmează.

Când se retrage, îşi opreşte faţa lângă a mea şi îmi sărută maxilarul, atât de fin încât am impresia că totul este doar în imaginaţia mea. Capul mi se lasă într-o parte, făcând loc buzelor să îşi continue drumul fierbinte, pe care el îl urmează spre gâtul meu.

Îmi trage peste cap bluza, iar sărutările coboară între sânii mei, susţinuţi de sutienul negru, dezgolindu-i din cupele fine, masându-i uşor cu palmele mari şi lingându-i pe rând pe fiecare, acordându-le aceeaşi atenţie, sugându-mi sfârcurile şi strângând cu dinţii, până când gemetele mele încep să umple camera.

Cu greu mă mai ţin pe picioare şi reuşesc să îmi găsesc echilibrul rezemându-mă de peretele din spate.

Mâinile lui coboară pe şoldurile mele, desfăcându-mi blugii, din care mă ajută să ies imediat, iar atingerile devin tot mai pline de dorinţă, când degetele lui intră în chiloţii deja umeziţi şi mă atinge în locul cel mai cald al corpului meu. Îmi muşcă din nou unul dintre sfârcuri şi îl suge zgomotos, în timp ce îmi dezmiardă labiile cu mâna talentată şi mă pătrunde cu două degete, fără să mai piardă timpul cu

alte jocuri.

— O să te fac să îţi dai drumul aşa, pentru început, îmi şopteşte, revenind cu buzele peste ale mele.

Respiraţia lui caldă îmi mângâie faţa, iar când îmi deschid ochii sunt învăluită de privirea lui plină de dorinţă. Mă priveşte fix, iar eu nu pot decât să caut mai mult aer printre buzele întredeschise, simţind cum corpul îmi este tot mai fierbinte, iar degetele lui pătrund tot mai adânc în mine. Cu podul palmei, îmi freacă clitorisul şi sunt tot mai aproape de orgasmul care ştiu că mă va lăsa fără vlagă în picioare. Dar el este lângă mine şi mă prinde când corpul îmi explodează de plăcere, iar geamătul îmi este estompat de buzele care se zdrobesc de ale mele cu atâta poftă.

Mă întinde pe pat, însă, când găsesc un strop de luciditate, decid să fac ceva ce nu am făcut până acum cu el. Îl întorc pe spate şi mă aşez peste el, ajutându-l să iasă din hainele incomode şi îi dau jos şi lenjeria. Dar erecţia lui este atât de apetisantă încât nu mai am niciun dubiu că vreau să fac asta. Cobor între picioarele lui, luându-l prin surprindere cu gestul meu, şi îl cuprind cu mâna, înainte de a-mi lipi buzele de el.

Cristi îşi trece mâinile prin părul meu, dându-l la o parte pentru a mă privi, cu aceeaşi sclipire nebună în ochi, când buzele mele îi gustă capul rozaliu şi îl adâncesc în gura mea, cât pot de mult. Îşi muşcă buza de jos şi mă priveşte fascinat, gemând în timp ce eu continuu să îl umezesc şi să îl ling, ca pe acadeaua mea preferată.

— Dumnezeule, Iulia, dacă mai continui, o să îmi dau

drumul.

— Fă-o, îl îndemn şi, ca şi cum doar de aprobarea mea avea nevoie, în câteva secunde îi simt lichidul cald ţâşnind pe limba mea.

Mă trezesc luată pe sus şi sărutată cu poftă, apoi întoarsă pe spate şi, până să mă dezmeticesc, capul lui este între picioarele mele.

— Cristi, îi gem numele, când limba îmi atinge miezul, iar buzele mă gustă ca pe o piersică, plescăind după fiecare mişcare pe care o face cu poftă.

Limba lui mă pătrunde de câteva ori, până când este înlocuită de aceleaşi două degete care m-au înnebunit mai devreme, continuând în acelaşi timp să îmi tachineze bumbul sensibil al clitorisului, care continuă să fie gustat cu plăcere. Valurile de căldură nu întârzie să îmi cuprindă corpul, tot mai puternice şi tot mai cutremurătoare, aruncându-mă din nou în braţele unui orgasm puternic şi ale iubitului meu, care mă gustă încet, până când convulsiile se potolesc şi respiraţia se domoleşte.

Apoi vine deasupra mea şi, dintr-o mişcare, este în mine tot, lung şi perfect. Rămânem nemişcaţi preţ de o secundă, privindu-ne în ochi, apoi începe să se mişte, încet la început, dar cu mişcări adânci şi precise, apoi măreşte ritmul, mai mult şi mai mult, gemetele mele şi mârâitul lui fiind delicii care ne stimulează şi mai tare, ştiind fiecare cât de excitat este celălalt. Atingerile şi toate mişcările, pline de nevoie şi de dorinţă, ne fac să atingem apogeul, dar şi să prelungim acest moment de plăcere, cât mai mult.

Mă întoarce pe burtă, băgând o pernă sub bazinul meu, şi continuă să îşi lovească şoldurile de fundul meu, uşor expus, însă poziţia face ca senzaţia să fie şi mai arzătoare. Se lasă peste mine şi îi simt sărutările fierbinţi pe umăr, iar astfel sunt lovită de un nou orgasm.

Dar el nu se opreşte. Mă întoarce pe o parte şi, ridicându-mi un picior, cu ajutorul braţului, continuă să intre în mine, tot mai repede şi mai adânc. Aşezându-mi piciorul pe şoldul lui, îmi cuprinde sânul cu mâna, strângându-l cu degetele lui lungi şi îmi ciupeşte sfârcul tare, trimiţându-mi un val de durere dulce în tot corpul, care se îmbină cu plăcerea. După ce repetă gestul, amândoi simţim tremurul orgasmului care ne loveşte în acelaşi timp.

Abia mai pot să respir, iar el simte acelaşi lucru. Mă cuprinde cu braţele şi lăsăm tăcerea să ne potolească bătăile inimii.

Cuprinsă de această eforie, sunt la un pas să spun cuvintele magice. Ştie că sunt îndrăgostită de el şi el simte la fel, dar până acum nu am spus niciunul: „te iubesc”.

Sunt cuvinte pe care le-am spus unui singur bărbat, până acum, iar acela m-a rănit mai mult ca oricine. Acum ştiu că am lângă mine un bărbat care merită, cu adevărat, să le audă din gura mea.

Trag aer în piept şi mă pregătesc să le şoptesc, când respiraţia lui apăsată îmi mângâie ceafa. A adormit.

Zâmbesc şi mă cuibăresc mai bine în braţele lui.

E şi mâine o zi.

* * *

Cristi

Mă trezesc învăluit de o mireasmă minunată de cafea şi zâmbesc.

Lângă mine, locul din pat este gol şi ştiu că, la fel ca şi ieri, Iulia a pregătit deja micul dejun şi cafeaua este gata.

Mă întind cât sunt de mare, ca o pisică în pat, încă păstrându-mi un zâmbet imens pe chip, fericit că am avut parte de unul dintre cele mai frumoase weekend-uri din viaţa mea.

M-am jucat cu Deea, am râs alături de Iulia, am mâncat amândoi toate prostiile care ne erau livrate acasă şi am avut parte de ore întregi de sex, profitând de fiecare clipă pe care o aveam la dispoziţie când micuţa Deea adormea în camera ei.

De Iulia nu pot să mă satur. Şi nici nu vreau. Pe zi ce trece, o doresc mai mult, iar cu fiecare clipă pe are o petrec alături de ea, îmi doresc să nu mai plec deloc. E mereu caldă şi dulce, iar eu am devenit dependent de această femeie.

Acum, e mai mult decât o obsesie. Acum ea este tot ce vreau. Alături de ea şi de Deea am exact viaţa care îmi place şi nu îmi doresc altceva.

Dornic să îmi sărut cât mai repede femeia, îmi trag rapid o pereche de boxeri şi cobor scările, spre bucătăria înmiresmată.

Deschid uşa, dar şocul mă loveşte atât de tare, că sunt la un pas să mă dezechilibrez.

— Wow, mamă!

O pereche de ochi reci se întorc spre mine, analizându-mi de sus în jos corpul tatuat, aproape gol, în acelaşi stil critic şi plin de dezgust pe care îl cunosc de ani de zile.

— Cristian, pune ceva pe tine, că îmi creşte din nou tensiunea când văd cum ţi-ai distrus pielea frumoasă cu tatuajele alea groteşti.

Privirea îmi fuge imediat la Iulia, care stă faţă în faţă cu mama, la aceeaşi masă. Încerc să îi transmit regretul că lucrurile au luat această întorsătură, însă ea îşi mută privirea spre cana de cafea pe care o are între palme.

Ceva nu este în ordine.

— Vin imediat, spun repede şi ies din încăpere, ştiind că, dacă trebuie să iau atitudine în faţa mamei, nu o pot face în chiloţi.

Îmbrac cele mai negre haine pe care le am la mine, adică o pereche de blugi şi un tricou, şi chiar dacă aveam de gând să fac un duş, vizita surpriză a mamei nu îmi permite luxul pentru aşa ceva, pentru că nu vreau să o mai las singură cu Iulia, nici măcar o secundă.

Inima îmi bate tot mai tare, pentru că presimt că aceasta e de ceva timp în casă şi a avut timp să schimbe cu iubita mea mai multe cuvinte decât trebuia.

Iar eu dormeam ca o valiză în gară… *La dracu' cu somnul meu!*

Capitolul 19

Înapoi la realitate

Cristi

Revenit alături de cele două femei fatale din viaţa mea, una în sensul bun, cealaltă într-un sens negativ, mă duc direct la Iulia şi o sărut scurt pe buze, ignorând-o pe mama, care continuă să ne privească cu coada ochiului. Apoi mă duc la scoica în care stă Deea cuminte, cu suzeta în guriţă, şi o sărut şi pe ea pe frunte.

În rest, linişte.

— Înţelesesem de la tata că nu aveţi niciunul planuri să treceţi pe aici zilele astea, mă adresez mamei, care îşi ridică obrazul, semn să nu mă aşez şi să o pup şi pe ea, aşa cum îi place, pe ambii obraji.

— Iar eu nu am ştiut că sunteţi aici, altfel nu deranjam. M-am supărat un pic pe Bucureştiul ăla aglomerat şi am vrut să iau o gură de aer curat.

Asta se traduce prin: „m-am certat cu tatăl tău şi am plecat de acasă, aşa cum fac de obicei”. Dar mama nu ar recunoaşte niciodată că are certuri cu tata, aşa cum are, probabil, orice cuplu, sau poate chiar mai rău, şi preferă să păstreze aparenţele imaginii familiei perfecte, iar ea să se ascundă în spatele imaginii unei femei care, sufocată de poluarea unui oraş mare, se refugiază în casa de la munte.

Îmi pun o cană de cafea şi, prost să fiu, să nu simt tensiunea care este în cameră. Mă uit spre Iulia, care din nou are atenţia îndreptată spre cana cu cafea, şi spre Deea, care îi este alături.

Cu cana în mână, mă aşez pe scaunul de lângă ea, decis să aflu ce se întâmplă şi cât rău a făcut mama.

— Ai venit de mult? o întreb, încercând să mimez indiferenţa.

— Acum câteva ore. Am plecat de îndată ce m-am trezit.

Mă uit la ceas. Este ora zece jumătate, deci chiar a plecat cu noaptea în cap. Bine că nu a venit aseară, când eram între picioarele Iuliei, chiar pe masa unde acum ne bem cafeaua. Zâmbesc în colţul gurii, amintindu-mi momentul care îmi trezeşte deja balaurul din pantaloni, dorind-o din nou pe fiinţa frumoasă de lângă mine.

Îi iau mâna şi o aşez peste piciorul meu, acoperind-o cu palma mea mare. Din fericire, nu mă respinge.

— Măcar răsărise soarele? revin asupra mamei, un pic ironic.

— Cristian, chiar îmi pare rău dacă v-am deranjat. I-am cerut scuze şi Iuliei, că am apărut aşa în casă. Sărăcuţa s-a şi speriat de mine când m-a văzut dimineaţă aici. Am văzut maşina aia mică parcată în faţă şi aşa mi-am dat seama că e cineva, dar nu ştiam dacă sunt hoţii sau unul dintre copiii mei. Dar am sunat-o pe menajeră şi mi-a spus că ai venit, aşa că am încercat să fac cât mai puţină gălăgie.

Bea o gură de cafea şi zâmbeşte către amândoi, ceea ce mă face să fiu confuz, văzând atitudinea ei caldă faţă de Iulia.

Să ne fie clar: mama nu a agreat nicio prietenă de-a mea. Oricât de rece a devenit relaţia dintre noi, a continuat mereu să îşi exprime punctul de vedere, de parcă acesta mai conta pentru mine. Acelaşi lucru este valabil şi pentru fratele

meu, însă cu mine mereu a avut ceva şi nu mi-a dat pace, criticând fiecare fată cu care mă vedea. Aşa că, sunt surprins să văd că nu încearcă să sară la gâtul Iuliei, care este o femeie cu un copil mic, copilul altuia, deci departe de idealul pe care mama şi-l doreşte pentru mine şi pe care l-ar aproba aşa uşor.

— Dacă vă deranjez, pot să mă duc la un hotel sau să mă întorc înapoi în Bucureşti, zice ea repede, victimizându-se.

— În niciun caz, zice repede Iulia. Noi, oricum, o să plecăm azi şi, cu cât ne mobilizăm mai repede, cu atât avem şanse mai mari să evităm traficul de pe drum.

— Nu vreau să vă grăbiţi din cauza mea. Mă simt prost că am dat năvală peste voi!

— Este casa dumneavoastră, răspunde Iulia, încercând să schiţeze un zâmbet, care mie îmi pare fals. Aveţi tot dreptul să fiţi aici.

Şi se ridică, luând-o pe micuţă în braţe.

— Eu mă apuc să strâng bagajele. Vă las să mai povestiţi.

Şi ne zâmbeşte la amândoi, ieşind din încăpere.

Situaţia pare ok, însă ceva tot nu îmi dă pace.

— Te-ai luat de ea? o întreb pe mama când rămânem singuri.

Aceasta face ochii mari şi mă priveşte ca o pasăre rănită, ducându-şi o mână la piept.

— De ce aş face asta?

— Pentru că, din punctul tău de vedere, nicio femeie nu este suficient de bună pentru mine, cu atât mai puţin una

care are deja un copil.

— Poate că astea sunt frustrările tale, Cristian, şi nu este cazul să le arunci la mine în braţe. Dar nu înţeleg, de unde vine întrebarea ta?

— Am eu un sentiment mai ciudat, ca şi când ţi-ai băgat nasul, cât timp eu am dormit.

— Dacă tu sau ea v-aţi trezit azi cu faţa la cearşaf este problema voastră. Nu mă băgaţi la mijloc.

Îşi ridică mâinile în semn de predare, iar eu mă las pe spatele scaunului. Ştiu sigur că o să îmi dau seama, în zilele care urmează, dacă mama a supărat-o pe Iulia cu ceva sau nu.

Până la prânz, suntem deja cu bagajele la uşă, însă mama insistă să nu plecăm fără să mâncăm ceva înainte. Iulia acceptă să ne comandăm o pizza înainte de plecare, însă îndată ce terminăm de mâncat, suntem deja pe drum, spre cartierul nostru rezidenţial.

Ajungem în New Moon după câteva ore bune petrecute în traficul infernal de pe Valea Prahovei. Nu am vrut să o iau pe o rută ocolitoare, pentru că voiam să petrec mai mult timp alături de Iulia, ca să desluşesc misterul din spatele comportamentului ei bizar. Mi-a repetat, de fiecare dată când am întrebat-o dacă totul este în regulă, că nu s-a întâmplat nimic şi că doar a fost luată prin surprindere de vizita mamei, care a făcut-o să fie puţin mai rezervată în gesturile de afecţiune faţă de mine, dar nimic altceva.

Am acceptat cu greu explicaţia, însă ea a continuat să fie reţinută faţă de mine.

Când am ajuns acasă, chiar am avut sentimentul că lucrurile au revenit la normal şi că, în cartierul nostru rezidenţial suntem din nou „noi”, însă după ce am scos bagajele din maşină şi am luat o cină uşoară împreună, Iulia a rămas câteva minute nemişcată de la masă, cu privirea în gol.

— Te superi dacă în seara asta rămâi la tine?

Întrebarea ei a venit ca o bâtă de fier în creştetul capului meu.

— Deci s-a întâmplat ceva, zic încet, cu inima strânsă.

— Sunt foarte, foarte obosită şi am nevoie de puţin spaţiu.

Mă încrunt. Ştiu că am fost nedespărţiţi de când am decis să fim împreună, din ziua în care i-am oprit maşina în mijlocul străzii, dar ceea ce îmi spune nu sună bine.

Inima îmi bate cu putere, dar mă abţin să mă manifest aşa cum tot corpul îmi cere, adică să încep să înjur, pentru că eu vreau, de fapt, să rămân şi azi cu ea. *Şi mâine, şi poimâine…*

— Asta e singura problemă?

— Adică?

— Adică nu ţi-a băgat mama în cap vreo prostie, de ţi-ai schimbat comportamentul aşa, deodată?

— Cristi, chiar sunt obosită, te rog să mă crezi. Hai să vorbim mâine, la cafea. Te duci tu să o cumperi, completează şi îmi zâmbeşte, amintindu-mi jocul nostru de la început.

Oftez, resemnat.

— Bine. Pe la nouă sunt cu cafeaua la tine pe terasă.

Se ridică în picioare şi, venind lângă mine, mă sărută scurt pe buze, dar când dă să se îndepărteze, o trag înapoi şi îi gust buzele cu pasiune, până o simt moale în braţele mele. Îi invadez gura cu limba, posedând-o şi amintindu-i cât de bine se simte alături de mine. Nu trebuie să uite. Nu trebuie să renunţe la noi.

Cu toate astea, am un sentiment ciudat, ca şi cum acesta este un sărut de adio.

Acasă îmi deschid o bere şi mă aşez pe canapea. Sunt, în continuare, încordat, fiecare muşchi al meu fiind întins la maxim. Presimt că ceva nu este în ordine.

După bere, decid să beau ceva mai tare, iar sticla de whisky este la îndemână. Nu am mai fumat în casă de mult, dar azi nu am chef să mai ies pe terasă, aşa că las fumul să îmi înceţoşeze tot parterul.

Din cinci în cinci minute, arunc o privire spre casa Irinei, dar deja lumina este stinsă în aproape toate camerele, mai puţin cea a bebeluşei.

Din zece în zece minute, iau telefonul în mână, decis să îi dau un mesaj sau să o sun şi să îi aud vocea caldă şi zâmbitoare, singura care mă poate linişti acum şi îmi poate reda sentimentul că totul este ok între noi.

Ce s-ar fi putut întâmpla? Oare mama i-a spus ceva care să o supere? Am simţit o mică tensiune între ele, când am intrat prima dată în bucătărie, dar până la plecare lucrurile păreau normale între ele. Singura care avea un comportament uşor diferit a fost Iulia, dar nu am nici cea mai mică idee care ar putea fi motivul.

Nu ştiu când mă prind zorii zilei următoare, iar eu am adormit pe canapea, cu telefonul în mână.

Mă trezesc cu o durere de spate, de la poziţia ciudată în care am dormit, în pantalonii de trening şi tricoul larg pe care le-am îmbrăcat la un moment dat, când am decis să fac un duş, sperând că o să adorm. Dar nu am reuşit, decât după câteva pahare de alcool şi multe ţigări.

Mă uit la ceasul de la telefon şi, văzând că este puţin trecut de ora opt jumătate, fug repede la duş, ca apoi să cumpăr cafea şi să mă duc la Iulia.

Ca în prima zi în care am făcut asta, mă apropii de terasa ei, însă ea nu este acolo. Mă aşez la măsuţă şi privesc agitat ceasul de la mână. Au trecut patru minute de când am ajuns, la ora nouă fix.

Cerul este înnorat şi sper să nu înceapă ploaia prea curând.

— ’neaţa! îi aud vocea frumoasă, dar chipul ei reflectă o oboseală care îmi dă de înţeles că nici ea nu a dormit prea mult azi-noapte.

— Ai avut o noapte grea? Pari obosită.

— Da, un pic. Dar sper ca această cafea să facă minuni.

Se întinde după paharul de carton şi se aşază pe scaunul din faţa mea.

— Nu m-ai pupat.

Remarca mea este un pic tăioasă, deşi este, mai mult, o concluzie. O concluzie care îmi face inima să bată şi mai tare, iar stomacul să se strângă.

— Iulia, ce se întâmplă? o întreb deodată, văzând-o

blocată la remarca mea de mai devreme.

— Cristi, vreau să încetăm să ne mai vedem.

Noroc că paharul este pe masă, că altfel îl strângeam între degete, până ar fi sărit lichidul din el. Dar adun tot ce am mai bun în mine şi încerc să îmi păstrez calmul.

— De ce?

— Pentru că lucrurile s-au mişcat mult prea repede şi am impresia că încercăm să clădim o relaţie, pe o fundaţie formată doar dintr-o atracţie instabilă.

— Poftim?!

— Cristi, am nevoie de timp să procesez ce s-a întâmplat între noi. Şi cred că şi tu ai. Nu vreau să te trezeşti peste câteva luni sau ani, că ţi-am răpit libertatea şi că, de fapt, eşti într-o relaţie cu mine şi cu un copil, care nu este al tău. Dar, cel mai important este că, nu vreau să mă trezesc eu că cel de lângă mine îmi reproşează că l-am legat de responsabilitatea unei familii. Nu vreau să fiu din nou abandonată şi, pentru că mi-e frică de asta, prefer să fiu la fel de singură ca şi până acum, să îmi cresc singură copilul, aşa cum am făcut-o în aceste luni.

O las să abereze, pentru că aceste cuvinte asta reprezintă pentru mine.

— Iulia, ce dracu' s-a întâmplat? Acum două zile, lucrurile erau perfecte între noi, dar de ieri te-ai schimbat total! Ce dracu' ţi-a spus mama?

— Mama ta nu are nicio legătură cu decizia mea.

Tonul ei este plat, dar nu prea îmi vine să o cred.

— Dar sigur ai discutat cu ea ceva ce te-a făcut să te

gândeşti la relaţia noastră, zic dur, simţind cum tensiunea îmi creşte, în timp ce ea pare calmă, chiar dacă ştiu că nu e.

Mâinile îi tremură încet pe paharul cu cafea, dar încearcă să ascundă asta.

— Cristi, grijile şi decizia îmi aparţin. Tu ai norocul să ai o mamă care te iubeşte, care îţi doreşte binele, dar ea nu are legătură cu ceea ce se întâmplă acum.

Mă ridic în picioare şi îmi trec mâinile prin păr. Nu pot să cred că o pierd atât de uşor! Nu pot să controlez nimic din ceea ce se întâmplă acum, iar asta mă face să îmi pierd minţile complet!

— Credeam că ţi-am câştigat încrederea! îi zic cu vocea aproape frântă. Că ţi-am dovedit cât de mult îmi place să fiu alături de tine şi de Deea, iar voi îmi faceţi viaţa completă!

Mă întorc spre ea şi o fixez cu privirea.

— Iulia, să fiu al dracu' dacă renunţ la tine!

Îşi muşcă buza de jos şi pot să jur că văd lacrimi în ochii ei, când îşi mută privirea spre un loc gol.

— Nu ţine numai de tine, îmi spune. Prioritatea mea este Deea şi vreau să mă concentrez pe copilul meu, nu pe relaţii amoroase care îmi distrag atenţia de la ea.

— Spui numai tâmpenii!

Se ridică în picioare şi îşi cuprinde corpul cu braţele.

— Nu vreau ca lucrurile să fie ciudate între noi, mai ales că suntem vecini, dar te rog, din suflet, să accepţi şi să îmi respecţi decizia. Îmi doresc să lăsăm loc de „bună ziua" şi să nu mă urăşti pentru asta. A fost frumos, dar prea mult pentru mine…

— Prea mult ce? Prea multă iubire? Prea mult sex?

În clipa în care rostesc ultima întrebare, îmi dau seama că trebuia să mă abţin.

Trage adânc aer în piept şi face un pas în spate.

— Trebuie să mă întorc la treabă, pentru că am foarte multă. Ai grijă de tine.

— Iulia, aşteaptă!

Dar nu mă ascultă şi intră rapid în casă, iar eu rămân ca un câine, abandonat pe terasă.

Mă uit în sus, spre cer, parcă cerând un ajutor de la divinitate, dar tot ce primesc sunt câţiva stropi de ploaie, care încep să cadă pe lângă mine şi pe faţa mea.

Exact ceea ce aveam nevoie. Acum nu sunt doar un câine abandonat, sunt un câine ud, abandonat pe terasă.

Capitolul 20

Cine merge mai departe

După o săptămână

Iulia

— Unde e pusă?

Este o zi tare urâtă afară. Plouă de două zile, de zici că a venit toamna în toată regula, dar, din fericire, de câteva ore s-a oprit, însă nu pentru mult timp… Până şi vremea este în ton cu starea mea… Doar că eu nu pot să mă plâng. Mi-am

făcut-o cu mâna mea… Aşa că, las vremea să plângă şi pentru mine.

— Pământul către Iulia!

Vocea Irinei mă face să tresar şi mă întorc spre ea, încruntată că m-a speriat.

— Ce vrei?

— Ceva lung, tare şi de culoare nude!

Asta iar a luat-o razna? Nimic nou. E starea ei normală, de femeie dusă cu capul şi obsedată sexual.

— Op…? Mă tem că nu pot să te ajut!

— Numai la prostii îţi stă mintea! zice, dându-şi ochii peste cap. O lingură de lemn vreau!

De data asta, eu îmi dau ochii peste cap.

— Sertarul de jos, îi zic, indicându-i cu degetul dulapul cu pricina.

Nu ştiu ce face ea prin bucătărie şi la ce îi trebuie, dar încerc să o ignor, văzându-mi de treaba mea, la laptop.

O simt când se aşază pe canapea, lângă mine, şi, uitându-se peste umărul meu, trage cu ochiul la monitor. Din nou, încerc să o ignor, dar nu se lasă:

— Că tot vorbeam despre linguri, unde e vecinul Cristi?

Nu ştiu ce legătură vede ea între cele două, dar eram sigură că va veni momentul ăsta, de aceea am evitat toată săptămâna să vorbesc cu ea, până m-am trezit cu nebuna la uşă.

— La el acasă.

— Parcă era aproape mutat la tine.

Mă uit la ea şi o văd încruntată. Las laptopul şi oftez.

— Nu mai suntem împreună. Nu vreau să vorbesc despre asta, aşa că nu insista.

— Ce-a făcut? deja scoate fum pe nas, de furioasă ce e.

— El nimic. Eu am pus punct.

Se lasă pe spate, uitându-se cu ochii mari la mine.

— Ce ai făcut?!

Nu răspund şi dau să îmi iau laptopul din nou în braţe, dar mă opreşte, punându-şi palma peste mâna mea.

— Iulia, de ce ai făcut asta?

Nici dacă îi spuneam că am în dulap un extraterestru nu ar fi fost la fel de uimită ca acum.

— Pentru că mi-am dat seama că avem stiluri de viaţă prea diferite şi riscam ca, într-o zi, el să vrea să revină la vechiul lui stil de viaţă, nu să rămână alături de mine şi de un copil care nu este al lui. Şi, cum m-aş fi simţit atunci? Aşa că, am preferat să tai răul din rădăcină.

— Femeie, tu ai luat-o razna? A zis el ceva despre povestea asta?

— Nu!

— Atunci, ce ţi-a venit să începi să sufli în iaurt, când omul nu a făcut decât să îţi arate cât de mult te iubeşte! Până şi eu am început să am încredere în el!

— Atunci, ia-l tu de bărbat!

— Nu fi vacă!

Mă încrunt la ea, dar nu e impresionată. Sunt eu sora mai mare, dar pare că e la un pas să mă bată.

— Irina, ţi-am spus că nu vreau să mai vorbesc despre asta. Am luat o decizie, nu îmi este uşor, dar mă consolez cu

gândul că am făcut ceea ce trebuie şi că a fost frumos, atât cât a durat.

— Şi, mai exact, când ai luat decizia asta?

— După ce ne-am întors de la munte.

— Şi ce s-a întâmplat la munte?

Deşteaptă încearcă să îmi întindă o capcană. Îi rânjesc ironică.

— Am luat decizia să pun punct relaţiei.

— Hai că eşti proastă!

— Irina, ai grijă! zic supărată. Sunt sora ta şi niciodată nu mi-ai vorbit în halul ăsta!

— Pentru că n-ai meritat-o, până acum! Pe cuvântul meu, Iulia, că nu te înţeleg! Cu ratatul ăla ai făcut o mulţime de compromisuri greşite şi ai luat decizii pe măsură, i-ai ascuns caracterul infect, iar ăstuia îi dai papucii pentru că se poartă perfect cu tine, doar pentru că, în globul tău de cristal vezi viitorul, şi ştii că o să te rănească!

— Nu am niciun glob de cristal, bombăn, uitându-mă oriunde altundeva, numai la ea nu.

Ştiu că are dreptate, dar nu pot să recunosc acest lucru.

— Păi, tocmai asta e problema! Că nu ai unul, dar te porţi de parcă ai avea.

Oftez şi îmi dau ochii peste cap.

— Bine că le ştii tu pe toate! Crede-mă că morala ta este ultimul lucru de care am nevoie!

— Poate ar trebui atunci să trec la o mamă de bătaie! Poate e mai eficientă!

Îmi lipeşte o palmă peste braţ, făcându-mă să mă

încrunt şi să îmi frec pielea, care mă ustură în urma loviturii.

— Mâine mergem să facem un test ADN, îi zic hotărâtă. Eşti prea dusă cu capul, ca să fim rude!

— Ba foarte bine că mergem! Pentru că nu pot să cred că sora mea de sânge e atât de idioată!

Se ridică de pe canapea şi începe să facă ture prin living, nervoasă, până când decide să se oprească lângă frigider şi să scoată o sticlă de vin. Toarnă suficient lichid într-un pahar şi apoi trage adânc aer în piept.

Mă prefac că îmi reiau activitatea la laptop, dar, sincer, nu prea mă pot concentra pe muncă, când am bomba asta lângă mine, care pare că o să explodeze din nou în orice clipă.

Cu coada ochiului, o văd cum mă fixează cu privirea ei tăioasă. Apoi oftează zgomotos şi pune paharul pe masa din bucătărie.

— De ce am impresia că ceva pute în toată treaba asta, iar tu nu îmi spui totul? zice, mijind ochii la mine.

— Pentru că speri să existe o rezolvare la toată povestea asta, dar nu este. Mergi mai departe, Irina. Eu asta încerc să fac şi sunt sigură că şi el a făcut-o deja.

Nu zice nimic şi continuă să mă analizeze încruntată.

— Mă duc să vorbesc cu el.

Nu ştiu cum arunc laptopul lângă mine şi sar în faţa ei, oprind-o din mersul hotărât cu care pornise spre terasă.

— Ai înnebunit?! Lasă-l în pace! Nu vreau să îl mai deranjez!

— Nu o faci tu, o fac eu!

— Irina, încetează! Suntem oameni maturi şi nu nişte copii care se duc să tragă de mânecă pe alţii, când ceva nu le convine!

— Dacă tu nu mă lămureşti, poate el o va face!

— Nu e nimic de lămurit!

Mă întorc cu spatele la ea, pentru că simt că mă va citi ca pe o carte deschisă, pentru că mă cunoaşte foarte bine şi poate să îşi dea seama, în orice clipă, cât de mult fabulez, dar ceea ce văd în faţa ochilor mă loveşte în creştetul capului şi un val de lacrimi îmi înceţoşează vederea.

— Şi, de data asta, chiar te rog să nu te bagi. Am terminat povestea cu el şi gata. Chiar şi el a acceptat lucrul ăsta şi se pare că a mers mai departe.

Rămân cu ochii fixaţi spre grădina comună şi, implicit, spre terasa lui. Irina vine lângă mine şi o aud explodând:

— Ce mama dracu'?

— Acum, poate înţelegi şi tu că ai rămas ultima care trebuie să meargă mai departe.

Mă întorc pe călcâie şi mă duc spre baie să îmi şterg lacrimile, care se preling încet pe obraji. Irina a rămas blocată la imaginea din faţa ei: Cristi, împreună cu o femeie cu părul negru, cu un corp de invidiat. Erau împreună pe terasă şi, la un moment dat, chiar s-au luat în braţe, înainte să intre înapoi în casă.

Nici nu vreau să mă gândesc ce fac ei acum. Probabil, o sărută şi o atinge aşa cum a făcut cu mine. Mâinile ei sunt pe tot corpul lui, atingând fiecare desen şi fiecare umbră tatuată pe trupul lui frumos, care cândva a fost atins de mine.

Fără să îmi dau seama, lacrimile curg şiroaie, iar sufletul mă doare atât de tare încât simt că inima mea sângerează, la propriu. Încet, rămân fără vlagă şi mă scurg pe peretele de lângă mine, până când ajung în fund pe covoraşul mic de pe gresia rece. Dar nu pot să îl urăsc pentru ceea ce am văzut, pentru că eu l-am gonit, aşa că plâng, pentru că ştiu că l-am pierdut. De data asta am confirmarea, chiar dacă toată săptămâna nu l-am văzut şi am crezut că mă evită, pentru că mă urăşte. Dar, de fapt, el a revenit la viaţa lui, iar acum pare că îşi aduce acasă noile cuceriri, lucru pe care nu îl făcea înainte. Cine sunt eu să îl critic? *Sunt un nimeni, mai ales pentru el.*

Din spatele meu, două braţe mă cuprind în tăcere şi îmi las capul pe umărul Irinei, continuând să plâng în hohote. Rămânem pe covoraşul mic, fără să vorbim, şi nu ne mişcăm de acolo minute bune, până când reuşesc să mă liniştesc.

Din fericire, Nina şi Deea se întorc din plimbarea lor la scurt timp după ce noi ieşim din baie, iar faţa mea arată mai normal. S-au întors când picăturile din cer au început iar să cadă, aşa că urmează încă o zi în care ascund ceea ce simt în adâncul sufletului şi regăsesc puterea de a-i zâmbi copilului meu, care este mai important pentru mine, decât orice altceva pe lumea asta. O iau în braţe şi o strâng la piept, ştiind că zâmbetul ei îmi va alina întotdeauna durerea.

Pentru zilele următoare, îmi propun să îl evit, pe cât posibil, la fel cum am încercat şi în ultima săptămână. Am evitat să mai lucrez pe terasă, preferând să îmi iau laptopul în mijlocul patului din dormitor. Mai nou, acel loc, care încă

este bântuit de imaginea lui, răvășindu-mă printre cearşafurile moi, îmi ţine loc de birou, unul improvizat. Nu este cel mai bun loc pentru a-mi desfăşura activitatea, dar nu am altă alternativă.

* * *

Cristi

După ce idiotul de Daniel a tot comentat că nu îi place ce băutură am prin frigider, sau, mai bine spus, că nu prea mai era strop de băutură, după ce am consumat-o, în mod abuziv, în ultima săptămână, mă las tras de cretin şi dus la supermarket, pentru aprovizionare.

Nu am niciun chef şi nici poftă de mâncare, aşa că îl las pe el să arunce tot felul de ambalaje în cărucior, ca o muiere disperată după cumpărături, iar eu împing absent căruciorul.

— Şi, cum merge povestea cu Dana?

Din fericire, subiectul ăsta este singurul care îmi mai stârneşte cheful de viaţă, în ultima perioadă.

— Merge bine. Eu zic că o să meargă treaba asta.

— Este o fată deşteaptă şi descurcăreaţă, zice rânjind. Mama o să fie mai mult decât încântată!

— Sunt convins!

Amândoi suntem ironici şi din acest motiv începem să râdem ca proştii în magazin, dar, deodată, zâmbetul îmi piere când, de după un raion, îmi apare în faţă, ca o pisică neagră, Irina.

Şi chiar că arată ca o pisică neagră, gata să îmi zgârie

faţa cu ghearele ei ascuţite.

— Bună, băieţi!

Tonul vocii ei este tăios, chiar dacă zâmbeşte ca o vrăjitoare, gata să ne transforme în broaşte. Nu ştiu ce are femeia asta, dar văd în ea tot ce e mai rău, chiar dacă ştiu că, de fapt, este o fiinţă cu suflet bun.

— Bună, Irina, o salut cu un zâmbet trist, pentru că oricât de rea este ea, îmi aminteşte de sora ei.

— Bună, viperă, o salută şi fratele meu, care are pe chip un mare zâmbet, gata să o tachineze şi mai tare.

— Of, Daniel, exclamă ea, dându-şi ochii peste cap. Suge o ceapă! Poate o să te facă mai interesant!

— Doar dacă o sugem împreună, răspunde el, ridicând amuzat sprâncenele. Nu de alta, dar parcă încep să îmi fac planuri cu gura aia a ta, care vorbeşte numai bazaconii.

Pot să jur că Irina e la un pas să îi dea cu coşul de cumpărături în cap, dar afişează un zâmbet încrezător şi sarcastic.

— Se ia o poftă şi se agaţă într-un cui. Şi, oricum, cutii cu scobitori găsesc şi prin magazinul ăsta, dacă aş fi atât de disperată. Dar, dacă tot vorbim de disperaţi, şi îşi întoarce privirea spre mine, mai tăioasă ca niciodată, chiar am crezut că treaba e serioasă şi pentru tine, dar se pare că… Dana… te-a liniştit foarte repede. Distracţie plăcută la mămica!

Şi se întoarce pe călcâie, fluturându-ne degetul mijlociu, până când dispare printre rândurile magazinului, lăsându-ne muţi pe amândoi, ca pe doi proşti.

Primul care reacţionează este Daniel, care se duce

imediat după ea.

— Las-o în seama mea! spune serios, îndepărtându-se de mine. Tu continuă ce ai de tăcut!

Deja simt cum tensiunea începe să îmi crească şi îmi trec disperat mâinile prin păr, doar să le ţin ocupate şi să nu încep să lovesc cu pumnii în toate părţile şi în toate sticlele şi borcanele din jurul meu. *La dracu' cu tot!*

Dar nu înţeleg: de ce tot eu sunt personajul negativ? Eu sunt fraierul care a fost alungat din viaţa Iuliei, fără o explicaţie, cu adevărat, rezonabilă! Eu sunt cel care nu a mai avut dreptul la o replică. Ce mai puteam să spun când ea mi-a pus în faţă că trebuie să petreacă mai mult timp cu micuţa Deea? Cum să îi mai spun eu ceva, când eram deja perceput ca cel care stă în calea relaţiei dintre o mamă şi fiica ei?

Aşa că m-am dat la o parte. Momentan.

Capitolul 21

Nu poţi interveni între o mamă şi copilul ei

Cristi

Au trecut aproape două săptămâni de când nu am mai vorbit cu Iulia. Am mai văzut-o fugitiv prin complex, de câteva ori pe terasă, dar cum îmi fac apariţia, cum dispare din raza mea vizuală sau intră imediat în casă. Este evident că mă evită, iar eu nu pot decât să încerc să nu îi fac viaţa şi mai grea, şi să stau departe de ea.

Mă credeţi? HA! Normal că mă plimb prin faţa ei, cât de mult pot şi cum am ocazia! Aproape m-am mutat pe terasa aia, chiar dacă ploaia mă udă ca pe un câine maidanez! Nu mă mişc! Stau cât pot de mult şi fac pe indiferentul, când, de fapt, stau mereu cu coada ochiului pe casa ei, sperând că o văd cum mă spionează pe după perdea. *Sau sper că aşa face.*

Cu toate astea, încerc să mă rup un pic de ea şi să mai fac şi altceva.

Ghidat de gândul că nu sunt genul de om care să intervină între o mamă şi copilul ei, am ajuns azi în casa mamei mele, cu noua mea prietenă, Dana.

Dana nu este oricine, ci o gagică cu ţâţe mari, mereu scoase în evidenţă de decolteuri obscene, posesoare al unui fund bombat, acoperit azi de o pereche de blugi strâmţi, dar rupţi în faţă, de zici că a prins-o pitbull-ul Irina şi i-a făcut franjuri, într-una din zilele ei „bune". A, şi, în acelaşi timp, este iubita fratelui meu.

Stăm la masă cu mama, care se holbează la ea, de parcă e goală. Dana o ignoră total, butonând de zor telefonul şi îşi flutură cu eleganţă părul negru, întorcându-se spre mine.

— Papi, mi se adresează cu vocea mieroasă, care aproape mă face să mă înec cu prăjitura gătită atent de mama, ai zis că mergem la munte în weekend, nu? Mă întreabă o prietenă dacă mergem la club şi vreau să ştiu ce planuri avem.

— Eu aşa am propus, scumpo, îi răspund, zâmbindu-i dulce şi punându-mi mâna peste a ei, într-o mângâiere duioasă. Dar facem cum vrei tu. Muntele nu pleacă nicăieri!

— Mamă, ce idee mi-a venit! Hai să o luăm şi pe ea la munte şi mergem acolo la un club! Am o rochie nouă aurie, pe care sunt entuziasmată să o scot în lume!

— E decoltată? întreb, ridicând jucăuş din sprâncene, ignorând faţa oripilată a mamei, care ne priveşte tot mai şocată.

— Foarte. I-am trimis lui Dani o poză când am probat-o. Dar tu o să ai ocazia să o vezi primul pe mine!

Şi se apleacă spre faţa mea, lipindu-şi buzele de ale mele, într-un sărut scurt, care mă face să zâmbesc.

Îmi întorc privirea spre mama şi văd că este roşie ca focul, de nervi. Mă abţin să nu râd şi mai tare.

— S-a întâmplat ceva, mamă?

— Cristian, putem să vorbim puţin pe balcon?

Îi tremură vocea, la cât de politicoasă încearcă să fie, dar nu prea îi reuşeşte. Mai mult a şuierat printre dinţi cuvintele.

— Scumpo, porneşte televizorul, că mă întorc şi eu imediat, îi spun Danei, aplecându-mă spre ea, pentru un nou sărut.

Când dau să mă îndrept de spate, mă prinde de gulerul tricoului şi mă trage din nou spre buzele ei, sărutându-mă, de data asta, mai insistent.

Mama îşi drege glasul şi cred că e la un pas să ţipe la noi. Mustăcind, o urmez spre balcon, dar când ajung acolo, aproape se repede spre buzele mele, cu un şerveţel în mână.

— Eşti tot numai de rujul roşu al spurcatei ăsteia! şuieră furioasă, în timp ce eu încerc de zor să o opresc din

iniţiativa de a-mi şterge buzele, probabil de pe faţa pământului.

— Mamă, în câteva minute o să fie iar la loc, aşa că nu te mai obosi. Nici nu vrei să ştii pe unde mai am urme de ruj! îi spun şi încep să râd cu poftă, mai ales când îi văd faţa căzută pe jos.

— Eşti un nesimţit! Nici nu ştiu de ce mai îmi bat capul cu tine şi încerc să te aduc pe drumul cel bun! Cum poţi să vii aici cu paraşuta cu care este fratele tău? Ce faceţi acum? O împărţiţi??

— Cam aşa ceva. S-au cam plictisit unul de altul şi, cum ea are deja referinţe bune de la el, m-am gândit să o iau eu de bună. El nu are nimic împotrivă, iar ea e fată de treabă şi găteşte binişor, aşa că, mă gândesc bine dacă treaba asta merge spre ceva mai serios sau nu.

— Cristian, ţi-ai pierdut minţile? Acum câteva săptămâni erai cu aia cu copil, acum o iei pe gagica fratelui tău! Ce e cu tine?! Nu mai sunt femei pe lumea asta?

— Păi astea îmi plac, mamă, nu vezi?

— La ce te referi? La cele aruncate de alţii? Tu nu eşti în stare să găseşti una bună, trebuie să te mulţumeşti cu resturile altora?

Oh, Doamne, ce i-aş închide gura asta mare, care vorbeşte atât de urât! Am nevoie de toată puterea din mine să rânjesc în continuare şi să nu explodez aici, în faţa ei.

— Păi, şi eu sunt un gunoi, e normal să îmi doresc alte resturi, nu?

— Cristian, mamă, tu eşti un băiat bun, care doar şi-a

distrus corpul cu desenele astea tâmpite! Dar dacă cauţi mai bine, o să găseşti o fată bună şi frumoasă, nu orice curvă!

— Ele nu sunt curve! Niciuna nu este curvă! explodez, făcând-o să se dea un pas în spate şi să mă privească uimită. Dana este iubita mea acum şi va trebui să accepţi asta! Dacă pe Iulia ai reuşit să o îndepărtezi de mine, cu Dana nu îţi merge.

— Eu? Dar ce am făcut eu? întreabă repede, pe un ton nevinovat.

Aici e misterul. *Ce ai făcut, mamă?* Că eşti singura care a stat jumătate de oră cu ea, înainte ca aceasta să îşi schimbe total comportamentul faţă de mine. Iar la cum te ştiu, sigur ai făcut ceva, sigur i-ai spus ceva care a făcut-o să plece. Iar eu sunt aici să aflu.

— Mamă, tu ştii foarte bine ce ai vorbit cu ea. Acum, nu mai are importanţă, pentru că am mers mai departe alături de Dana, cu care mă înţeleg foarte bine.

— Atât cu tine, cât şi cu frate-tu! zice disperată, făcându-şi vânt cu palma.

E roşie la faţă şi se mută nervoasă, de pe un picior pe altul, iar din când în când îşi încrucişează mâinile peste piept. Eu încerc, pe cât posibil, să rămân cât mai calm, cu mâinile în buzunarele blugilor.

— Cu el a cam terminat-o, ţi-am zis. Daniel zicea că ar vrea să se mute din ţară şi, sincer, mă gândeam să mut şi eu afacerea în Germania. Am nişte clienţi buni acolo şi aş putea să deschid ceva prin Hamburg.

— Şi eu când o să vă mai văd? întreabă, cu vocea

subţiată de istericalele care încep să o cuprindă. Noi suntem o familie aici, nu în Germania!

Ridic nonşalant din umeri.

— Poate asta crezi tu. Noi suntem de altă părere şi vrem să ne vedem de viaţa noastră, prin alte părţi.

— Cristian, spune-mi, te rog, că glumeşti! mă imploră, cu mâinile împreunate, ca într-o rugăciune.

Mă doare sufletul să îmi văd propria mamă chinuită în felul ăsta de minciunile mele, dar trebuie să aflu. Trebuie să o împing până la limită şi să îmi spună adevărul.

— Voi sunteţi băieţii mei! Aşa tatuaţi şi rebeli cum sunteţi, tot ce vreau este să fim o familie minunată! Nu vreau să plecaţi de lângă mine! zice cu disperare, care nu începe să îmi sune decât a egoism. Asta i-am spus şi celeilalte! Dar am minţit-o când i-am zis că nu o să te mai văd niciodată dacă rămâne cu tine, pentru că nu aş fi în stare niciodată să fac asta!

POFTIM?!?! Acum e rândul meu să am faţa pe jos şi am nevoie de câteva secunde bune să mi-o adun şi să o întreb, cu vocea ca un tunet:

— Ce i-ai spus?!

Ochii ei sunt deja înlăcrimaţi, dar nu mă mai impresionează. Inima îmi bate ca nebuna şi nu pot să cred ce îmi aud urechile.

— I-am spus că… nu sunt de acord cu relaţia voastră, din cauză că are un copil, care este al altui bărbat şi că, oricum, tu treci printr-o fază cu ea, pentru că, într-o zi, o să îţi dai seama că vrei să ai familia ta, nu a altuia!

Lucrurile devin din ce în ce mai rele! Sunt turbat de furie, dar o las să vorbească, speriat de ceea ce o să îmi mai audă urechile.

— Şi i-am spus că, dacă mai rămâne alături de tine, eu nu o să accept niciodată să am parte de aşa ceva în familia mea, iar asta nu va face decât să mă îndepărteze de tine, iar ea, fiind mamă, nu ar vrea să treacă prin aşa ceva cu fata ei…

— TU EŞTI NEBUNĂ? explodez, nemaiputând să ascult lucrurile îngrozitoare pe care i le-a spus Iuliei.

Face ochii mari la auzul urletului meu, care cred că s-a auzit în tot cartierul.

— Eşti vreo psihopată scăpată de sub control, obsedată atât de tare de ideea de familie perfectă încât calci în picioare fericirea oricui, chiar şi a copiilor tăi?!

— Cristian, nu era nici aia bună pentru tine!

— Cine naiba eşti tu să îmi spui asta? La cei treizeci de ani ai mei?

— Sunt mama ta!

— De azi nu mai eşti! Eşti doar femeia care nu are încredere în mine, nici după atâţia ani, că sunt capabil să îmi aleg persoana pe care să o iubesc!

Fac un pas spre ea şi mă lovesc cu degetul în piept, punctând fiecare cuvânt:

— În felul tău bolnav, m-ai învăţat să iubesc şi să respect femeia, iar eu asta am făcut când am întâlnit-o pe Iulia şi pe fata ei! Până la ele, pierdeam nopţile cu alcool şi curve, dar ea m-a făcut să vreau să iau viaţa în serios, însă doar alături de ea! Am fost, cu adevărat, fericit, până când ţi-

ai băgat tu nasul, ca o obsedată de imaginea perfectă!

Lovesc o vază aflată pe pervazul balconului, făcând-o să se lovească de perete şi să sfârşească bucăţele, pe jos. Ea tresare şi îmi dau seama că e un pic speriată, dar nu mă interesează acum sentimentele ei, pentru că mai am multe să îi spun!

— Familia asta nu a fost niciodată perfectă! Tata face tot ce poate să stea departe de tine, pentru că s-a săturat de cicăleala ta, iar tu eşti mereu fixată pe ceva ce nu există şi anume perfecţiunea! Eu şi Daniel suntem departe de aşa ceva, dar tu refuzi să vezi că suntem toţi oameni simpli care, undeva în adâncul sufletului, ne dorim să fim iubiţi şi fericiţi, chiar dacă ne ia zeci de ani să recunoaştem asta!

— Dar şi eu vreau să fiţi fericiţi! încearcă să vorbească, dar se opreşte imediat, când vede mă încrunt la ea.

— La tine, fericirea vine doar dacă este asociată cu perfecţiunea! Eu eram foarte fericit alături de Iulia şi Deea, care erau perfecte pentru mine, dar tu nu ai înţeles asta, doar pentru că cea mică nu era sânge din sângele meu! Dar te-ai gândit vreo clipă că poate o iubesc ca pe propriul meu copil, indiferent cine e tatăl ei biologic?

— Nu fi absurd! pufneşte cu curaj. O cunoşti de câteva luni!

— Dar pentru mine a fost de ajuns o secundă! urlu la ea, amuţind-o din nou. O secundă, într-o seară! O secundă în care i-am văzut ochişorii albaştri şi zâmbetul plin de viaţă! Fetiţa aia e tot ce vreau să protejez pe lumea asta, alături de mama ei! Ştii cum se simte asta, mamă?

Aproape scuip ultimul cuvânt, aruncat cu scârbă ființei din fața mea, care mi-a răpit fericirea, pentru egoismul ei bolnav.

Oftează și clipește de câteva ori. Lacrimile au dispărut de ceva vreme și încep să cred că au fost mai mult pentru scena de teatru din fața mea.

— Nu te înțeleg deloc, Cristian! Nici pe tine, nici pe fratele tău! Tot ce vreau este să fim o familie adevărată!

— Și eu vreau asta, alături de ele, dar tu ai distrus totul! Fii fericită cu pozele tale decupate din cataloagele cu haine sau cele care îți vin direct cu ramă, că eu nu mai vreau să mai aud de tine! Și, cel mai important, vreau să stai departe de Iulia și Deea! Dacă îți mai bagi nasul, o singură dată în viața mea și a lor, chiar că nu ai să mă mai vezi câte zile o să mai trăiești!

Mă întorc cu spatele la ea și ies ca o furtună din balconul mare, aproape uitând că în drumul meu spre ieșire, mai trebuie să o iau și pe Dana.

Când intru în living, îi văd chipul îngrijorat, probabil pentru că a auzit și ea discuția dintre mine și mama.

— Gata cu teatrul, îi spun cu vocea epuizată. Hai să plecăm dracu' din casa asta.

— Cristian, te rog, așteaptă! o aud pe mama în spatele meu, rugătoare.

— Nu mai am ce să discut cu tine. Cel puțin nu acum.

Dana mi se alătură, iar fața de păpușică ieftină a dispărut, fiind înlocuită de chipul sobru și serios pe care îl are de obicei.

O las pe mama să vorbească în spatele meu, în timp ce Dana mă urmează, tăcută. Urc în maşină şi nu mă pot abţine să nu dau câţiva pumni în tot ce prind. Apoi scot un răget turbat, de furie, pentru că femeia căreia, se presupune, că trebuie să îi pese de fericirea mea, a făcut un lucru atât de murdar, care mi-a adus atâta durere, făcând-o pe Iulia să plece de lângă mine.

Îmi aşez braţele pe volan şi fruntea peste ele, rămânând aşa câteva clipe. Minute. Nici eu nu ştiu şi nici nu îmi pasă. Asta până când îmi dau seama că mai e cineva lângă mine.

Îmi ridic privirea spre ea şi o văd că mă priveşte cu compasiune, bătându-mă uşor pe umăr, după ce mă îndrept de spate.

— Priveşte partea bună a lucrurilor: acum ştii motivul pentru care te-a părăsit. Nu pentru că nu te iubeşte, ci pentru că te iubeşte prea mult şi nu vrea să te cerţi cu mama ta din cauza ei.

— Şi uite unde a dus asta… zic cu amărăciune.

— Mama ta a greşit enorm şi, probabil, că într-o zi o să rezolvi treaba asta cu ea. Dar acum trebuie să te gândeşti cum o aduci pe Iulia înapoi.

Închid ochii şi respir adânc. Cum dracu' fac asta, mai ales că ea m-a părăsit ca să nu mă cert cu mama şi eu exact asta am făcut? Dar relaţia cu mama este problema mea, iar ea trebuie să înţeleagă asta şi să nu mai lase pe nimeni să intervină între noi.

Capitolul 22

Ultima bătălie

Cristi

Nu sunt un bărbat romantic. Poate că unele lucruri s-au mai schimbat la mine, dar eu tot un nesimţit am rămas cu toată lumea, mai puţin cu Iulia, care mă evită, în continuare.

Acum, că am aflat motivul pentru care a pus punct relaţiei noastre, am de gând să o recuceresc, dar ideile celor doi idioţi din faţa mea nu mă ajută deloc.

— Trimite-i multe flori! zice Dana entuziasmată, aşezată pe canapeaua din faţa mea, alături de Daniel.

Ridic o sprânceană, scârbit de idee.

— Nu e genul? mă întreabă uimită.

— Nu SUNT genul!

— Nu trebuie să fii, dar dacă o vrei înapoi, trebuie să faci compromisuri! îmi aruncă vorbele, certăreaţă.

— Sunt dispus să fac compromisuri, dar asta deja este maimuţăreală şi ea ştie că nu îmi stă în caracter să fac astfel de gesturi.

— Bă, idiotule, zice Daniel, punându-şi sticla cu bere pe măsuţă şi aplecându-se în faţă, până îşi aşază braţele pe genunchi. Dacă o vrei înapoi, te îmbraci şi în maimuţă, nu doar faci maimuţărelile!

— Hai că aţi luat-o razna amândoi! pufnesc nervos. Ceva

idei mai caracteristice mie nu aveţi?

— Cum ar fi…? întreabă Daniel. Să îţi faci un tatuaj cu chipul ei încadrat într-o inimă roz?

Dana începe să râdă, dar eu deja îmi dau ochii peste cap şi îmi trec mâinile prin păr, făcând ture prin faţa lor. *Ăştia doi nu mă ajută deloc.*

Au făcut-o când împreună am venit cu ideea de a merge la mama, pentru a o prezenta pe Dana drept iubita mea, ştiind că ea o să îşi piardă minţile şi o să scape ceva legat de lui ia, dar acum nu prea mai sunt inspiraţi.

— Apropo, zice Dana deodată, întorcându-se spre Daniel. Să ştii că fratele tău sărută foarte bine. Mă gândesc bine să schimb tabăra, dacă Iulia nu îl vrea.

— Faci cum vrei, zice acesta indiferent. Ştii că nu suntem legaţi unul de altul.

— Ştiu… tocmai de aceea, mâine mă văd cu unul pe care l-am cunoscut în weekend, la nunta lui vară-mea.

— Atâta timp cât aranjamentul nostru nu este afectat, ieşi cu cine vrei.

— Alo!

Mă răstesc la ei, oprindu-mă în loc, întrerupându-le dialogul despre relaţia lor pur sexuală şi ce aranjamente mai au ei, care nu mă interesează, pentru că eu o vreau pe Iulia!

— Ne concentrăm şi noi, copii? mă uit încruntat la ei, cu mâinile în şolduri.

— Ştiu! zice Dana, la fel de entuziasmată ca la prima idee. Fură-i maşina, apoi i-o aduci a doua zi, modificată frumos, la voi la atelier!

O secundă cântăresc ideea ei, apoi clatin capul, lipsit de speranţă. *Ăştia doi sunt inutili.*

Va trebui să vin singur cu o idee. Şi cât mai repede, pentru că nu sunt un om răbdător şi mi-e al dracului de dor de ea!

* * *

Iulia

Din fericire, ploaia s-a oprit de vreo două zile şi vremea călduţă pare că s-a întors. Mă doare capul de la cât de mult stau în casă, dar ies pe terasă, să mă bucur de puţin soare, iar pe măsuţa mea văd un pahar cu cafea.

Mă uit în jurul meu, mai precis spre casa lui Cristi, dar nu văd pe nimeni, aşa că iau în mână paharul şi îmi dau seama că este încă cald. Este aproape zece dimineaţa, deci paharul este de puţin timp pe masa mea. *Dar de unde ştia că o să ies tocmai azi din casă?*

Pe cât de ciudată mi se pare toată povestea asta, pe atât de mult mă intrigă, dar mă forţez să o ignor şi să nu îi alimentez în niciun fel intenţia de a relua legătura. Cu greu, aşez paharul la loc pe masă şi mă întorc în casă.

A doua zi, mă uit pe geam şi văd, pe aceeaşi masă, tot un pahar de carton, cu cafea, dar nu în acelaşi loc unde l-am lăsat eu ieri. Ies pe terasă, iau paharul şi realizez că şi acesta este cald. Şi, astfel, îmi dau seama că el îmi aduce cafea în fiecare dimineaţă, înlocuind paharul cu cafea proaspătă, în fiecare zi.

La naiba! De ce face gestul acesta atât de frumos?

Credeam că a mers mai departe cu bruneta aia! Credeam că a renunţat!

Las paharul pe masă şi părăsesc repede terasa, ascunzându-mă din nou în casă, unde mă refugiez în muncă şi în joaca alături de Deea.

O nouă zi şi un alt pahar pe masa mea. Nici nu ştiu când îl aduce, pentru că nu îl văd! Zici că un spiriduş face toate astea, când eu lipsesc din sufragerie, o singură secundă! Azi plouă, dar paharul este înconjurat de un prosopel şi acoperit cu o punguţă transparentă, pentru a-l proteja de stropii reci, iar prosopelul pentru a-i ţine de cald. Nu pot să nu râd! Atâta efort pentru o cafea!

Atâta efort pentru mine…

Cu sufletul îndurerat, ies pe terasă şi simt că trebuie să îi răsplătesc efortul într-un fel, aşa că iau cafeaua în casă, iar după ce o beau, aproape pe toată, pun paharul şi prosopelul în punguţă şi le aşez la loc pe masă, afară.

În dimineaţa următoare, sunt mai entuziasmată ca în ziua de Crăciun. Afară nu mai plouă, dar îmi pot da seama că pe masă am deja un nou pahar cu cafea.

Oftez. Dar oricât de mult îmi doresc să nu îmi facă şi mai greu de acceptat decizia de a sta departe de el, la fel de mult îmi place gestul lui*. Îmi lipseşte.*

Îmi e dor de el, în fiecare seară, şi adorm greu, gândindu-mă la acest om, care mi-a intrat în suflet mai repede ca oricine. Acest bărbat care, probabil, în clipa în care eu îl visez alături de mine, el visează alături de altă femeie.

Nu am voie să fiu geloasă, pentru că eu l-am alungat, dar

credeam că a mers mai departe şi acum mă răscoleşte şi mai tare cu aceste gesturi frumoase.

Of, Cristi, ce îmi faci?

Dacă am cedat ieri ispitei şi am băut din pahar, azi sunt decisă să rezist.

Dar mare îmi e şocul când văd, după câteva minute, cafeaua lângă laptopul meu. *Cum dracu'?!* Mă uit în jurul meu, căutând spiriduşul prin casă. Ori e el, ori cineva se joacă cu sănătatea mea mintală!

— Nina, ai idee cum a ajuns paharul ăsta aici? o întreb pe femeia care se joacă cu Deea, momentan.

— Da, ţi l-am adus eu în casă, m-am gândit că l-ai uitat afară, zice cu indiferenţă, neîntrerupându-şi jocul cu micuţa mea.

Mă uit la pahar… mă uit spre casa lui Cristi…

— Nu e paharul meu, spun şoptit.

— Dar al cui e, dacă era pe masa ta?

— Al unui spiriduş…

Îşi ridică privirea spre mine, neînţelegând la ce mă refer şi bănuiesc că mă suspectează că încep să îmi pierd minţile. Ceea ce e cam adevărat.

Aşa că beau resemnată din cafea, iar când termin, o duc la loc, pe masa de afară.

Ritualul acesta continuă şi în zilele următoare. Spiriduşul îmi lasă cafeaua pe masă, iar eu o beau, fără să mai am reţineri.

Până într-o zi, spre sfârşitul săptămânii, când lângă cafea găsesc un fir de trandafir alb şi un bileţel.

Cu mâinile care îmi tremură de emoţie, iau bileţelul şi îl citesc, însă cuvintele scrise de mână, pe bucata de hârtie albă, îmi fac sufletul să tresară, iar lacrimile să îmi umezească ochii: „Îmi lipseşti. Vreau să vorbim”.

Of Doamne! Ce mă fac?

Îmi doresc, din tot sufletul, să îl văd, să îl ating, să îl sărut, dar am promis că voi sta departe de el! Nu vreau să stric relaţia dintre o mamă şi copilul ei! Nu atâta timp cât sunt, la rândul meu, mamă şi nu aş vrea ca vreodată cineva să o facă pe Deea. să stea departe de mine!

Strâng bileţelul în mână şi intru în casă, luând totodată şi trandafirul cu mine.

Trebuie să mă gândesc bine ce voi face. Pot presupune ce vrea să vorbească cu mine, dar nu ştiu cu certitudine. Iar curiozitatea mă împinge să accept, deşi încă nu sunt pregătită să o fac. Am nevoie de timp să mă pregătesc pentru această întâlnire, altfel voi accepta orice îmi va spune şi voi sfârşi în braţele lui, mai repede ca niciodată!

„Şi ce e rău în asta?” îmi spune o voce din adâncul creierului meu, pe care o alung, fiind şoptită de inimă şi nu de raţiune.

* * *

Cristi

În fiecare zi, îi duc cafeaua şi, din fericire, în ultima săptămână a şi băut din ea. Acum am trecut la o nouă etapă, de când i-am lăsat trandafirul şi bileţelul prin care o anunţ că vreau să vorbim. Şi asta pentru că au trecut două zile, iar ea

nu a făcut niciun gest, ba mai mult, nu s-a mai atins nici de cafeaua lăsată în continuare pe terasă. Iar ăsta nu poate fi un semn bun!

Sunt la un pas de a mă duce la uşa ei, în fiecare zi, de fiecare dată când sunt acasă, aşa că fac tot posibilul să îmi găsesc de lucru. Ba la atelier, unde mai mult îi scot din sărite pe colegi şi Daniel urlă mereu la mine, ca să plec, că nu mă mai suportă aşa agitat, ca o sticlă de suc, după ce s-a jucat fotbal cu ea, câteva ore. Deci ideea de a mă concentra, în acest timp, pe muncă, la mine nu funcţionează. Mai bine îmi bag un băţ în fund şi mă duc la Iulia, să forţez un pic lucrurile.

Am mai spus că nu sunt o persoană răbdătoare, iar ceea ce mi se întâmplă, de aproape două săptămâni, începe să mă împingă, încet şi sigur, spre spitalul de nebuni! I-a luat patru zile să observe paharul cu cafea! Şi încă câteva să bea din el! *încăpăţânată femeie…* Dar nu mă las, până când nu o fac să cedeze, şi o am din nou în braţele mele!

Mi-e dor de buzele ei, de pielea caldă, de atingerile ei fine şi timide. Mi-e dor să o gust, să mă pierd în ea şi să uit că există şi altceva pe lume, în afară de noi doi…

La dracu'… Erecţia asta nu mă ajută deloc să îmi păstrez răbdarea, în continuare. Nici nu vreau să încep să socotesc câte zile au trecut de când nu am mai fost cu o femeie. Adică cu ea, pentru că nu a mai existat nimeni de atunci. De când ea a intrat în viaţa mea…

Parcă aş fi un puştan îndrăgostit, nu un bărbat în toată firea, dar până la urmă, toţi suntem la fel în faţa dragostei

adevărate, indiferent de vârstă. Doar că vârsta ne învaţă să reacţionăm mai matur, la suprafaţă, pentru că, în adâncul sufletului, suntem la fel de aiuriţi şi emoţionaţi.

Cu părul răvăşit şi ochii împânziţi, cobor leneş la parter, după un duş scurt, care nu a avut niciun efect revigorant. Am avut încă o noapte cu somn puţin şi gânduri multe, toate legate de ea şi ce aş mai putea face ca să îi atrag atenţia, ca să o fac să îmi dea încă o şansă sau măcar să vorbesc cu ea.

În fiecare seară, mă decid că, dacă în două zile nu primesc nicio veste, mă duc peste ea. Şi aşa fac de vreo două zile încoace.

Mă uit, din instinct, ca în fiecare dimineaţă, spre casa ei şi ceva îmi atrage atenţia. Brusc, privirea mi se limpezeşte şi simţurile mi se trezesc la viaţă, în timp ce mă apropii, ca hipnotizat de geam, pentru a vedea mai bine. Pe masa ei sunt două pahare cu cafea.

Oare înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă? Oare e o invitaţie, să mă duc să vorbim?

Să fiu al dracu' dacă am de gând să interpretez altfel, aşa că mă îmbrac repede, cu o pereche de blugi şi un tricou curat, şi ies din casă ca un taifun, direct spre terasa ei.

Inima îmi bate ca nebuna şi o sămânţă de speranţă încolţeşte în mine. Cu toate astea, încerc să par relaxat şi mă aşez picior peste picior, pe unul dintre scaune, şi iau un pahar în mână.

— Cealaltă e a ta, aud o voce caldă, care mă face să sar ca ars de pe scaun, înainte să apuc să gust lichidul din pahar.

Şi eu, care voiam să par calm. Sunt mai rău ca o pisică

spre care arunci un castravete…

— Tu ai mai puţin zahăr. E un semn pe pahar.

Îmi ia paharul din mână şi se aşază pe un scaun.

Pare calmă şi serioasă, dar sunt sigur că este la fel de agitată ca mine.

Iau loc din nou, nescăpând-o din ochi, şi mă întind după celălalt pahar, din care iau o gură. S-a cam răcit, dar nu contează.

Iulia soarbe tăcută din cafeaua ei şi se uită în faţă, spre grădină, dar nu la mine. Tăcerea devine apăsătoare şi deranjantă, chiar dacă au trecut abia câteva secunde.

— Ce face Deea? reuşesc să sparg gheaţa cu întrebarea mea, rostită ca o şoaptă, de parcă nu aş vrea să tulbur aerul din jur şi să o fac să plece iar de lângă mine.

— Tocmai a venit cu Nina de la plimbare şi se joacă amândouă. Sau, mai bine spus, Nina se strâmbă la ea, iar Deea mai mult o ignoră.

— Îmi lipseşte, spun la fel de încet, apoi adaug, îmi lipseşti.

— Cristi, nu vreau să o luăm de la capăt cu discuţia de acum câteva săptămâni, oftează. Credeam că ne-am lămurit şi că ai mers mai departe.

— Credeai greşit.

Îşi ridică sprâncenele, surprinsă de răspunsul meu scurt şi hotărât, iar reacţia ei mă face să îmi recapăt încrederea în mine şi să îi zâmbesc.

— Iulia, spun pe un ton hotărât, dacă îţi imaginezi că porcăriile spuse de mama şi apoi cele spuse de tine, mă vor

face să renunţ, te înşeli.

— Poftim?

— Ştiu foarte bine discuţia pe care ai avut-o cu mama mea, la munte. Mi-a luat ceva timp să descopăr tot adevărul, dar am făcut-o. Şi, crede-mă, sunt foarte supărat pe tine pentru că m-ai alungat pentru porcăriile spuse de ea.

— Nu ştiu… la ce te referi…

E surprinsă şi se bâlbâie, dar ştiu că am încolţit-o. Respir adânc, încercând să îmi potolesc bătăile inimii. Aplecându-mă în faţă, îmi apropii chipul de al ei, ajungând la mai puţin de jumătate de metru, intimidând-o şi mai tare.

— Îţi înţeleg reacţia. Eşti mamă şi nici tu nu ai fi fericită dacă cineva ar interveni în relaţia ta cu Deea şi ar ţine-o departe de tine. Dar ce nu înţelegi tu, în povestea familiei mele, este că tu nu ai nicio influenţă negativă asupra mea, aşa cum a lăsat mama de înţeles. Dacă cineva mă ţine departe de ea, acea persoană este chiar ea, iar ceea ce a făcut este foarte greu de iertat. Tu eşti singura femeie care mă face, cu adevărat, fericit şi dacă ar fi o mamă iubitoare, ar fi fericită pentru mine, pentru noi, şi nu ar încerca să te alunge de lângă mine.

Mă priveşte în continuare uimită, probabil nevenindu-i să creadă că am aflat totul. Sincer, nici mie nu îmi vine să cred că am dat de cap acestei situaţii, iar acum chiar am şansa să o îndrept.

— Am aproape treizeci de ani, Iulia. Cred că am trecut de mult de faza aceea a vieţii, în care mama îmi mai poate speria iubitele, dar se pare că i-a reuşit cu tine, motiv pentru

care sunt supărat pe tine, dar sunt sigur că îmi va trece, după ce mă săruţi.

Asta o face să clipească des, iar ochii mei nu pot rata roşeaţa care îi apare în obraji imediat.

— Dar mama ta are dreptate. Nu sunt o persoană bună pentru tine şi nu vreau să realizezi asta peste câţiva ani, când Deea te va recunoaşte deja ca figură paternă, iar tu o să vrei să fugi de lângă noi.

Cuvintele „figură paternă" trezesc ceva în mine, ceva care îmi umple, brusc, sufletul de fericire.

— Dar eu vreau să fiu figura paternă din viaţa ei! Îmi doresc să fiu cel căruia îi va spune „tată"! zic cu entuziasm în glas.

Ochii ei se umezesc încet şi nu ştiu dacă este un semn bun sau rău.

— Iulia, iubito, te iubesc mai mult ca orice pe lume, iar Deea este ca şi copilul meu şi îmi lipseşte la fel de mult ca şi tine. Vreau să fim o familie, pentru că eşti prima femeie pe care o iubesc atât de mult încât nu mai dorm noaptea, iar ziua bântui pământul, ca o fantomă fără rost! Tu eşti cea care îmi dă un scop, iar fără tine sunt pustiu!

Îmi trec disperat mâinile prin păr, când văd că tot nu zice nimic, dar continuă să mă privească, tot mai uimită.

— Nu sunt genul romantic, ştii foarte bine. Dacă era după capul meu, dădeam năvală peste tine, te duceam în dormitor şi nu te scoteam de acolo până când nu mă primeai din nou în viaţa ta! Şi, crede-mă, că încă mă gândesc că ăsta va fi planul B, dar momentan încerc să rezolv problema aşa

cum am înţeles că fac cuplurile normale, prin comunicare.

Oftez şi îmi trag sufletul o secundă.

— Pentru că, îţi garantez, că în dormitor nu o să mai ai energie să scoţi un cuvânt, la cât am de recuperat cu tine, după atâtea săptămâni de abstinenţă…

Aproape râde, dar apoi se încruntă.

— Nu îmi spune de abstinenţă, că ştiu că ai avut parte de acţiune.

Acum eu sunt cel care se uită încruntat la ea.

— Ce te face să crezi asta?

— Bruneta care era în braţele tale săptămâna trecută, răspunde cu tristeţe în glas.

— Aia e Dana…

— Nu cred că vreau să ştiu cum o cheamă, mi-o taie repede.

Dar eu zâmbesc, pentru că îmi place să o ştiu geloasă pe femeia din faţa mea.

— Ba vrei să ştii, pentru că o să te mai întâlneşti cu ea.

— Poftim?!

— Pentru că e prietena lui Daniel. Nu ştiu ce ai văzut, dar fata aia m-a ajutat să scot adevărul de la mama, dându-se drept noua mea iubită, pe care o împart cu Daniel. Asta a scos-o din minţi pe mama şi aşa am reuşit să aflu cum te-a făcut să pleci de lângă mine.

Îşi acoperă faţa cu mâinile şi se face linişte deodată, dar îmi dau seama că plânge. Îi îndepărtez încet palmele, iar ochii ei albaştri, înlăcrimaţi, îmi rup sufletul. Sar din scaun şi imediat o iau în braţe, pentru că nu mai suport nici măcar o

secundă să o știu atât de aproape și, totuși, atât de departe. Vreau să o știu la mine în brațe, să o liniștesc și să nu îi mai dau drumul niciodată.

Capitolul 23

Efectul unei cafele bune

Iulia

Lacrimile curg, fără să le pot opri, și nu îmi mai pasă că îi ud tricoul sau că îl murdăresc cu puținul fond de ten pe care mi l-am pus pe față, înainte de a da cu ochii încercănați de el. Plâng și mă agăț cu brațele de talia lui, lăsându-l să mă strivească cu îmbrățișarea lui puternică.

— Am crezut că e noua ta iubită, bolborosesc printre suspine.

— Nu aș fi putut face asta. Te iubesc prea mult, ca să renunț la tine atât de ușor!

Iar aceste cuvinte mă fac să plâng și mai tare. Dar plâng pentru că o mare greutate mi s-a ridicat de pe umeri și, în sfârșit, pot să respir. Ziua de mâine nu mai pare atât de neagră ca până acum. Mă iubește, iar eu sunt nebună după el și nu cred că mai pot să îi dau drumul.

— Și eu te iubesc, mărturisesc printre suspine.

Îmi ridică capul, punându-mi un deget sub bărbie și, cu greu, printre lacrimi, reușesc să îl văd cum mă privește, concentrat.

— Atunci, nu mai fugi de lângă mine!

— Am venit spre tine şi, în acelaşi timp, am fugit de tine de o mie de ori săptămânile astea, îi spun, folosind aceleaşi cuvinte pe care şi el mi le-a spus acum mult timp. Am obosit să fug…

— Sunt aici, iubito. Şi, de data asta, nu mai plec, nici dacă dai cu apă sfinţită în mine!

Gluma lui mă face să zâmbesc, dar într-o secundă îi simt buzele peste ale mele, sărutându-mă ca şi când vrea să compenseze tot timpul petrecut departe, îi permit limbii lui să îmi invadeze gura cu poftă şi să îmi atingă fiecare colţ, făcându-mi corpul să fie cuprins de tot mai multă plăcere. Îmi pun braţele în jurul gâtului lui şi îmi trec degetele prin părul său, trăgându-l mai aproape. Gemem încet amândoi şi nu ne mai pasă de lumea din jurul nostru, doar de corpurile care se caută şi se doresc tot mai tare.

— ACUM o anunţi pe Nina că ai treabă, câteva ore, şi vii la mine, îmi spune pe un ton hotărât, printre buzele care încă se ating.

— Stai! sar repede şi îl opresc, punându-mi palmele pe pieptul lui.

Se încruntă.

— Încă mai avem de vorbit. Mama ta…

— Iulia, ai încredere în mine? mă întrerupe, foarte serios. Te-am mai întrebat asta şi altă dată, dar acum, când ştii exact ceea ce simt şi în ce direcţie vreau să meargă viaţa mea, alături de tine şi de Deea, te întreb din nou: ai încredere în mine?

Cântăresc bine întrebarea şi răspund hotărâtă:

— Da.

— Atunci nu te mai gândi la mama mea. Relaţia mea cu ea este aşa din cauza ei şi, poate, şi a mea.

Eşti ultima persoană care ar putea să afecteze negativ ceea ce este stricat, de ani de zile, în familia mea şi azi este ziua în care te rog să nu îţi mai baţi capul cu treaba asta. Tu nu semeni deloc cu ea şi nu o să ai astfel de probleme cu Deea, când o să fie mare. Ea este o persoană superficială, pentru care contează doar imaginea de suprafaţă, în timp ce tu cauţi mereu ceea ce e mai bun în ceilalţi. Ea îmi urăşte corpul, tu îmi iubeşti fiecare tatuaj. Te rog, nu o mai lăsa să intervină între noi, pentru că atunci chiar că o să o alung din viaţa mea, pentru totdeauna.

— Nu vreau să faci asta! Este totuşi mama ta!

— Şi, pentru că ştiam că tu gândeşti aşa, nici nu am de gând să fac asta. Doar că, momentan, am nevoie de puţin timp departe de ea, până când reuşesc să îmi pun din nou pe picioare viaţa, alături de tine.

— Tu chiar vorbeşti serios.

— Şi mai serios vorbesc când spun să te duci mai repede la Nina şi apoi să mergem la mine. Altfel, ofer un spectacol al dracului de minunat tuturor vecinilor, de o să ne ştie tot cartierul ăsta rezidenţial, drept două superstaruri din filme porno!

Chicotesc amuzată de tonul lui ameninţător şi mă întorc spre casă, dar nu înainte de a-i arunca peste umăr.

— Deja am avut ceva spectatori, îi spun şi mă uit spre

casa de lângă a lui, unde Oana se preface că are de lucru pe la un pomişor.

Fac un pas în casă şi Nina îşi ridică imediat privirea spre mine, zâmbindu-mi. Este evident fericită, probabil pentru că a văzut şi ea reprezentaţia noastră.

— Du-te! îmi zice aceasta, fără să apuc să deschid gura. Ştiu că nu e treaba mea, dar nu pot să nu îţi spun că eşti o fată minunată, care merită să fie fericită, iar băiatul ăsta este nebun după tine şi sunt sigură că toată viaţa lui o să îţi arate acest lucru şi o să îţi fie alături, indiferent de situaţie.

Cu lacrimi în ochi, o iau în braţe, luând-o prin surprindere.

— Mulţumesc, Nina!

— Acum, du-te! Deea este şi ea foarte fericită, acum că te simte şi pe tine la fel.

Mă uit la minunea mea, care îmi zâmbeşte, iar asta face ca o lacrimă să mi se prelingă pe obraz. O iau în braţe şi o sărut zgomotos de câteva ori, când sunt cuprinsă de două braţe puternice şi îl văd pe Cristi aplecându-se şi sărutând-o pe creştet.

— Bună, prinţesă! Ţi-a fost dor de mine? Că mie mi-a fost tare dor de ochişorii tăi frumoşi.

Deea zâmbeşte din nou şi Cristi întinde braţele, pentru a i-o aşeza încet, cu capul pe braţul plin de tatuaje. O imagine care îmi umple inima de fericire, ca de fiecare dată; copilul meu mic şi firav, cu pielea albă şi fină, alături de corpul mare şi protector al bărbatului plin de tatuaje. O imagine care face cât o mie de cuvinte şi un milion de sentimente minunate.

După ce o lăsăm pe Deea în grija Ninei, Cristi mă ia de mână şi aproape mă scoate pe sus din casă. Traversând grădina, observ că Oana e tot prin curtea ei mică, vorbind cu un alt vecin, cam de aceeaşi vârstă cu noi. Din câte ştiu, acela este un tip proaspăt divorţat, care acum se uită lung la amândoi.

— Nu te mai uita aşa, că e a mea! îi zice Cristi, cu un zâmbet diavolesc pe chip, care nu face decât să îi şocheze şi mai tare pe cei doi.

Iar eu nu ştiu pe unde să îmi mai ascund faţa şi să le arunc o privire plină de scuze celor doi, pentru nepoliteţea bărbatului care mă trage după el, până ajungem pe terasă, iar acolo decide să mă ia direct în braţe şi să mă bage în casă mai repede.

Mă poartă ca pe un fulg, urcând scările cu mine, fără prea mult efort, până în dormitorul lui. Acolo mă lasă pe pat şi se duce la uşa de la balcon, pentru a o închide.

— Nu vreau să ne şi audă, rânjeşte şi apoi trage şi draperiile, lăsând camera în semiîntuneric.

— Ştii că nu ţip chiar atât de tare, chicotesc, amuzată de insinuarea lui.

— Oh, dar azi cred că o să o faci.

Înghit în sec şi rămân mută, când aud ce planuri pare să aibă pentru mine.

Mă întinde pe mijlocul patului şi se aşază peste mine. Îşi strecoară un picior între ale mele şi îşi freacă încet pulpa de miezul meu, deja înfierbântat. Aplecându-se asupra mea, îmi adulmecă tâmpla, gâtul, clavicula…

— Nici nu ştiu cu ce să încep, şopteşte, muşcându-mi lobul urechii, în timp ce o mână coboară încet peste sânii mei, atingându-i în treacăt şi tachinându-i cu un masaj uşor.

Îmi sărută maxilarul, dar toată atenţia este îndreptată spre mâna care continuă să coboare peste abdomenul meu şi îmi deschide nasturii blugilor.

— Ajută-mă să îi dau jos, îmi spune, iar eu mă conformez imediat.

Îmi duc mâinile spre banda blugilor lui, dar mă opreşte.

— Dacă mă atingi, îmi dau drumul în zece secunde, mârâie printre dinţi.

— Te ştiam cu mai multă stamină, spun un pic amuzată.

— Nu şi după câteva săptămâni de stat pe uscat, frumoaso. Aşa că, lasă-mă pe mine să conduc dansul de azi.

— Oricum, îmi place când o faci, răspund, sărutându-l pe buze şi imediat îmi răspunde cu şi mai multă pasiune.

După ce scăpăm de aproape toate hainele mele, rămân doar în lenjeria intimă, sub corpul lui frumos desenat.

Mă fixează cu privirea şi mă simt copleşită de dorinţa pe care i-o citesc în ochi.

Dar mâna buclucaşă revine pe traseu, iar ochii lui sunt acum aţintiţi asupra atingerilor pe care ea le face. Se uită cum îmi freacă cu podul palmei sânul, apoi îl masează şi îl scoate din cupa sutienului, dezgolind sfârcul deja întărit. Priveşte cu fascinaţie cum degetele îl prind şi îl ciupesc uşor, făcându-mă să icnesc de plăcere şi să îmi arcuiesc spatele, oferindu-i corpul meu, în întregime. Ca un pictor, care îşi priveşte pensula, aşa îmi desenează el fiecare curbură a

trupului meu fierbinte, coborând din nou peste abdomen, mai jos, peste bucata de lenjerie intimă pe care o port. Îmi desface picioarele şi, rezemat într-un cot, continuă să mă atingă acolo jos, până când mâna lui se strecoară pe sub lenjerie şi mă atinge direct peste pielea sensibilă. Faptul că priveşte cu atâta intensitate fiecare mişcare, face ca totul să fie şi mai excitant. Îmi trage chiloţii şi mâna revine la locul ei, între pulpele mele, frecându-mi labiile şi întinzându-mi umezeala.

— Nu am cuvinte să îţi exprim cât de excitat sunt, îmi şopteşte, revenind cu buzele peste urechea mea.

Mă pătrunde cu un deget, apoi încă unul, şi îmi afund capul în pernă, copleşită de senzaţiile minunate care îmi străbat corpul.

— Mai repede, te rog, şoptesc cu vocea frântă, când degetele lui intră şi ies din mine, într-un ritm agonizant de lent.

— Îmi place la nebunie că eşti atât de receptivă, spune în timp ce măreşte ritmul, iar cu degetul mare începe să îmi tachineze bumbul clitorisului şi inevitabilul orgasm, care aştepta de câteva săptămâni să revină, mă loveşte imediat.

Gem tare, cu tot corpul încordat, dar degetelor minunate i se alătură acum gura lui, care mă soarbe şi mă gustă, ca pe un desert unic.

Când credeam că trupul mi se linişteşte, fiori dulci de plăcere încep din nou să îmi străbată şira spinării, provocaţi de limba jucăuşă, care îmi stimulează clitorisul, până la limita extazului, şi de degetele care continuă jocul care mă

împinge din nou în abisul plin de senzualitate şi erotism.

Simt cum corpul nu mai rezistă valurilor de plăcere şi îmi întind mâinile după el.

— Te vreau, Cristi, te rog!

— Oh, iubito, cum să îţi rezist?

Iese din hainele lui, foarte repede, şi revine lângă mine, sărutându-mă cu patos, aşezându-se între picioarele mele. Intră încet, cu grijă, dar punându-mi palmele pe fesele lui, îl îndemn să se mişte mai repede.

— Am nevoie de tine, iubitule! mai repede!

— Iulia, iubire, mă înnebuneşti!

Şi începe să îşi mişte şoldurile cu mai multă putere, mai adânc, mai repede.

Ne pierdem, în acelaşi timp, într-un sărut fierbinte, scăpând printre buzele lipite gemete tot mai tari. Îl simt tot, cum mă umple, şi mă face să fiu conştientă de fiecare milimetru din el. Este o senzaţie minunată, care îmi adună milioane de fiori dinspre vârfurile degetelor şi se deplasează pe sub fiecare centimetru al pielii corpului meu, până acolo, în locul unde trupurile noastre devin unul, şi explodez de plăcere, ţipând tare numele celui care îmi provoacă atâta plăcere.

Mă pătrunde dur, de încă câteva ori, şi îşi dă drumul în mine, răgind tare printre dinţi.

Se lasă greu peste mine, dar încă sărutându-mă. Se întinde lângă corpul meu şi mă ia în braţe, continuând să îmi guste buzele cu delicateţe. Apoi mă strânge la piept şi îmi lipesc obrazul de pielea lui desenată.

Este atât de bine…

Îmi era dor de acest sentiment, pe care îl am doar în braţele lui, acolo unde mă simt protejată. Poate este din cauza corpului lui masiv, a tatuajelor înspăimântătoare pentru unii, dar minunate pentru mine, sau poate este doar datorită firii lui, care ştiu că ar face orice să fiu în siguranţă şi niciodată nu s-ar purta cu mine ca alţi oameni din trecutul meu. Important este că îl iubesc, cum nu am mai iubit vreodată pe cineva, iar el îmi transmite acelaşi sentiment de liniște sufletească şi încredere.

— Te iubesc, îmi şopteşte, sărutându-mă pe frunte.

— Şi eu te iubesc, îi răspund, cu nasul pitit încă în pieptul lui cald.

— Am crezut că îmi pierd minţile fără tine, Iulia. Dacă până atunci am avut impresia, măcar pentru o secundă, că pot avea o viaţă fără tine, acum m-am convins că nu este aşa.

— Iartă-mă că am făcut asta. M-am gândit că este mai bine pentru toată lumea.

— Nu lumea este importantă, ci noi trei: eu, tu şi Deea. Şi nu ştiu dacă vreunul a fost fericit în tot timpul ăsta.

— Nici Deea nu a avut cea mai bună stare în ultima perioadă, spun, gândindu-mă la nopţile albe pe care mi le-a oferit, pe lângă oboseala şi durerea mea sufletească.

Dacă este adevărat ce se spune despre copii, că îţi simt sentimentele şi stările, iar acestea se reflectă şi în comportamentul lor, atunci Deea a fost aproape la fel de supărată ca şi mine, în tot acest timp, oricât de mult m-am străduit eu să fiu veselă în prezenţa ei.

— Totul o să se schimbe acum, iubirea mea, zice Cristi, ridicându-mi chipul spre el, pentru a mă privi în ochi. Vom continua de unde am rămas, înainte de weekend-ul petrecut la munte, dar cu şi mai multă încredere unul în celălalt şi în viitorul nostru.

— Unde ai învăţat să vorbeşti atât de frumos? zâmbesc fericită, dar şi uimită, că un bărbat, recunoscut pentru caracterul lui nepoliticos, mai ales cu femeile, este capabil să spună cuvinte atât de romantice.

— Cred că latura asta era ascunsă undeva în mine şi aştepta persoana potrivită, zâmbeşte, la rândul lui, presărându-mi un sărut apăsat pe buze.

— Mă bucur că eu sunt persoana care are privilegiul de a descoperi acest aspect.

— Eşti singura care va vedea această parte din mine, aşa că, păstrează secretul.

Chicotesc şi dau afirmativ din cap.

— Nu credeam să mai am vreo şansă la fericire, după cele întâmplate înainte să se nască Deea, dar se pare că tot răul a fost spre bine. Acum am un copil minunat… m-am mutat aici şi te-am cunoscut pe tine…

— Lucrurile s-au aşezat în viaţa ta, aşa cum trebuiau să fie, la fel ca şi în cazul meu. Care erau şansele ca eu să vin acasă într-o noapte, la ora trei-patru, şi în timp ce fumam o ţigară, să văd în casa de vizavi un înger care dansa, într-o lumină difuză, cu un înger şi mai mic în braţe. Mi-ai luat minţile într-o secundă şi, în acelaşi timp, s-a trezit ceva în mine, care m-a făcut să te transform într-o obsesie. Dar, de

fapt, mă îndrăgosteam.

Mă întoarce brusc pe spate şi vine deasupra mea.

— Mă faci fericit, Iulia, îmi mărturiseşte cu sinceritate.

— Şi tu mă faci extrem de fericită, Cristi.

Pe coapsă simt cum „cineva" este deja tare şi Cristi îşi mişcă pelvisul, până când membrul lui erect este din nou la intrarea în mine, pregătit pentru noi plăceri. Mă sărută cu dorinţă şi intră în mine, dintr-o mişcare.

Capitolul 24

Tot un nenorocit tatuat

După o lună

Cristi

Blonda se tot uită la mine, dar eu îmi sorb liniştit cafeaua, în timp ce amicul meu continuă să îmi bată apropouri legate de ea.

— Te mănâncă din priviri, zice el mustăcind şi încercând să nu se dea de gol în faţa ei, că vorbeşte despre ea.

Aceasta se joacă sugestiv cu piciorul paharului de vin, pe care îl are în faţă şi, de mai bine de un sfert de oră, aruncă priviri lascive în direcţia noastră şi face tot felul de gesturi, încercând să ne atragă atenţia. Sau, mai bine spus, să îmi atragă atenţia, după cum a observat foarte bine şi prietenul

meu.

— Tot nu mi-ai spus cum merge maşina, mă adresez lui, ignorând alte aluzii. Îţi place ce au făcut băieţii?

— Merge brici! Au făcut treaba, mult peste aşteptările mele, zice cu un zâmbet mare şi fericit pe chip. Am făcut senzaţie în weekend la club!

— Am auzit! îi spun şi râd, amintindu-mi impresiile împărtăşite de un alt prieten comun.

— Au sărit femeile pe mine, de cum am parcat maşina! Râdeam cu nebunul de Cătălin, de ne-am tăvălit pe jos. Apropo! Cătălin stă în acelaşi complex rezidenţial ca şi tine!

— E tipul de la care ai luat maşina, nu?

— Da. El e.

— Păi, de ce râdeaţi de gagici? Nu asta ai vrut?

— Au sărit numai paraşute şi tipe bete! se plânge, făcând ochii mari, îngroziţi. Am făcut maşina aşa frumoasă, nu ca să vină ele la mine, doar pentru că mă citesc că am bani, ci ca să pot să impresionez şi eu o tipă care îmi place cu adevărat, încă dinainte să afle ce maşină am, pricepi?

— Cred că da, zic gânditor.

— Aşa că, în club am agăţat-o pe una care m-a plăcut pentru faţa mea. Am râs, am dansat, iar la final am dat-o pe spate, când am condus-o la maşina mea tunată! E ca cireaşa de pe tort! râde el. Aşa, dacă pică din prima, nu mai e interesant jocul… Noi suntem vânători, nu-i aşa?

— Corect, amice. Important este să îţi dai seama când ai dat de vânatul ideal. Cel final.

— Adică te omoară vânatul? Moare vânătorul?

Încep să râd de faţa lui confuză şi un pic terifiată.

— Nu, frate. Ăla care te face să nu mai vrei să mai vânezi niciodată, pentru că ai prins cea mai importantă captură a vieţii tale şi nu mai vrei să îi dai drumul.

— Tu aşa ai păţit?

Nu răspund şi mă uit la blonda cu decolteu atrăgător, care îmi prinde privirea şi îmi zâmbeşte. Dar nu îi răspund la zâmbet. Apoi mă uit la amicul din faţa mea.

— Da. Aşa am păţit. Şi sunt mai fericit ca niciodată.

Deodată, blonda este lângă mine şi mă priveşte, zâmbind seducător.

— Scuză-mă, ai o brichetă?

Duc din instinct mâna la buzunarul blugilor, dar mă opresc imediat şi râd.

— Iartă-mă, dar m-am lăsat de fumat. Îi face rău bebeluşei mele şi nu îmi place să miros a ţigări când o iau în braţe.

Se blochează o secundă, apoi forţează un zâmbet.

— Ai copil? Ce drăguţ!

— Am o minunăţie de fetiţă, pe care o iubesc al dracului de mult, şi pe ea, dar şi pe mă-sa. Aşa că, scuze, dar nu mai fumez, deci nu am brichetă.

Zâmbesc cu toţi dinţii, iar ea încearcă încă să îşi păstreze zâmbetul pe chip, dar nu prea îi reuşeşte. Prietenul meu se uită la ţigara lui electronică şi apoi la ea, scuzându-se din priviri că nu o poate ajuta. Aceasta se retrage la masa ei şi nu ştiu ce face mai departe, pentru că nu îi mai dau atenţie.

Amicul meu se apleacă peste masă şi îmi şopteşte.

— Parcă aveai o brichetă în maşină.

— E uitată pe acolo de mult. Şi chiar dacă am, nu înseamnă că trebuie să o şi folosesc pe oriunde, spun, făcând aluzie la un anumit organ al corpului bărbătesc.

Râde când îi fac cu ochiul şi se lasă pe spătarul scaunului.

— Deci eşti bine cu femeia ta?

— Mai mult decât bine. Le iubesc la nebunie şi abia aştept să o iau de nevastă!

— Frate, dar ai planuri mari! exclamă uimit. Acum câteva luni ai fi plecat cu blonda de aici, fără să clipeşti, iar acum ai alungat-o cu nesimţire!

— Un nemernic tot nemernic rămâne, dar singura care este tratată diferit este iubita mea.

— Şi cum e viaţa unui nemernic, când e tată?

Încep să râd, dar râd cu poftă! Iar el mă priveşte uimit, ruşinându-se din cauza privirilor celor din jur, care se uită la mine ca la o ciudăţenie.

— E al dracului de greu! Dimineaţa eşti mai obosit ca după o noapte la club, cu zece curve! Dar, pe cuvântul meu, că este şi al dracului de frumos! Nu contează că te trezeşte cu ţipete sau plânsete, la trei-patru dimineaţa… când ai luat-o în braţe, mică şi firavă, iar după ce se linişteşte îţi dă un zâmbet… atunci îţi dai seama că nu e nimic pe lume mai frumos ca acel moment! Te topeşti imediat şi nu mai ai nevoie de nimic altceva pe lumea asta…

Abia când îi observ privirea uimită, dar zâmbitoare, îmi

dau seama cu cât patos am vorbit despre micuţa mea de acasă.

— Mă bucur pentru tine, Cristian, îmi zice, bătându-mă pe umăr. Sincer, sper ca într-o zi să trăiesc şi eu acelaşi sentiment.

— Frate, nu ştii când te loveşte. Poate să fie în mijlocul zilei, pe stradă, sau poate să fie la miezul nopţii, în curtea casei, adaug zâmbind, amintindu-mi de noaptea care mi-a schimbat viaţa.

Vorbind despre iubitele mele de acasă, mi s-a făcut dor de ele şi decid să închei mai repede întâlnirea cu prietenul meu şi să mă duc acasă la ele.

Nu aş fi plecat deloc, dar Irina venise în vizită şi le-am lăsat să vorbească, ca fetele. Sper că au vorbit destul, pentru că eu nu mai am răbdare să fiu lângă fetele mele.

Parchez în faţa casei unde locuiesc acum cu Iulia, adică casa ei, pentru că era mai uşor să îmi mut eu hainele, decât să o mutăm pe Deea, cu toate lucruşoarele, plus că era deja obişnuită cu camera frumos amenajată, în timp ce casa mea a rămas ca spaţiu de depozitare, pentru o perioadă. Oricum, de vreo săptămână, frate-meu s-a cam mutat în ea şi pare că vrea să rămână, mai mult timp.

Când intru în casă, cele două râd cu poftă. Intru încet în sufragerie, curios de reacţia lor.

— Ce fac fetele?

Păşesc încet, chiar dacă ştiu că Deea nu doarme, dar nu vreau să o sperii, trântind vreo uşă.

— Irina tocmai şi-a amintit că, în perioada când noi

eram… în pauză, zice cu ezitare Iulia, când pomeneşte de acele timpuri urâte, s-a întâlnit cu tine şi cu Daniel în supermarket şi s-a cam înfipt în tine.

— Şi ne-a arătat degetul mijlociu, zic, uitându-mă urât la Irina, care începe să râdă şi mai tare.

— Eram convinsă că o meritai! Dar zi „mersi” că a venit Daniel după mine şi mi-a spus ce aveai în plan cu Dana şi tot teatrul pe care aveaţi de gând să îl puneţi în scenă cu mama ta.

— Şi tu nu ai zis nimic, o ceartă Iulia, lovind-o peste braţ pe sora mai mică.

— Am promis că nu spun nimic, pentru că şi eu eram tare curioasă să aflu adevărul. Îţi spusesem, de când am fost la tine, că ceva îmi părea ciudat la toată povestea ta, îi spune Irina, certând-o din priviri.

— Din fericire, totul s-a rezolvat, adaug eu, ridicându-mi mâinile şi ducându-mă spre minunea mică care stă într-un leagăn modern.

O iau în braţe şi începe imediat să râdă la mine. E o minune de copil şi nu mă satur de ea! Cu ea în braţe, mă duc la Iulia şi o sărut dulce pe buze.

— Bună, îi şoptesc.

— Bună, îmi răspunde, zâmbind.

— Ai fost cuminte? o întreb jucăuş.

— Asta o să afli mai târziu, răspunde în acelaşi mod.

— Abia aştept, îi răspund şi o sărut din nou, având grijă să nu o strivesc pe micuţa din braţele mele.

O persoană enervantă de lângă noi îşi drege glasul şi ne

strică momentul, făcându-ne să ne desprindem din sărutarea noastră.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, dar faceţi poftă la cei mai puţin norocoşi ca voi şi nu e frumos. E ca şi cum ai mânca o prăjitură în faţa unuia care suferă de diabet.

— Dar tu suferi cu capul şi de aia nu ai parte de prăjitură, îi arunc peste umăr.

Eu şi Irina o să ne tachinăm întotdeauna, dar ştim că o facem în glumă, pentru că, în realitate, suntem doi oameni foarte asemănători, care au în comun fiinţele minunate care îmi sunt acum în braţe.

Ea începe să râdă, dar nu se abţine să îmi arate degetul mijlociu.

— Eu caut încă prăjitura aia care e pe gustul meu. Până acum am avut parte numai de biscuiţi uscaţi.

— O să vină şi timpul tău, completează cu optimism Iulia.

— Momentan, am alte priorităţi. Plecarea mea la Milano îmi va deschide multe uşi, din punct de vedere profesional, şi nu o să mai am timp de pierdut cu fraierii.

— O să îmi lipseşti în cele şase luni cât vei fi plecată.

— Sunt sigură că până atunci lucruri interesante se vor mai întâmpla în cartierul ăsta şi o să aveţi ce să îmi povestiţi când mă întorc.

— De parcă noi suntem genul care stăm cu ochii pe geamul vecinilor… spune ironică Iulia.

Imediat îmi dreg glasul, simţindu-mă vinovat că exact asta am făcut multe săptămâni la rând.

— Poate că ar trebui! Sunt sigură că o grămadă de poveşti de dragoste se leagă pe aici.

— Nu te contrazic, adaug, ridicând sprâncenele şi uitându-mă la Iulia, apoi la Deea, care îşi bagă în guriţă două degete şi le umple de salivă, înainte de a le şterge de faţa mea.

Începem toţi să râdem şi o sărut pe Deea zgomotos, de câteva ori, făcând-o să râdă în hohote.

Sunetele ei cristaline umplu camera, dar şi sufletul meu, ce odată era pustiu. Acum am viaţa plină şi minunată, aşa cum nu credeam vreodată că poate exista. Şi iubesc, aşa cum nu mi-am imaginat vreodată că poate iubi un om.

Şi este al dracului de minunat!

Bonus

Iulia

Nu îl văd zilnic, dar mi-aş dori să am ocazia asta. Nu mă mai satur să îl privesc, cu toate că el nici nu ştie că exist.

Este un bărbat frumos, mai mult ca sigur râvnit de zeci de femei şi, foarte probabil, are câte una în fiecare seară. Înalt… ca niciun alt tip cu care am fost până acum, cu părul scurt, şaten închis şi corp minunat, plin de tatuaje, până şi pe gât.

În fiecare noapte îl doresc lângă mine, atât de aproape cât să îi pot desluşi desenele de pe trunchiul musculos.

Doar visez. E tot ce pot să fac.

Pentru că, în timp ce el se bucură de libertatea lui şi viaţa fără responsabilităţi, pe care sunt sigură că o are, eu sunt la polul opus: sunt o mamă singură şi îmi cresc fetiţa, în vârstă de două luni, în acest cartier, unde tocmai m-am mutat, după un divorţ urât.

Şi uite că soarta mi l-a scos în cale pe acest vecin superb, născut să îmi aducă fluturi în stomacul meu de femeie obosită.

Din fericire, mi-am angajat o bonă, care mă ajută pe parcursul zilei, în timp ce eu lucrez la micul calculator, pentru a aduce bani în casă. Mă descurc destul de bine, pentru că stresul banilor ar fi fost ultimul lucru de care aveam acum nevoie. Şi, oricum, petrec ore întregi cu fetiţa mea Deea, încercând să o liniştesc noaptea, după crizele de colici.

Sunt obosită, plâng de cel puţin trei ori pe săptămână şi fac tot posibilul să nu cad într-o depresie, din care nu o să mă mai scoată nici dracu'. Fac tot posibilul să rezist pentru copilul meu, pentru că sunt doar eu cu ea. Iar ea îmi aduce lumină în suflet, cu fiecare zâmbet.

Dar apoi apare el şi parcă uit de toate problemele mele. Fanteziile mele cu el sunt refugiul meu şi chiar dacă ştiu că niciodată nu o să se uite la una ca mine; o mămică cu sânii lăsaţi şi burtică, rămasă după naştere, plus şoldurile cu un număr mai mare ca înainte de sarcină, când el probabil iese cu fotomodele sau ceva mai aproape de perfecţiune.

Conştientă de această distanţă dintre noi, îmi place totuşi să visez la vecinul meu, care locuieşte în casa de vizavi

de mine, la nici cincizeci de metri. Atât de aproape şi, totuşi, atât de departe…

Acum câteva zile, într-o duminică după-amiaza, când bona avea şi ea o zi liberă, fetiţa mea s-a gândit că ar fi frumos să aibă o noapte foarte agitată şi să continue în acelaşi stil şi în ziua următoare. Plângea ea şi plângeam şi eu, pentru că nu mai ştiam cum să o liniştesc. Într-un final, a adormit, însă eu am continuat să plâng în singurătatea mea, dorindu-mi ca cineva să vină şi să mă scoată din acea stare întunecată.

Mintea mi-a zburat la el şi mi-am dorit ca lucrurile să se schimbe în secunda următoare.

El să vină la uşa mea, să mă întrebe ceva şi, deodată, să îmi vadă tristeţea din ochi.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă îngrijorat.

— O zi grea, răspund, deloc surprinsă că primul nostru schimb de replici decurge atât de uşor.

— Cum pot să te ajut?

— Momentan, nu ai cu ce. Am reuşit să o adorm, spun uşurată.

Şi atunci face un pas spre mine şi mă ia în braţe. Mă strânge la pieptul lui mare şi cald, iar eu las o lacrimă să se prelingă pe obraz, cuprinsă de liniştea pe care mi-o oferă.

Pentru că, uneori, o îmbrăţişare face cât o mie de alte lucruri.

În realitate, am lăsat o lacrimă să curgă şi din cauza visurilor mele imposibile. Niciodată nu o să am un astfel de bărbat.

Azi am o zi liniştită. Am încheiat un proiect destul de complicat şi mă simt mai relaxată. Bona mă ajută cu băiţa bebeluşei, iar după aceea, aceasta adoarme imediat, iar eu profit de liniştea din casă, după ce pleacă şi dădaca, ca să fac o baie liniştită.

Îmi iau monitorul de la camera video, montată în camera micuţei, şi mă afund în cada plină cu apă caldă, rugându-mă ca măcar jumătate de oră să am parte de linişte şi să nu trebuiască să sar ca arsă din cadă, până la ea, aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori.

Şi în această intimitate relaxantă, mintea îmi zboară din nou la vecinul meu, al cărui nume nici nu îl ştiu. La corpul lui desenat şi la palmele lui mari. La cum s-ar simţi ele pe corpul meu.

Este o zi călduroasă, cu un soare atât de puternic că abia văd pe unde merg. Am în mână o pungă cu nişte alimente luate de la supermarket şi în cealaltă telefonul, pe care încerc să citesc un mail de la un client. Mai am mai puţin de trei sute de metri şi ajung acasă când, de pe o străduţă îngustă, apare o maşină sport, care aproape dă peste mine, în timp ce traversam.

Frânează brusc, evitând în ultima secundă să mă lovească, însă manevra tot mă sperie şi mă face să mă dezechilibrez, căzând în fund.

E vina şoferului că mergea cu viteză, dar nici eu nu traversam pe la vreo trecere, ca să mă consider nevinovată.

— Eşti bine?

Vocea groasă, plină de îngrijorare, aproape speriată, se

aude imediat lângă mine, dar din cauza soarelui puternic, cu greu văd chipul asociat corpului masiv, care îmi face acum umbră. Şi, încet, ochii mei desluşesc desenele de pe braţe, tricoul alb care îmbracă acel corp de vis, ochii castanii, conturaţi de gene lungi şi negre, iar buzele groase sunt strânse acum într-o linie subţire şi încordată.

— Da, da, răspund repede, încercând să îmi revin din momentul meu, pentru că mă holbam la el ca o adolescentă în faţa idolului ei.

Care erau şansele să fiu aproape lovită de vecinul meu superb?

Mă ajută să mă ridic şi atingerea lui pe braţ îmi trimite fiori în tot corpul. *Acele mâini… Oh!*

— Chiar dacă nu te-am lovit cu maşina, tot ai căzut destul de urât, zice şi îmi ridică faţa spre el, atingându-mi obrazul cu delicateţe. Sigur eşti bine?

— E vina mea că nu m-am uitat pe unde merg. Eram şi cu nasul în telefon, îmi cer scuze!

— Şi eu veneam cu destul de mare viteză. E şi vina mea că te-am speriat, dar mă bucur că nu a fost ceva mai grav.

Dau să mă aplec după punga mea, dar o ameţeală subită îmi întunecă privirea şi simt că mă dezechilibrez. Însă braţele lui puternice mă prind imediat.

— Înainte să te las acasă, ai să vii la mine, să mă asigur că eşti, cu adevărat, bine.

— E de la căldură, mă scuz eu, simţindu-mă ruşinată de slăbiciunea mea.

În câteva secunde, mă trezesc în maşina lui, unde aerul

condiţionat îmi trezeşte imediat simţurile.

— Bine că nu ai ieşit cu cea mică pe căldurile astea, zice.

Ştie de copilul meu?

— Mă cunoşti?

Se uită la mine încruntat, în timp ce deja parchează maşina în faţa casei lui.

— Normal! Dacă tu crezi că o prezenţă ca a ta trece neobservată, te înşeli.

— Nu mă aşteptam să fiu observată tocmai de tine.

Opreşte motorul şi se întoarce spre mine, privindu-mă serios.

— Crede-mă că te-am observat. Poate mai mult decât ar fi trebuit.

Intensitatea cu care mă priveşte îmi face sângele să fiarbă şi totul vibrează în corpul meu, mai ales între picioarele mele.

Rămân mută auzind cuvintele lui, captivată de ochii care mă devorează. Aş da vina pe căldură sau pe căzătura de mai devreme, dar ceva îmi spune că şi el simte la fel.

— Hai să intrăm în casă, spune mai mult în şoaptă şi coborâm amândoi din maşină.

Îmi pune punga pe blatul de la bucătărie şi mă conduce spre canapeaua din living.

— Un pahar cu apă?

— Da, te rog.

Îmi simt gura uscată şi corpul foarte fierbinte. E tot mai aproape şi eu sunt tot mai excitată de prezenţa lui atât de masculină.

Se aşază în genunchi în faţa mea şi îmi atinge şoldul, unde brusc sesizez o durere. Mă strâmb când el mă atinge acolo, peste fusta largă pe care o port.

— Aici o să fie o vânătaie urâţică, zice, continuând să îmi maseze încet zona, însă când îşi ridică privirea spre mine este la fel de intensă ca şi în maşină.

— O să treacă, şoptesc cu vocea stinsă de dorinţă.

Privirea îmi cade asupra buzelor lui, pe care îmi doresc să le gust cu atâta ardoare.

— Trebuie să treacă. Ar fi păcat să rămână semn pe un corp atât de frumos.

Şi îmi ridică marginea rochiei până la şold, lipindu-şi buzele moi de pielea mea.

Trag aer în piept şi îl ţin acolo, fiindu-mi frică să nu dispară toată această imagine, odată cu aerul din piept.

— Sunt oricum departe de un corp frumos, zic încet.

— Asta crezi tu. Eşti atât de frumoasă, Iulia…

Nici nu apuc să întreb de unde îmi ştie numele şi nici nu mai contează. Îşi ridică privirea din nou şi văzând confirmarea din ochii mei, îmi cuprinde faţa cu delicateţe şi mă sărută.

Îi răspund fără ezitare. Îmi simte nevoia de el şi mă cuprinde în braţe, presându-mi sânii de pieptul lui încordat.

Limba lui îmi explorează cu delicateţe lăcaşul gurii, excitându-mă la maxim, până când îmi simt umezeala dintre picioare. Mă întinde pe canapea, corpul lui este peste al meu, mare, protejându-mă de tot ce e în jur, dominându-mă cu umerii laţi şi făcându-mă să mă simt moale în mâinile lui,

care îmi explorează piciorul de la genunchi în sus. Degetele dibace trec de marginea chilotului meu şi mă ating direct pe sexul meu umezit. Mârâie şi mă muşcă de buza de jos, apoi îşi coboară buzele pe gâtul pe care i-l ofer cu toată inima.

Mă pătrunde cu două degete şi simt că sunt toată a lui. Au trecut luni de zile de când nu am mai fost atinsă de un bărbat, dar cred că niciodată în felul acesta. Îmi afund degetele în părul lui şi îl trag mai aproape de corpul meu, aprins de aceste atingeri. Mă tachinează cu degetele, intrând şi ieşind din mine, dar deodată atingerea dispare. Însă când deschid ochii, el este în faţa mea, între picioarele mele, dându-şi jos tricoul şi dezvăluindu-şi corpul plin de tatuaje. Îşi desface şliţul de la pantaloni şi îşi scoate cu o mână membrul gros şi întărit.

— Nu ai idee cât am visat la clipa asta, îmi spune, nevenindu-mi să cred că, în tot acest timp, el m-a dorit pe mine, aşa cum îl doresc şi eu pe el.

Îşi freacă penisul erect, în timp ce, cu cealaltă mână îmi scoate chiloţii minusculi, iar apoi se poziţionează între picioarele mele. Cu rochia ridicată peste şolduri, nu mă simt atât de goală, până când nu îmi desface nasturii din faţă, de ajuns cât să îmi poată dezgoli sânii, pe care îi suge şi îi strânge cu atâta poftă.

Mă pătrunde cu forţă, dintr-o mişcare, şi rămâne nemişcat câteva secunde, amândoi fiind pierduţi în senzaţia extraordinară pe care o simţim. Începe să îşi mişte încet şoldurile, mărind ritmul tot mai tare, cu fiecare pătrundere, cu fiecare atingere, cu fiecare sărutare sau muşcătură pe

care o aplică sânilor mei. Îmi prinde sfârcul cu degetele, în timp ce mă sărută lacom, limbile noastre dansând într-un ritm halucinant.

Sunt tot mai aproape de orgasmul mult visat şi mă simte, îndemnându-mă să îmi dau drumul şi să îl fac să mă simtă cum mă strâng în jurul lui, iar când sunt lovită de valul plăcerii, tot corpul meu parcă explodează de atâta dorinţă, urmat în câteva secunde de el.

Se prăbuşeşte peste mine şi mă sărută pe gât, pe obraji şi pe buze, până când corpurile noastre se liniştesc. Apoi îşi ridică privirea şi îmi zâmbeşte, iar eu îi răspund cu aceeaşi candoare.

— Să înţeleg că a fost la fel de bine pentru tine, cum a fost şi pentru mine? mă întreabă mândru.

Chicotesc.

— Nici nu ştiu cum te cheamă, zic încet.

— Numele meu este…

Brusc, un plânset de copil mă face să încremenesc şi să deschid ochii. Sunt în patul meu de acasă, iar micuţa Deea plânge, ca din gură de şarpe.

Sar din pat şi nu îmi dau seama cum de am fost atât de prinsă de visul meu, că nu am auzit-o când a început să se agite. O doare burtica şi îmi pare că perioada asta de chin şi treziri bruşte nu o să se mai termine…

O iau repede în braţe şi încep să îi cânt şi să dansez cu ea prin cameră, ritualul pe care îl am aproape în fiecare noapte cu ea. Mă uit la ceas. Este ora patru dimineaţa. Sper să reuşesc să o liniştesc repede, când îmi amintesc visul meu.

Oh, Doamne, ce vis… Ce frumos… Ce departe de realitate.

Realitatea mea este aici, în braţele mele.

Vecinul meu rămâne, din păcate, doar o fantezie.

* * *

Undeva în apropiere, învăluit de noaptea liniştită, vecinul îşi aprindea o ţigară şi urmărea fascinat dansul femeii cu copil în braţe.

Sfârşit